

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 49

Dimecres, 4 de juny de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núms. 35 i 36, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 35

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1996

Sessió núm. 36.1

Projecte de llei d'associacions

Proposició de llei

de no-discriminació en l'accés a la funció pública (presa en consideració)

Preguntes

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 341 de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (presa en consideració)

Projecte de llei

de modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances

Interpellació

al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç

S U M A R I

Sessió núm. 35

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts.

— **1. Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996** (Tram. 360-00002/05)
(Punt únic de l'ordre del dia.) (10:10)

<i>Presentació:</i> síndic de Greuges.	3227
<i>Intervenció del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	3231
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	3233
<i>Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	3235
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Intervenció del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	3238
<i>Intervenció del G. Socialista:</i> Sr. Oliart i Pons.	3240
<i>Intervenció del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt.	3242

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i dotze minuts.

Sessió núm 36.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i tretze minuts.

— Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que els punt cinquè i dotzè siguin substanciats conjuntament i que el debat del punt setè s'iniciï l'endemà a partir de les onze del matí i el dels punts vuitè i tretzè a última hora de la tarda. S'aprova per assentiment.

3245

— **1. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei d'associacions** (Tram. 200-00014/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (12:15)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia.

3246

ARTICLE 1, APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

El Sr. Ridao i Martín n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núm. 5, 11, 20 i 31. Alhora, fa el torn a favor de les esmenes núm. 30, 54, 61, 74 a 82, 84, 85, 87 i 88.

3247

— Esmena del G. Socialista (núm. 2)

Torn a favor: Sr. Ferran i Serafini, juntament amb les esmenes núm. 4, 8, 13, 14, 28, 29, 42, 43, 46, 48, 53, 55, 58, 62, 64 a 66, 68 a 72 i 83. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núm. 2, 4, 8, 13, 14, 28, 29, 42, 43, 46, 48, 53, 58, 64, 65, 71 i 72.

3249

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 3)

Torn a favor: Sra. Mayol i Bertran, juntament amb les esmenes núm. 6, 7, 19, 21, 23, 24, 26, 33 a 38, 44, 51, 52, 63 i 73. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 60.

3251

— Esmena del G. Socialista (núm. 4)

Retirada abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 2, APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5)

Retirada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 6)

Defensada abans (esmena núm. 3).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 7)

Defensada abans (esmena núm. 3).

— Esmena del G. Socialista (núm. 8)

Retirada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. Popular (núm. 9)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà, juntament amb les esmenes núm. 12, 17, 22, 27, 32, 39 a 41, 45, 47, 49, 57, 59 i 86. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 10, 15, 16, 18, 25, 50 i 56.

3253

Torn en contra conjunt: Sra. Murillo i Cabré (CiU), que proposa diverses esmenes transaccionals amb les esmenes núm 9, núm. 40, núm 41, núm. 74, núm. 68 a 70, 73, 75, 76 i 80, núm. 83 i núm. 87.

3255

ARTICLE 4, APARTAT 1, LLETRA C

— Esmena del G. P. Popular (núm. 10)

Retirada abans (esmena núm. 9).

APARTAT 3, LLETRA A

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 11)

Retirada abans (esmena núm. 1).

ARTICLE 5, LLETRA G

— Esmena del G. P. Popular (núm. 12)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

LLETRA L

— Esmena del G. Socialista (núm. 13)

Retirada abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. Socialista (núm. 14)

Retirada abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 8, APARTAT 1

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 15 i 16)

Retirades abans (esmena núm. 9).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. Popular (núm. 17)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

ARTICLE 9, APARTAT 1

— Esmena del G. P. Popular (núm. 18)

Retirada abans (esmena núm. 9).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 19)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 20)

Retirada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 21)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. Popular (núm. 22)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 23)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

APARTAT 5

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 24)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. Popular (núm. 25)

Retirada abans (esmena núm. 9).

ARTICLE 10, APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 26)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 11, APARTAT 2

— Esmena del G. P. Popular (núm. 27)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

ARTICLE 12, APARTAT 1, LLETRA A

— Esmena del G. Socialista (núm. 28)

Retirada abans (esmena núm. 2).

LLETRA C

— Esmena del G. Socialista (núm. 29)

Retirada abans (esmena núm. 2).

LLETRA I

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 30)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31)
Retirada abans (esmena núm. 1).

ARTICLE 13, APARTAT 1

— Esmena del G. P. Popular (núm. 32)
Debatuda abans (esmena núm. 9).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 33)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 34)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

APARTAT 4

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 35)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

APARTAT 5

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 36)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

APARTAT 6

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 37)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

APARTAT 7

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 38)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 39 i 40)
Debatudes abans (esmena núm. 9).

ARTICLE 14, APARTAT 1

— Esmena del G. P. Popular (núm. 41)
Debatuda abans (esmena núm. 9).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 42)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 15

— Esmena del G. Socialista (núm. 43)
Retirada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 4

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 44)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 20, APARTAT 2

— Esmena del G. P. Popular (núm. 45)
Debatuda abans (esmena núm. 9).

APARTAT 3

— Esmena del G. Socialista (núm. 46)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. Popular (núm. 47)
Debatuda abans (esmena núm. 9).

ARTICLE 22, APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 48)
Retirada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. P. Popular (núm. 49)
Debatuda abans (esmena núm. 9).

ARTICLE 24

— Esmena del G. P. Popular (núm. 50)
Retirada abans (esmena núm. 9).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 51)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 25, LLETRA D

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 52)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 26, APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 53)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 30

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 54)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 55)
Debatuda abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. Popular (núm. 56)
Retirada abans (esmena núm. 9).

ARTICLE 31, APARTAT 4

— Esmena del G. P. Popular (núm. 57)
Debatuda abans (esmena núm. 9).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 58)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 32

— Esmena del G. P. Popular (núm. 59)
Debatuda abans (esmena núm. 9).

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 60)
Retirada abans (esmena núm. 3).
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 61)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 62)
Debatuda abans (esmena núm. 2).

APARTAT 4

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 63)
Debatuda abans (esmena núm. 3).
— Esmena del G. Socialista (núm. 64)
Retirada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 5

— Esmena del G. Socialista (núm. 65)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 66)
Debatuda abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 67)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

ADDICIÓ DE NOUS CAPÍTOLS

— Esmena del G. Socialista (núm. 68)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmenes del G. Socialista (núm. 69 i 70)
Debatudes abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 34, LLETRA B

— Esmena del G. Socialista (núm. 71)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. Socialista (núm. 72)
Retirada abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOUS CAPÍTOLS I ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 73)
Debatuda abans (esmena núm. 3).
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 74 a 82)

Debatudes abans (esmena núm. 1).

DISPOSICIÓ FINAL QUARTA

— Esmena del G. Socialista (núm. 83)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

EXPOSICIÓ DE MOTIUS, PARÀGRAF TERCER

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 84)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 85)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

PARÀGRAF SETZÈ

— Esmena del G. P. Popular (núm. 86)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

PARÀGRAF DIVUITÈ

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 87)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 88)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals.

3260

El Sr. Pujol i Folcrà (P) anuncia l'acceptació de les esmenes transaccionals i retira les esmenes núm. 9, 40 i 41.

3261

La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional i retira l'esmena núm. 73.

3261

El Sr. Ferran i Serafini (S) anuncia l'acceptació de les esmenes transaccionals i retira les esmenes núm. 68 a 70 i 83.

3261

El Sr. Ridao i Martín (ERC) anuncia l'acceptació de les esmenes transaccionals i retira les esmenes núm. 74 a 76, 80 a 82, 84, 85, 87 i 88.

3261

— Text del Dictamen

Votació dels articles 1, 3, 4, 6 a 8, 12, 16 a 19, 21, 22 a 24, 27 a 29 i 33 a 35, la disposició addicional, les disposicions finals primera, segona i tercera, l'exposició de motius, el títol i els títols (14:08): aprovats per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

3262

Votació de l'esmena núm. 30 (14:09): aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

3262

Votació de les esmenes núm. 54 i 61 (14:10): rebutjades per 49 vots a favor, 51 en contra i 17 abstencions.

3262

Votació de les esmenes núm. 55, 62 i 66 (14:11): rebutjades per 47 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

3262

Votació de les esmenes núm. 3, 6, 7, 19, 21, 23, 24, 33 a 38, 44, 51, 52, 63 i 67 (14:12): rebutjades per 48 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

3262

Votació de l'esmena núm. 12 (14:14:14): aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

3263

Votació de l'esmena núm. 22 (14:14:56): aprovada per 69 vots a favor, 40 en contra i 8 abstencions.

3263

Votació de les esmenes núm. 17, 27, 32, 39, 45, 47, 49, 57, 59 i 86 (14:15): rebutjades per 14 vots a favor, 51 en contra i 51 abstencions.

3263

— Text del Dictamen

Votació dels articles 10.1 i 15.4 (14:19:02): aprovats per 90 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

3263

Votació de l'article 20.2 (14:19:54): aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

3263

Votació de l'article 31.4 (14:22:00): aprovat per 102 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció.

3264

Votació de de la resta de l'article 31 (14:22:44): aprovat per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

3264

Votació de l'article 32.4 (14:23): aprovat per 92 vots a favor, 14 en contra i 11 abstencions.

3264

Votació de de la resta de l'article 32 (14:24): aprovat per 103 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

3264

Votació dels articles 9 i 13 (14:25): aprovats per 104 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

<i>Votació dels articles 2, 5, 10, 11, 14, 15, 20, 24, 25 i 30 i la disposició final quarta (14:26):</i> aprovats per 117 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	3264
<i>Explicació de vot del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3264
<i>Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	3265
<i>Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	3266
<i>Explicació de vot del G. P. Popular:</i> Sr. Pujol i Folcrà.	3267
<i>Explicació de vot del G. Socialista:</i> Sr. Ferran i Serafini.	3268
<i>Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Murillo i Cabré.	3269

Alteració de l'ordre del dia

<i>El president proposa que els punt tercer i quart siguin substanciats abans del segon, a primera hora de la tarda. S'aprova per assentiment.</i>	3269
--	------

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts.

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de no-discriminació en l'accés a la funció pública (Tram. 202-00078/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (16:36)

<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	3270
<i>Torn en contra:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	3272
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	3273
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	3274
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	3275
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Mir i Bagó.	3276
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Morera i Tanyà.	3277
<i>Votació (17:27):</i> rebutjada per 37 vots a favor, 63 en contra i 8 abstencions.	3277

3. Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.) (17:29)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència que la divergència en el vot produïda en el Congrés dels Diputats pot tenir en els compromisos contrets pel Govern de l'Estat amb la Generalitat (Tram. 317-00290/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	3277
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3277
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	3278
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3278

Pregunta al president de la Generalitat sobre les inversions de l'Estat a Catalunya (Tram. 317-00293/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	3278
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3279
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	3279
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3279
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	3279

Pregunta al president de la Generalitat sobre la recerca de suports alternatius per a garantir la majoria en el Parlament de Catalunya (Tram. 317-00296/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3280
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3280
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3280
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3280

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració feta del compliment de traspasos acordat pels governs de l'Estat i de la Generalitat (Tram. 317-00301/05)

<i>Formulació:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3281
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3281
<i>Repregunta:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3281
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3282

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per a donar compliment a la Resolució 320/V del Parlament de Catalunya, d'abonament dels interessos de demora provocats pel retard en el pagament de les obligacions econòmiques contretes (Tram. 317-00303/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3282
--	------

	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3282
	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3282
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3283
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre el tractament del llenguatge visual dins del sistema educatiu (Tram. 317-00305/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU).	3284
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3284
—	Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat de transformar de secà a regadiu el terreny conegut com el Reg de Maials, al sud del Segrià (Tram. 310-00330/05) i sobre quines previsions hi ha respecte al projecte i les obres del Reg de Maials, al sud del Segrià (Tram. 310-00331/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Gavín i Valls (CiU).	3285
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	3285
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la gira de conferències públiques del president de la Generalitat, anunciades com una activitat oficial de la Generalitat (Tram. 310-00249/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Sala i Griso (S).	3286
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	3286
	<i>Repregunta:</i> Sr. Sala i Griso (S).	3287
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	3287
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'estat d'execució de les obres de millora de la carretera C-243, en el tram de Sant Sadurn d'Anoia a Vilafranca del Penedès (Alt Penedès) (Tram. 310-00290/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3287
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3287
	<i>Repregunta:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3288
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3288
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a solucionar la contaminació de les fonts públiques (Tram. 310-00294/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	3288
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	3288
	<i>Repregunta:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	3289
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	3289
—	4. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 341 de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (Tram. 270-00010/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (18:32)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	3289
	<i>Posició del G. P. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3292
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	3293
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	3293
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	3295
	<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	3296
	<i>El Sr. Dalmau i Ribalta (S) li respon.</i>	3296
	<i>El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	3296
	<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per allusions.</i>	3296
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp i Batalla.	3296
	<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Ridao i Martín (M), el qual retira la presa en consideració de la Proposta de resolució.	3296
—	5. Dictamen de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques sobre el Projecte de llei de modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya (Tram. 200-00023/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (19:23)	
	<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3298
	ARTICLE 5	
	— Esmena del G. Socialista (núm. 1)	

<i>Torn a favor:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras, juntament amb les esmenes núm. 4, 6 i 9.	3299
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núm. 5, 7 i 10.	3300
ARTICLE 7	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núm. 8, 11 i 12.	3301
— Esmena del G. Socialista (núm. 4)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 1).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 2).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS APARTATS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 6)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 1).</i>	
DISPOSICIONS TRANSITÒRIES	
PRIMERA	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 2).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 8)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 3).</i>	
SEGONA	
— Esmena del G. Socialista (núm. 9)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 1).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 10)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 2).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 11)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 3).</i>	
ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS TRANSITÒRIES	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 12)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 3).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Micaló i Aliu (CiU), el qual anuncia que accepta l'esmena núm. 2.	3302
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3303
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	3304
<i>El secretari primer llegeix tres esmenes tècniques corresponents a l'article tercer, cinquè i a la disposició transitòria tercera respectivament.</i>	3304
<i>El Sr. Manuel Nadal I Farreras (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 1.</i>	3305
<i>Votació de l'esmena núm. 2: aprovada per unanimitat.</i>	3305
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 1 a 6 amb les esmenes tècniques incorporades: aprovat per unanimitat.</i>	3305
<i>Votació de les esmenes núm. 3 a 12: rebutjades per 39 vots a favor, 49 en contra i 16 abstencions.</i>	3305
<i>Votació de l'article 7: aprovat per 96 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.</i>	3305
<i>Votació de les disposicions transitòries primera, segona i tercera, amb l'esmena tècnica incorporada: aprovades per 65 vots a favor, 8 en contra i 31 abstencions.</i>	3305
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts sisè, vuitè, tretzè, onzè, cinquè, dotzè, setè, novè i desè, la qual és aprovada per assentiment.</i>	3305
6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances (Tram. 300-00253/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (20:17)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	3306
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	3307
<i>Rèplica:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	3309
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	3310
7. Interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç (Tram. 300-00177/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (20:52)	
<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç (Tram. 300-00172/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (21:03)

Formulació: Sr. Lora i Lillo (IC-EV).

3312

Resposta conjunta: conseller de Benestar Social.

3314

Rèplica: Sra. Geli i Fàbrega (S).

3316

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (IC-EV).

3317

Contrarèplica conjunta: conseller de Benestar Social.

3318

La Sra. Geli i Fàbrega (S) intervé per contradiccions.

3319

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 35

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1996. Tram. 360-00002/05. Sr. Síndic de Greuges, de la Institució del Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe.

El president

Comença la sessió.

Per favor, ocupin el seus escons. Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb el Reglament, l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya, corresponent a l'any 1996. D'acord amb l'article 144 del Reglament, es començarà amb la presentació de l'Informe per part de l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges. Seguidament, es procedirà a les intervencions dels grups parlamentaris per un temps de quinze minuts cadascun, per fixar la seva posició.

Té la paraula, doncs, l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Molt honorable senyor president, il·lustres membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec avui per presentar-vos l'Informe que, relatiu a l'activitat del Síndic de Greuges durant l'any 1996, vaig lliurar al molt honorable president de la cambra el dia 6 de març, que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* el dia 21 de març i del qual s'ha publicat la correcció d'errades el passat 21 d'abril.

Fa unes setmanes, els dies 17 i 18 d'abril, vaig compareixer davant la Comissió parlamentària del Síndic de Greuges per presentar aquest Informe del 1996, exercici en el qual hem iniciat 3.360 actuacions. Per primera vegada, la compareixença davant la Comissió l'hem efectuat en dues reunions, la qual cosa ha possibilitat un debat més profund i intens de l'Informe. Vull agrair a la Mesa l'acord interpretatiu de l'article 144.2 del Reglament, adoptat sobre la base de les funcions que li encomana l'article 26.1 del mateix Reglament, que va prendre el passat 11 de març i que ha possibilitat aquesta innovació a l'hora de compareixer.

Els nostres objectius preferents en començar l'any eren intentar donar la resposta més àgil i eficaç possible a les demandes que ens formulen els ciutadans; fer-nos més presents en la nostra societat, en particular a les comarques més allunyades de la nostra seu, i finalment contribuir a evitar les causes que generen les queixes

concretes —és a dir, reforçar una tasca preventiva. Aquesta tasca de prevenció es pot efectuar directament, per mitjà de les actuacions empreses per pròpia iniciativa —de les quals durant l'any 1996 en vam fer una mitjana de gairebé una per setmana—, o mitjançant les recomanacions o els suggeriments de caràcter general, una part dels quals té origen, precisament, en aquelles actuacions d'ofici.

L'activitat preventiva també es pot efectuar de forma indirecta, mitjançant les iniciatives que els responsables polítics —en particular vostès, senyores diputades i senyors diputats— poden adoptar a conseqüència del coneixement de les nostres actuacions. Tot tenint en compte aquesta finalitat de l'Informe —entès com a eina per a l'exercici de la seva tasca en el 1996— que avui presento, hem introduït alguns canvis en l'exposició que oferim, sense alterar allò que hi considerem essencial, això és, que les nostres consideracions tenen una base empírica: les queixes dels ciutadans de Catalunya.

L'Informe s'estructura en tres parts: la primera part està integrada per una presentació i un apartat que denominem «Punts a destacar». La segona part recull una síntesi de l'activitat desenvolupada en la tramitació de les consultes, de les queixes i de les actuacions d'ofici, la qual cosa ens permet, alhora, intentar donar una visió del funcionament de les administracions públiques, en particular en els aspectes que han de millorar. La tercera part, que agrupa un seguit de nou annexos, dóna una informació bàsicament estadística sobre el nombre i la classificació de les actuacions, i també sobre les activitats de la Institució.

L'apartat de «Punts a destacar», a què ens acabem de referir, ve a substituir el de «Conclusions» i el llibre segon que incorporàvem en els informes dels darrers exercicis. Amb aquesta innovació hem intentat recollir en unes poques pàgines un diagnòstic d'aquells problemes que podem anomenar estructurals, problemes que estan a l'origen d'un nombre considerable de greuges percebuts pels ciutadans en la seva relació amb les administracions i els serveis públics.

També hem intentat assenyalar unes pautes de comportament de les administracions, des dels seus funcionaris i els responsables polítics que puguin determinar canvis positius en aquest diagnòstic. Els temes que hem remarcat en aquest apartat de qüestions transversals a totes les administracions públiques són: el tracte que l'Administració dóna als ciutadans, la lentitud en els pagaments, les noves tecnologies, en particular en relació amb la privacitat de les persones, la necessitat de reforçar el retiment de comptes i, finalment, la lluita contra l'exclusió social i la reducció del dèficit.

En la segona part de l'Informe hem seleccionat aquelles actuacions que ens han semblat paradigmàtiques, però hi hem incorporat també totes les actuacions d'ofici, totes les recomanacions o suggeriments de caràcter general, que n'hi han hagut un total de 47, i finalment, les actuacions que, ja incloses en exercicis anteriors, han experimentat modificacions significatives, és a dir, el que nosaltres en diem «seguiment d'exercicis anteriors».

Les recomanacions o suggeriments de caràcter general transcendeixen casos concrets, i afecten una pluralitat de persones, bé perquè impliquen una proposta de modificació normativa, bé perquè insten l'Administració a canviar la interpretació de les normes o a adoptar mesures organitzatives per remeiar un resultat injust o per millorar la prestació d'un servei públic.

Algunes d'aquestes actuacions han tingut origen en queixes individuals; en altres ocasions aquests suggeriments generals han tingut origen en actuació d'ofici, és a dir, per pròpia iniciativa del Síndic. En examinar la relació d'actuacions d'ofici, hauran pogut observar que la nostra activitat s'ha projectat sobre àmbits ben diversos, i que han estat especialment orientades a protegir aquells ciutadans que rarament s'adrecen al Síndic, encara que tinguin raons per fer-ho; és a dir immigrants, malalts mentals, discapacitats psíquics, infants. També ens hem ocupat d'aquells àmbits que afecten persones privades d'algun dret. És per això que hem visitat centres de detenció i centres penitenciaris sense excloure, però, àmbits on no es dona aquesta especial necessitat de protecció i, en canvi, ens semblava que era possible una millora d'un servei públic com en la intervenció relativa als ajuts previstos en el Pla d'habitatges.

De la tercera part podem destacar algunes dades; com els deia, durant l'any 1996 s'iniciaren 3.360 actuacions, de les quals 1.780 es resolgueren en el moment de plantejar-se en hores immediatament posteriors, bé personalment a l'oficina de la institució, bé per telèfon mitjançant una orientació o una gestió immediata; 1.534 s'han basat en una queixa escrita, i finalment –com ja els he comentat anteriorment–, 46 van ser a iniciativa nostra.

Examinades les dades de les actuacions per matèries, observem que, percentualment, no hi ha variacions significatives. Les presumptes valoracions dels drets que les normes reguladores del procediment administratiu reconeixen als ciutadans, així, per exemple, el dret d'accés als expedients, el dret a una resolució motivada, el dret a una informació suficient, són les causes més freqüents de queixa tot i que podríem citar un cert increment en l'àmbit tributari.

La imputació de les queixes en relació amb les administracions afectades presenta també una substancial coincidència amb l'any 1995, a grans trets. Un terç amb relació a l'Administració local; un terç amb relació a l'Administració de la Generalitat, i un altre terç, la suma de les relatives a l'Administració de l'Estat, l'Administració de justícia i l'Administració universitària i de col·legis professionals. La classificació per departaments de la Generalitat tampoc reflecteix canvis significatius llevat de l'augment en el Departament de Justícia, en bona part imputable a l'assumpció de funcions que tenia encomanades fins ara el Departament de Benestar Social.

Dels expedients de queixes tancats durant l'any 1996, que han estat 1.735, les queixes admeses han estat el 81%, i les inadmeses, el 19%. A judici nostre, en les queixes que vam admetre tenia raó el reclamant en el 38%, i en tenia l'Administració en el 34%. I en el 28% que resta hem finalitzat amb un assessorament a l'inte-

ressat o bé trametent la seva queixa al Defensor del Poble o al Síndic de Greuges d'una altra comunitat autònoma.

El grau d'acceptació de les nostres consideracions entre les administracions que han estat destinatàries han estat un 75% a 31 de desembre. Això és, de 534 assumptes en què vam considerar que el ciutadà tenia raó, l'Administració havia esmenat la seva actuació en 402, quan es comptabilitzaran les respostes de les administracions a les consideracions efectuades als darrers mesos de l'any, pendents de resposta llavors, aquest percentatge es podrà situar aproximadament sobre el 85%, és a dir, igual que els darrers anys. Atès que l'augment de les nostres actuacions –860 més en còmput global– només s'ha traduït en un lleuger increment d'expedients pendents a final d'any, podem parlar d'una millora en l'agilitat de la nostra atenció, en part gràcies al que anomenem Servei d'Informació al Ciutadà, al qual tot seguit em referiré.

Les intervencions d'aquest Servei han estat 2.820: 1.297 amb entrevistes personals i 1.523 mitjançant comunicació telefònica. En aquestes actuacions el ciutadà és orientat sobre les nostres possibilitats d'intervenció i si aquesta és possible se li ofereix orientació per confeccionar la queixa i per tal que vagi acompanyada de totes les dades que permetin tramitar-la. Més d'un 30% de les queixes rebudes l'any passat van tenir aquest origen. En altres casos, que a efectes estadístics denominem consultes –1.780 el darrer any–, es reconduïx la demanda cap a l'Administració, en el servei públic competent, i quan es tracta d'una qüestió d'índole privada s'adreça als ciutadans a les organitzacions de mediació com ara els defensors del client o bé se'ls recomana que demanin assistència lletrada o encara se'ls aconsella d'adreçar-se als serveis d'orientació jurídica en el supòsit de no disposar de recursos per contractar un advocat.

Reconduir la demanda a l'Administració competent en ocasions implica, també, posar-s'hi en contacte, fer gestions, demanar una informació telefònica. Com vaig assenyalar davant la Comissió, amb aquestes activitats intentem informar el ciutadà sobre els seus drets i les formes d'exercir-los d'una manera personalitzada, ràpida i estalviant, si això és possible, la tramitació escrita de queixes. D'altra banda, la potenciació de la consulta telefònica permet una major proximitat de la institució a les zones del territori més allunyades de la seu. La necessitat de major presència sobre el territori, no obstant, no s'aconsegueix solament amb la utilització del telèfon sinó que també mitjançant el que en l'Informe denominem «els desplaçaments fora de la seu».

A finals de l'any, el dia 25 de novembre, vam iniciar, a Girona, amb caràcter de prova pilot, un procés que en certa mesura es pot denominar de descentralització i que consisteix a traslladar durant un dia una part de l'oficina a una ciutat per entrevistar-se amb les persones que vulguin demanar-nos la intervenció en algun afer. El dia 10 de febrer de 1997 vam repetir l'experiència a Lleida, i el passat dilluns, 2 de juny, vam ser a Tarragona. En l'Informe expliquem de quina manera es produeix aquesta aproximació del Síndic. Com a conseqüència de la visita a Girona es va rebre una cinquan-

tena de trucades telefòniques i es van presentar 32 queixes, més d'un terç del total de les formulades l'any 1995 a les comarques gironines. Penso que aquesta activitat, a més d'acostar la institució als ciutadans que l'han de menester, contribueix també a divulgar-la. Precisament en l'intent de divulgar la institució respon la iniciativa d'haver elaborat, l'any 1996, per primera vegada, un resum de l'Informe —el del 1995— que n'intenta una selecció en els aspectes essencials que conté i també una exposició abreujada. Aquesta iniciativa la intentarem repetir enguany, atesa la valoració positiva que ha merescut.

Fa unes setmanes, en comparèixer davant la Comissió, vaig comentar que un cop resoltes les qüestions pressupostàries que ho impedièn, ja estava en disposició de sol·licitar al molt honorable president del Parlament que es posés en marxa el procés previst en l'article 34.5 de la Llei del Síndic de Greuges per designar un adjunt per a la defensa dels drets dels infants. L'endemà que la Comissió del Síndic de Greuges hi atorgués la conformitat, en sessió de 6 de maig, vaig designar el senyor Jordi Cots i Moner com a adjunt per a la defensa dels drets dels infants, el qual va començar la seva activitat ja fa unes setmanes i que ens ajudarà a reforçar, a potenciar la tasca de la institució en relació amb els infants, en particular dels que estan en situació de risc social.

No vull deixar d'expressar davant de tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, la meua satisfacció perquè haguem pogut culminar aquest procés que es va iniciar amb una modificació de la Llei del Síndic, l'única modificació fins ara, que l'habilitava a designar un segon adjunt amb aquest encàrrec específic de defensa dels drets dels infants.

Senyores diputades, senyors diputats, dos dels cinc punts que hem destacat especialment en aquest Informe són el tracte que les administracions dispensen als ciutadans, així com la necessitat de reforçar els instruments per tal que els representants dels ciutadans en un determinat àmbit de la gestió puguin retre comptes a aquests ciutadans.

Hem dit que l'anàlisi del tracte de l'Administració als ciutadans s'ha de fer enmig de la tensió entre les expectatives que en relació amb els serveis públics que els ciutadans tenen i les previsions dels governs que han de proveir aquests serveis en el marc d'una política de contenció pressupostària i de reducció del dèficit públic. La tasca dels que administren els recursos de la collectivitat, tot prenent determinis i fixant prioritats, certament és més difícil, sovint molt més difícil, quan hi ha una política general de contenció de la despesa que no pas en èpoques de bonança pressupostària en la mesura que cal ser més exigent a l'hora de fixar prioritats. Tots sabem que darrere l'establiment d'una prioritat hi ha una necessitat que s'atèn però també unes altres que es deixen sense satisfer. Vivim en una societat on se'ns diu repetidament que el consumidor sempre té raó. En aquest marc de referència és lògic que el ciutadà esperi uns serveis públics de màxima qualitat i que si no els rep en demani explicacions. Si les explicacions no es donen o no són convincents es malmet la confiança en les institucions. Els administradors han

d'explicar què fan i com ho fan, però això no és suficient per valorar la seva tasca sinó que cal, prèviament, dir què és el que pretenen fer.

En l'Informe que els vam presentar en relació amb la nostra activitat, l'any 95, ens vam referir a les cartes de serveis que dèiem que es podien definir descriptivament com una relació de compromisos del prestador del servei o, si es vol, d'allò que s'obliga al prestador d'un servei públic; la cita de les cartes portada a causa de l'afirmació que un servei públic transparent requereix informació però, amb caràcter previ, una definició d'objectius i preveure els mecanismes per avaluar el grau en què es compleixen, com també les mesures a adoptar davant del supòsit d'incompliment. Com a síndic intento, amb més o menys fortuna, diagnosticar problemes, però també apuntar possibles vies de solució o de millora, si les conec. Això justifica la nostra insistència en la introducció de millores en les tècniques de gestió. És per tot això que, de forma reiterada, hem recolzat les iniciatives que des de les diverses administracions s'estan duent a terme per tal d'intentar petites reformes per acotar compromisos i persones que es responsabilitzen del seu compliment i que es tradueixen en una millora dels serveis públics: coses aparentment nímies, com ara donar una informació acurada del tràmit en què es troba un expedient i de la previsió de la seva resolució en el temps, o bé que la policia responsable comparegui en el lloc d'una denúncia o d'un accident en un termini màxim preestablert. També el fet que les incidències d'un servei públic de subministrament d'aigua, d'enllumenat públic, de conservació, de neteja viària s'atengui en terminis preestablerts contribueix de forma notable al grau de satisfacció dels ciutadans, en la seva condició d'administrat o d'usuari d'un servei públic.

A vegades no és suficient aquesta via de reformes sense transcendència legislativa, sinó que és necessari considerar la conveniència d'una modificació de l'ordenament jurídic. Aquest és el motiu que en l'Informe ens haguem permès de demanar l'atenció d'aquest Parlament, de tots vostès, senyores diputades i senyors diputats, sobre la necessitat de clarificar la normativa reguladora en matèria d'aigües residuals. La proposta esmentada l'hem formulada per tal d'evitar que es repeteixin casos com el que comentem en la secció d'ordenació del territori, pàgina 11.678 del *Butlletí del Parlament*, on donem compte del pelegrinatge administratiu que han seguit vuitanta ciutadans a través d'un ajuntament, d'una entitat metropolitana, d'un organisme autònom i d'una empresa pública de la Generalitat.

Senyores diputades, senyors diputats, un altre dels punts a destacar al qual també em vull referir és el relatiu a les noves tecnologies i la protecció de la privacitat. En l'Informe comentem com durant el darrer any vam haver de fixar la nostra posició en relació amb la instal·lació de sistemes de videovigilància en el carrer pels serveis d'algunes policies locals.

L'àmbit de l'enregistrament, la reproducció i la retransmissió d'imatge i de so és un dels que han experimentat un desenvolupament tecnològic més espectacular en pocs anys, la qual cosa fa possible disposar, entre altres moltes coses, de mitjans addicionals per millorar la

seguretat ciutadana. Aquests mitjans són benvinguts per nosaltres sempre que no posin en perill el nostre sistema de drets i de llibertats. És per això que, després d'assenyalar, en relació amb aquests instruments, el que entenem per correcta aplicació del marc constitucional pel que fa a la limitació dels drets i de les llibertats, vam recomanar prudència en l'aplicació d'aquestes innovacions de forma que no s'utilitzessin mentre no es disposés d'una previsió legal suficient que establís les condicions d'instal·lació i d'ús.

Vam excloure d'aquesta recomanació de no-utilització els sistemes de protecció d'edificis i de control de trànsit. No podem negar que aquesta demanda de prudència reflecteix un cert temor davant les possibilitats d'intrusió il·legítima en l'esfera de la privacitat de les persones a través d'aquestes innovacions. Quan vam intentar aquesta delimitació del marc constitucional en relació amb la limitació dels drets i de les llibertats, vam assenyalar, entre altres coses, algunes que, tot aprofitant aquesta tribuna privilegiada, voldria recordar-los.

L'allegació del menor cost econòmic dels sistemes de videovigilància en relació amb la presència de la policia no justifica per ella mateixa aquestes instal·lacions; igualment vam dir que vigilar, observar una persona o un espai físic determinats, en la recerca de les dades per a prevenir o demostrar la comissió d'actes il·lícits –en particular, utilitzant mitjans tècnics de suport–, implica la prèvia i necessària existència de motius racionals suficients per a justificar-la. En la nostra resolució vam afirmar que aplicar aquestes mesures indiscriminadament significaria introduir dins del nostre ordenament jurídic una previsió generalitzada de sospita absolutament desvinculada de l'estat social i democràtic del dret proclamat per la Constitució. També vam indicar que, un cop feta la instal·lació fixa de videocàmeres a la via pública, no pot tenir una durada indefinida, sinó que ha de ser condicionada a la persistència dels motius que van justificar-la. I vam afegir que, en conseqüència, la seva continuïtat ha de ser objecte de revisions periòdiques. Finalment, després de referir que les garanties per evitar una vulneració de drets fonamentals han de considerar si realment és necessària la instal·lació de les càmeres i la regulació de l'ús que es pot fer de les filmacions i enregistraments, van indicar que aquesta regulació hauria de determinar els mitjans de control de la concordança del seu ús real amb l'autoritzat i l'emmagatzematge, conservació, tractament i destrucció de les filmacions o enregistraments.

Em va satisfer assenyalar en l'informe que l'Ajuntament de Vilassar de Mar, contra el qual s'havia presentat la primera queixa en relació amb aquesta qüestió, va acceptar immediatament les nostres consideracions. No va actuar així l'Ajuntament de Calafell, que, adduint que no s'havien presentat queixes i la utilitat del sistema per prevenir i perseguir els delictes, va decidir mantenir-lo i, fins i tot, potenciar-lo.

Senyores diputades, senyors diputats, una de les qüestions de què ens hem seguit ocupant, l'any 1996, ha estat la de la immigració estrangera a Catalunya. La sessió de compareixença davant de la Comissió parlamentària del Síndic de Greuges, el passat dia 17 d'abril,

va començar amb unes paraules de la seva presidenta, la senyora Carme Vidal, d'adhesió a les manifestacions que vaig efectuar amb motiu de l'ofrena floral a les víctimes de l'accident de l'anomenat camió «patera» de Capmany, organitzada per la Taula sobre la Immigració de les comarques gironines. Amb aquelles paraules expressàvem la nostra indignació i la nostra impotència davant aquella mena de mercadeig humà absolutament menyspreable i demanàvem que el dolor i la solidaritat que aquell fet luctuós havia reforçat servissin per tal que hi hagués un «mai més», servissin per recordar-nos que el nostre present i el nostre futur es fa amb tots els altres i no sobre els altres.

És per això que em vaig posar en comunicació amb el Defensor del Poble de l'Estat, el qual immediatament va acceptar adreçar-se, adreçar-nos conjuntament al ministre de l'Interior per tal de sol·licitar al Govern de l'Estat que es procedís a instar, en el marc de l'acord de Maastricht i de la reunió dels ministres de l'interior signants de l'acord de Schengen, l'adopció d'aquelles mesures que evitin aquest tràfic d'éssers humans, les mesures policials i judicials que es puguin adoptar, i penso que la lluita contra aquestes màfies pot ser més eficaç si es destinen prou mitjans i es coordinen millor; però tot això tampoc és suficient.

Davant del fenomen de la immigració existeixen diferents actituds de resposta, que van des del rebuig racista o xenòfob a l'assimilació, passant per la multiculturalitat o la integració. De totes aquestes opcions, entenem que la integració és la més adequada. L'immigrant, encara que pugui patir algunes exclusions socials, no és un marginat; només ho serà si aquestes exclusions es consoliden, i per evitar-ho, cal eliminar les causes que la provoquen, l'objectiu que ha de perseguir la política d'immigració. Fins ara, dels tres eixos en què es basa –se'ns ha dit per les autoritats responsables– aquesta política: control de fluxos d'immigració, integració social dels immigrants i ajuts al desenvolupament dels països d'origen dels immigrants, el que més ha ocupat l'acció dels nostres poders públics ha estat el primer. Certament, cal controlar les entrades en el territori de l'Estat –això és el que en podríem dir una política d'estrangeria–, però, alhora, cal passar a una política d'integració tot potenciant les accions per evitar les causes d'exclusió, les més significatives de les quals trobem en els àmbits laboral –treballs precaris i mal pagats; en especial, quan no es disposa de permís–, familiar –dificultats per poder viure amb la pròpia família, a la qual no es permet venir–, sanitari –manca, algunes vegades, de dret a l'assistència– i de l'habitatge –rendes molt elevades per habitatges deficitaris.

Durant l'any 1996, hem realitzat diverses actuacions en relació amb la política de control de fluxos, com ara l'actuació d'ofici relativa a les autoritzacions de retorn a residents estrangers que pretenien tornar al seu país d'origen per vacances i que tenien els permisos de treball i de residència en fase de renovació. A aquests ciutadans, fins a la nostra intervenció prop del llavors governador civil de Barcelona –que val a dir que va col·laborar decididament–, no els era possible retornar legalment al territori de l'Estat, si marxaven. Ultra aquestes actuacions, vam fer-ne una altra de valoració de progra-

mes d'actuació del Pla interdepartamental d'immigració, que vam concloure assenyalant que les previsions d'actuació en l'esmentat Pla són un factor molt positiu per a la integració dels immigrants. Això no obstant, assenyalàvem també que alguns aspectes de la seva aplicació eren, en la nostra opinió, millorables i que, en general, els recursos destinats per a desenvolupar-la no traduïen la importància de les fites que es pretenien assolir.

L'any 1996, també vam realitzar un estudi sobre la integració dels immigrants en la nostra societat a través del sistema educatiu. En aquest àmbit enteníem que s'havien produït importants progressos, però demanàvem l'adopció d'algunes mesures en vista a evitar la massificació d'alumnes estrangers en determinats centres, així com la modificació de la legislació vigent per tal que fos inclòs, com a causa per a obtenir –amb caràcter preferent– el permís de treball, el fet d'haver estat escolaritzat a Espanya.

La qüestió de la immigració és cabdal per a la nostra societat, ens hi juguem molt i és per això que continuarem treballant, durant aquest any 1997, per tal d'ajudar, ni que sigui modestament, a la consolidació de polítiques d'integració social, que són les que estan en conformitat amb el sistema de drets i de llibertats que hem escollit per viure.

Senyores diputades, senyors diputats, no vull acabar aquesta intervenció meva davant de vostès –intervenció que, tal vegada, és una mica llarga, però, tenint en compte que ha de resumir un any d'activitat; confio que sabran excusar-me l'extensió–, no vull acabar, com dic, sense referir-me a dues qüestions que també tenen molt a veure amb els sistema de vida col·lectiva en el qual hem proclamat que volíem viure en el preàmbul del nostre Estatut d'autonomia: d'una banda, l'ajut a les famílies; de l'altra, la lluita contra l'exclusió social.

Per ser breu em remeto als raonaments que conté l'informe i en repeteixo només les conclusions. Sovint, es diu que el problema més greu de la nostra societat occidental –i, en particular, de la societat catalana– és l'estancament demogràfic i el correlatiu envelliment de la població. Doncs, bé, amb data de tancament de l'Informe de 1996, de 3 de març d'enguany, hem argumentat que els ajuts destinats a les famílies nombroses –com vostès saben, famílies amb tres o més fills– no responen a aquesta preocupació que, d'altra banda, té plena cobertura en allò que disposa l'article 39.1 de la Constitució, quan estableix que els poders públics asseguraran la protecció social, econòmica i jurídica de la família. Cal fer, doncs, que les bones intencions explícites en diversos programes i que el mandat constitucional citat siguin una realitat, de manera que les famílies nombroses rebin una adequada protecció. En aquesta línia, valorem les notícies recents relatives a l'aprovació dels nous programes en el Pla integral de suport a les famílies.

Fa una estona m'he referit a les dificultats pressupostàries d'aquest moment i a la necessitat d'un exercici d'austeritat per complir els objectius macroeconòmics que els representants legítimament elegits han considerat que calia fixar. Ara bé: una altra vegada, tot passant

de la macroeconomia a la microeconomia, en l'informe hem recordat que la lluita contra el dèficit s'ha de comptabilitzar amb la lluita contra l'exclusió social. Tothom està d'acord que és preferible fer un millor ús dels recursos disponibles que no pas reduir prestacions socials que es consideren importants, però també és cert que no sempre es pot quadrar el pressupost només amb l'augment de l'eficiència o la gestió de recursos, tot i que encara hi ha àmbits en els serveis públics on és possible assolir economies i augmentar la riquesa disponible a base de millorar l'eficiència de la gestió. En conseqüència, per un lloc o per un altre s'ha de retallar la despesa o bé augmentar els ingressos. Aconseguir conciliar una pluralitat d'interessos amb presència, com la que es cita en les pàgines de les lleis de pressupostos, pot esdevenir, com vostès ho saben molt bé, gairebé quadrar el cercle.

Però, conscients d'aquestes dificultats, ens hem permès recordar que, en la mesura que la despesa social no és inútil, alguns estalvis d'avui poden reportar una despesa superior, temps a venir. Hem posat uns exemples que afecten, entre altres, els serveis sanitaris, els serveis socials, l'ensenyament o els serveis penitenciaris, i a aquests exemples ens remetem. Tal com hem fet en els punts a destacar en l'Informe, a l'afirmació que la despesa social ben feta genera qualitat de vida i estalvia despeses en el futur, cal afegir-ne una altra: que, tal vegada, volent seguir els mateixos arguments economicistes que s'empren per demanar l'afebliment de l'estat del benestar, podria semblar que oblidàvem un gran nombre de persones que viuen en la pobresa, que no han escollit aquest estat i que no són personalment responsables d'aquesta situació.

Senyores diputades, senyors diputats, com vostès saben, són molt diverses les consideracions que conté l'Informe; de moltes d'aquestes qüestions, m'hauria agradat fer un comentari exprés, però, certament, seria abusar de la seva paciència i és per això que només afegiré que, d'aquí a unes setmanes, rebran l'Informe en l'edició que cada any fa la nostra oficina.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, excel·lentíssim senyor síndic de Greuges, Anton Cañellas. Per fixar la seva posició, els representants dels grups, sense ordre de preferència i per un temps límit de quinze minuts. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges de Catalunya, ens acabar d'exposar les línies del seu informe sobre la seva activitat i de tot l'equip humà que presideix per al 1996. El seu Informe, llarg i detallat, passa revista a les queixes rebudes, informa sobre les actuacions que el síndic ha fet –3.360, el 96– i en valora els resultats. Fins aquí és allò que, diguem-ne, té encomanat expressament.

Però el Síndic i tot el seu equip no es limiten a fer només això, l'Informe conté nombroses valoracions i recomanacions que van molt més enllà de la voluntat de resoldre disfuncions i posen en qüestió moltes de les formes de funcionar de les nostres institucions i, fins i tot, maneres de fer de la nostra societat. En comptes de restar quiet, limitat a la seva feina més estricta, el Síndic ha dut a terme un treball d'anàlisi molt detallat i el seu informe aporta un munt de propostes d'allò més interessants. Només cal veure, per tenir-ne una idea, els titulars de la premsa després de la presentació pública del seu informe, per veure tota una llarga llista de temes no resolts per les nostres institucions. En concret, sortien titulars com: «El Síndic recrimina a la Generalitat falta de criteris clars en l'adopció de menors»; «El Síndic reclama esforços per eradicar la pobresa»; «El Síndic de Greuges creu necessària la clarificació del nou model policial»; «El Síndic denuncia els problemes de les ajudes a la vivenda»; «El Síndic de Greuges censura el Govern pel retard amb què paga les seves subvencions», o bé «El Síndic de Greuges demana respecte a l'elecció de la llengua per relacionar-se amb l'Administració», etcètera. Com es pot comprovar, cada diari tira l'aigua al seu molí i subratlla el tema que l'interessa més, però aquesta diversitat de titulars posa en evidència que el Síndic recull, en el seu informe, recomanacions sobre tots aquells temes que preocupen la nostra ciutadania i que des de l'Administració –i també des d'aquest Parlament– ens hem de mirar amb tranquil·litat i fer-ne les reflexions oportunes.

Abans de continuar amb les propostes del síndic, uns comentaris sobre el funcionament de la Institució. Durant l'any 96, hi ha hagut tres novetats importants. Una, la posada en funcionament del Servei d'Atenció Telefònica, que, al parer del mateix síndic, ha estat la principal causa que ha fet pujar el nombre d'actuacions respecte a l'any anterior: 860 més que el 95, facilitant, com es veu, l'accés de la ciutadania a la institució.

L'altra novetat és l'actuació descentralitzada, amb una experiència feta l'any 96 a la ciutat de Girona, on el síndic es va desplaçar per atendre les queixes dels habitants de la zona. Precisament aquesta setmana s'ha repetit l'experiència, aquest cop, però, a la ciutat de Tarragona. Bona iniciativa, aquesta de la descentralització, tot i que entenem que encara és massa limitada. Pensem que habitualment, i potser més sovint, el síndic hauria de ser a les diverses ciutats del nostre país, però alhora també volem proposar que s'estudii la fórmula per tal que el Síndic de Greuges pugui tenir, com a institució o en col·laboració amb d'altres, arreu del país, una xarxa de seus descentralitzades que permetin acostar realment la institució a la gent i faciliti a tothom presentar les seves queixes.

L'altra novetat de l'any passat ha estat l'acord pressupostari, que ha permès, per a aquest any 97, nomenar l'adjunt al Síndic de Greuges per a la defensa dels infants. La persona nomenada ha estat el senyor Jordi Cots, i donat el poc temps que fa que s'ocupa d'aquesta feina, no podem valorar el que ha fet; això, evidentment, serà motiu de l'Informe de l'any vinent. Ara bé, coneixedors del bon i interessant i brillant currículum del senyor Cots, no podem estar-nos de manifestar que

confiem en la seva eficàcia, i li desitgem un treball intens i amb èxit en favor dels drets de les persones més febles i amb menys possibilitats de queixa de la nostra societat, és a dir, els infants.

Pel que fa a les propostes recollides a l'Informe, volem ressaltar-ne algunes, entre les moltes presentades pel síndic tant en l'Informe escrit com en la seva exposició oral d'ara fa uns moments. En primer lloc, voldríem subratllar els problemes de les persones immigrants. El mateix síndic ha mostrat una gran sensibilitat al respecte i sovint ha participat activament en conferències o actes sobre el tema, inclosos els homenatges als morts per la tragèdia de l'autopista a Capmany. En les seves conclusions, el Síndic reclama una millor política d'integració, que passa a Catalunya per millorar el Pla d'immigració del Govern de la Generalitat.

En relació amb la pobresa, l'Informe del Síndic ens recorda les dades alarmants de l'informe Foessa i reclama de les institucions una més gran dedicació al tema. Molt interessant és la conclusió expressada quan diu que «els estalvis que puguem fer en les partides de serveis socials, els haurem d'esmerçar amb escreix uns anys després». I també afegeix: «La despesa social ben feta genera qualitat de vida i estalvia despeses de futur»; un avís per als navegants, per a aquells que volen retallar les despeses públiques i, en concret, les de l'apartat de la política social, amb objectius lloables, a l'origen, de retallar el dèficit, però que a la llarga poden ser contraproduents i generar més desequilibris socials que els que ara ja patim.

En relació amb el funcionament de l'Administració de la Generalitat, l'Informe reflecteix moltes queixes que diversos grups hem expressat a bastament dins mateix d'aquesta cambra; per una banda, el retard abusiu en el pagament de les subvencions –la morositat del nostre Govern–, la mala informació al ciutadà o bé els pocs retiments de comptes que es produeixen. Pel que fa al pagament de les subvencions, el Síndic proposa una solució que ja havíem exposat en diversos debats de pressupostos, i és que calia pagar, almenys, els interessos de demora. Finalment, però, el Parlament, fa pocs dies, i com a conseqüència directa d'aquest Informe, va aprovar una resolució, crec que per unanimitat, que reclama, precisament, aquest pagament d'interessos.

Tot comentant l'Informe, ens cal, però, remarcar-ne una mancança, des del nostre punt de vista, i és que a vegades no s'analitzen les situacions amb prou globalitat; i em refereixo a un cas concret. L'any 96, l'estiu del 96, el municipi de Sitges, al Garraf, va ser protagonista de tres menes de queixes, una la de les persones usuàries de la platja de Balmins, que eren multades per la policia local per banyar-se i prendre el sol nues, tal com des de sempre es fa en aquell indret. Dues: moltes persones van ser aturades pel carrer, a finals de l'estiu, i identificades per la policia a causa, estrictament, de la seva aparença i la seva presumpta orientació sexual. I tres: quan una organització de gais i lesbianes, el FAGC, decideix convocar una protesta al municipi, des de l'Ajuntament no es posen les mesures necessàries per facilitar l'acte ni es protegeix els manifestants de les agressions d'alguns ciutadans. Totes tres denúncies són tractades per l'Informe de forma aïllada i, en certa

manera, tancades després d'una explicació de l'Ajuntament. El que no hem vist a l'Informe és una valoració global dels tres factors, tenint en compte que són de temàtica semblant —és a dir, el respecte a les llibertats—, afecten el mateix municipi —Sitges, al Garraf—, el mateix Ajuntament i, finalment, tot conclou en el mateix regidor de Governació de l'Ajuntament. Unes coincidències no gens casuals que al nostre entendre mereixerien una reflexió en profunditat que alhora porti propostes de caràcter preventiu, tenint en compte que la temporada turística està a punt de començar en aquella zona i podríem tonar a patir, a veure els mateixos efectes de l'any passat.

Finalment, ja per acabar, algunes consideracions per tenir en compte de cara al futur. Segons les nostres dades, el Síndic de Greuges és, junt amb el de Canàries, el de menys pressupost, comparat amb els altres càrrecs equivalents de les autonomies de l'Estat. Tenint en compte que el pressupost del Síndic forma part del pressupost d'aquest Parlament, aquest hemicicle és el millor lloc per manifestar-ho i dir que, al nostre entendre, cal corregir aquest greuge. Si l'any passat l'aportació pública ja va augmentar per tal de poder nomenar l'adjunt per al drets de l'infant, els propers anys caldria continuar en aquesta línia i permetre a la institució de tenir la infraestructura necessària per poder fer amb eficàcia la seva feina, que, com ja s'ha manifestat, és creixent.

L'altre tema que algun dia, al nostre entendre, hauríem de tractar és el del mateix nom de la institució. Els que sovint tractem amb persones susceptibles de presentar queixes podem testimoniar que costa molt explicar les funcions d'una institució que té un nom tan peculiar com el de «Síndic de Greuges»; cap de les dues paraules principals no són usades habitualment en el català col·loquial i la seva combinació resulta per a molta gent un autèntic enigma. Pel que fa a la funció de la institució, sempre s'ha d'acabar remarcant que es tracta del Defensor del Poble català, en una referència obligada a l'equivalent espanyol del Síndic. Si fa pocs dies el president de la Generalitat afirmava que el nom de «Generalitat», a l'estranger, era confusionari, el del Síndic de Greuges ho és per a molts catalans i esdevé un obstacle per a la seva necessària popularització. Segurament no es tracta de resoldre-ho d'un dia per l'altre, però sí que volem esmentar, en aquesta tribuna, aquest problema i demanar-ne una reflexió.

En conclusió, senyories, els diputats del Partit per la Independència donem un aprovat alt a l'Informe del Síndic de Greuges i el seu equip i els encoratgem a continuar aprofundint en els problemes que afecten els nostres ciutadans i ciutadanes i, especialment, que hi proposin solucions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un any més, de conformitat amb la Llei del Síndic de Greuges, ens correspon debatre l'Informe tramès per aquesta institució al Parlament de Catalunya, relatiu a l'any 1996. Es tracta, enguany, com ha demostrat l'honorable síndic en la seva explicació, d'un exhaustiu informe que demostra la ingent tasca, la prolíxa tasca que desenvolupa el Síndic i que, a més, quant a la seva sistemàtica, enguany, presenta substancials variacions, tot i que no en resulta alterada la part més essencial, la que ofereix una àmplia tipologia, classificada per matèries, de les queixes rebudes per la institució, que són moltes i que evidencien el fet que, malauradament, com diu el Síndic, totes les consideracions que es fan en el seu Informe tenen una base empírica.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Entre les variacions introduïdes és just de destacar la introducció d'una presentació i de l'apartat denominat «punts a destacar», en què es resumeixen, es fa un sumari prou extensiu de les consideracions de caràcter general i ens permet un estudi més acurat, si cap, de les queixes i les recomanacions al Síndic, per bé que nosaltres, com ja li vam manifestar al Síndic en la comissió corresponent, anhelem que l'any vinent s'incorporin novament l'apartat de conclusions i el llibre segon, la monografia d'excel·lent valor per a nosaltres, com la que, per exemple, l'any 1995 ens illustrava el fenòmen de la privatització de l'activitat administrativa i la transparència i l'actuació de l'Administració.

Entrant ja en els punts que destaca l'Informe sobre les mesures per adaptar el paper del Síndic, de la institució, a les demandes socials, nosaltres, un any més, hem expressat la nostra inquietud, la nostra preocupació pels tímids avenços o consecucions en la línia de fer més present la institució en la nostra societat com a objectiu irrenunciable d'aquesta institució, a més de donar una resposta àgil i eficaç a les demandes formulades pel ciutadà en defensa dels seus drets, quan aquests han estat víctimes o damnificats per l'actuació dels poders públics. D'aquí que ens preocupa que el paper i l'activitat del Síndic, com a magistratura de persuasió que és, adquireixi o vagi adquirint una dimensió i un coneixement públic del qual encara no gaudeix, a pesar —és veritat, això sí— d'una molt bona, d'una excel·lent tasca de servei; un servei, per exemple, prestat a través del Servei d'Informació al Ciutadà, ja sigui personal o telefònic, o per exemple, enguany, particularment, dels desplaçaments, per ara testimonials, del síndic fora de la seu de la institució.

Per això, el nostre Grup va traslladar al Síndic, durant el debat en Comissió, alguns suggeriments, algunes propostes concretes, que no reproduiré ara i aquí en ares a la brevetat i que apunten la necessitat, com s'ha dit, de divulgar la institució i, per tant, en conseqüència, contribuir al seu prestigi social.

Entre els apartats destacables de l'any 1996, mereix, en la nostra opinió, un lloc destacat la consecució per al 1997, com ja s'ha dit també, de la figura de l'adjunt del

3234

Síndic per a la defensa dels drets dels infants, en la persona del senyor Jordi Cots, exercint així l'habilitació conferida per la Llei del Síndic i a partir d'un presupost que ja contempla les previsions econòmiques necessàries, i és bo destacar-ho i, per tant, de reconèixer-ho.

Entrant ja directament en el diagnòstic fet pel Síndic sobre el tracte de l'Administració al ciutadà durant l'any 1996, hem de dir que ens semblen un diagnòstic i un balanç prou aclaridors i molt alligonadors. Al nostre entendre, destaquen –i de fet ho destaca el mateix Informe– tres aspectes que són molt preocupants. En primer lloc, la persistència d'obstacles per a la transparència i l'accés als expedients administratius pel que fa al conjunt d'administracions públiques o de poders públics actuant a Catalunya. En segon lloc, la «renuència» indòmita d'algunes administracions a no corregir els errors advertits i que han estat denunciats. I en tercer lloc, també, l'absolutització, sovint, dels criteris tècnics; posem per cas el polèmic reglament de les adopcions i l'obligada rectificació que s'imposava, com així es va fer; perquè en aquest darrer cas, per exemple, és clar que no existeix ningú infallible i que no hi ha criteris «indubitats».

Destaca també en l'Informe un segon apartat que ja és un tema clàssic, que és la referència obligada a la morositat de les administracions públiques. Aquest tema, el del retard en el pagament per part de les administracions de les seves obligacions econòmiques, constitueix, al nostre entendre, un autèntic, un veritable càncer que redueix el paper de moltes entitats de caràcter social i condiciona, lògicament, les contractacions públiques a les possibilitats de finançament dels contractistes o adjudicataris d'obres i serveis. En aquest sentit, nosaltres aplaudim especialment el coratge evidenciat per l'honorable síndic i la seva institució a l'hora de plantejar un seguit de consideracions, com l'abonament d'interessos, les deduccions per via impositiva, etcètera, que el nostre Grup i altres grups d'aquesta cambra han plantejat sovint de manera anàloga a com ho ha fet el mateix Síndic.

Sobre les noves tecnologies i la protecció de la privacitat, ens va semblar particularment encertada, molt entenedora i crec que també molt coratjosa la presa de posició, de postura del Síndic en relació amb la instal·lació de sistemes de videovigilància al carrer, tot recomanant prudència i expressant els seriosos dubtes de constitucionalitat per raó de la previsible intromissió il·legítima en l'esfera de la privacitat de les persones.

Sobre el retiment de comptes del nivell de prestació dels serveis públics, enguany el Síndic torna a reiterar la necessitat d'adoptar les anomenades «cartes de servei», definides com una relació de compromisos a què s'obliga el prestador del servei; reiteració que ens sembla que és del tot escaient i oportuna i a la qual nosaltres, des d'ara, ja ens hi adherim, i atesa, molt especialment, molt particularment, la necessitat de diposar d'instruments –com deia suara el síndic fa uns instants– autèntics d'avaluació periòdica del nivell de compromís..., dels compromisos.

En l'apartat de la lluita contra l'explosió i la reducció del dèficit, també ens afegim, ens adherim a l'observació, també oportuna, que conté l'Informe, sobre la necessitat de preservar l'estat del benestar, que l'objectiu de la reducció del dèficit que fixa Maastricht no ha de constituir, no pot constituir un objectiu en si mateix, sinó que ha de tendir a la possibilitat que es pugui mantenir i també acréixer les expectatives econòmiques i també reforçar, al mateix temps, l'estat del benestar. D'aquí que aquesta reflexió ben entesa que fa el Síndic en el seu Informe constitueixi, al nostre entendre, un veritable toc d'atenció al nostre Govern, que sovint, sovint, oblida que la despesa social ben feta genera qualitat de vida i estalvia costos de futur.

De la segona part de l'Informe, de l'Administració en general, ens quedem, en primer lloc, en l'àmbit de la funció pública, amb la necessitat expressada pel Síndic d'iniciar la concertació social en allò referent a la millora de la gestió i les condicions de treball dels funcionaris, de la gent que treballa a la funció pública.

Sobre el servei militar i la prestació social substitutòria, ens quedem amb la contrarietat –que nosaltres compartim–, evidenciada pel Síndic en el seu Informe, sobre el tractament penal, sobre el tractament jurídic penal de la insubmissió en el nou Codi penal de 1995, i que coincideix amb l'anunciada supressió del servei militar obligatori a curt, mitjà o llarg termini.

En el camp de la seguretat ciutadana, novament –novament–, la denúncia sobre la situació dels dipòsits municipals i l'exigència de clarificació competencial entre els diferents cossos policials actuant a Catalunya.

Ens quedem a l'apartat relatiu a la immigració, en el fet d'adherir-nos i afegir-nos a la consideració del Síndic sobre el fet que no es troben plenament garantits a casa nostra els drets civils, polítics i sociolaborals dels immigrants, i que això marca el fracàs, en definitiva, d'una política d'immigració i ens transporta, necessàriament, a una política d'estrangeria, on les polítiques de control dels fluxos migratoris són les que primeren necessàriament.

En la secció d'ordenació territorial, podríem destacar l'evocació expressada pel Síndic que les administracions competents han de redoblar esforços per garantir el dret constitucional d'accés a un habitatge digne, tot i ser conscient de les penalitats econòmiques que travessen les diferents administracions públiques, però molt especialment en el cas dels joves.

En l'apartat relatiu al medi ambient, ens afegim a la crítica formulada al conjunt d'administracions a l'hora d'iniciar les actuacions per posar fi a les molèsties denunciades –per exemple, la contaminació acústica, el soroll– o per la manca de control que permet l'existència sense llicència d'activitats classificades. Entre les actuacions d'ofici és bo destacar i reconèixer, en matèria de medi ambient, és just de destacar –repeteix– les iniciatives desplegades, per exemple, arran de la fuita de pols de soja i de la incineradora de la Zona Franca.

Entrant a la secció tributària, el nombre molt elevat de queixes relatives a defectes de procediment en el cobrament dels tributs imposava –entenem– un recordatori, com ha fet el Síndic, de la necessitat d'observar escru-

polosament el procediment administratiu tributari, per tal d'evitar les arbitrietats i els errors.

En l'apartat de sanitat, coincidim també plenament amb el Síndic sobre la necessitat de completar la reforma de l'atenció primària i l'especialitzada, de garantir el dret a la lliure elecció de metge i a incrementar les mesures per paliar els problemes que generen les llistes d'espera.

En el bloc sociolaboral i dels serveis socials, a més de les sempre oportunes consideracions sobre la necessitat de disposar de polítiques de foment de l'ocupació i de la contractació indefinida, ens han cridat l'atenció especialment les cauteles del Síndic sobre les empreses de treball temporal i l'exigència plantejada –que subscrivim– que hagin necessàriament de complir la Llei.

En el camp dels serveis socials, destacar l'absència, constatada pel Síndic en el seu Informe, d'una autèntica política de suport a la família. En aquest apartat valen les consideracions fetes quan hem parlat de la necessitat de preservar el nostre precari estat del benestar. La preocupació del Síndic sobre l'evolució dels nostres serveis socials es veu quan es planteja la necessitat de millorar l'atenció dels disminuïts psíquics i, per exemple, també de la gent gran; dos àmbits, particularment, que presenten greus deficiències quant a les pensions, els serveis sanitaris domiciliaris i la manca de places sociosanitàries.

Finalment, en l'apartat d'ensenyament, la no-percepció d'ajuts de menjador i transport escolar de les persones que, per raons socioeconòmiques, tenen dret a rebre-les i que afecta molts municipis petits on no existeix transport públic, així com la persistència de dèficits en equipaments, han centrat les actuacions del Síndic –i que compartim.

Sobre la justícia i les presons, el motiu principal de queixa, un any més, és la lentitud a resoldre els litigis. Enguany el contenciós administratiu s'emporta tots els honors, que posa de relleu la persistent manca de recursos materials i humans al servei de la Justícia a Catalunya.

Ens afegim, un any més, a la demanda del Síndic de dotar Catalunya d'un fons de garantia de pensions, una preocupació expressada reiteradament pel Síndic; ens afegim a la queixa per l'estat de les presons catalanes, sobretot en matèria d'infraestructures, que comporta conseqüentment massificació i dificultats per al tractament i la reinserció, de manera que ens porta a pensar que els canvis positius, iniciats des del traspàs de les presons a Catalunya no han tingut continuïtat, i finalment, sobre l'ús del català, hem d'expressar el nostre reconeixement pels nombrosos casos en què la institució ha hagut de recordar als representants de l'Administració perifèrica a l'Estat l'oficialitat de la llengua pròpia d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. Correspon el torn d'intervenció al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Cata-

lunya - Els Verds. Per fer-ho, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, membres de l'equip del Síndic que estan avui presents a la sala, jo voldria expressar, en primer lloc, l'agraïment del nostre Grup Parlamentari, del Grup d'Iniciativa - Els Verds, a l'Informe fet, elaborat per la institució i a la feina feta, perquè penso que l'informe és el producte d'un treball d'un any, un treball seriós, rigorós, que per a nosaltres és important. I per què és important per a nosaltres aquest treball? En primer lloc –i això jo crec que ho diré any rere any que em toqui intervenir en nom del nostre Grup per aquesta qüestió–, perquè és una finestra, aquest informe és una finestra a la realitat catalana, a la realitat quotidiana de la gent de Catalunya, i jo penso que per a un grup parlamentari qualsevol instrument –i aquest és un instrument potent–, qualsevol instrument que permeti la connexió entre el que és l'activitat que fa aquest Parlament, de legislació, però també de seguiment de l'acció de Govern, i el que és la realitat quotidiana de la població de Catalunya, és per a nosaltres cabdal.

Jo lamento que aquest interès, que expressen no només el nostre Grup sinó els diferents grups parlamentaris, no l'expressi el Govern en la seva totalitat; jo agraeixo la presència aquí de la consellera de Justícia, perquè crec que és un símptoma del seu interès, però lamento que aquest interès no el comparteixin altres membres del Govern, que per a nosaltres és injustificat que avui no estiguin aquí escoltant l'Informe del Síndic.

Dit això, jo voldria dir, en segon lloc, que per a nosaltres l'Informe d'aquest any del Síndic, que millora altres informes d'altres anys, posa sobre la taula una qüestió que jo vull..., és de reconeixement dir-la. I és que nosaltres som conscients que la figura del Síndic és una figura complexa institucionalment, una figura que ha de tenir la capacitat de denúncia que la realitat requereix, però ha de tenir també l'habilitat i la capacitat d'interlocució que faci possible que les diferents administracions puguin escoltar les recomanacions que fa el Síndic.

Jo vull agrair, en nom del nostre Grup, la independència i la imparcialitat que ha demostrat el Síndic, però també el compromís que ha demostrat el Síndic. És a dir, una figura imparcial, una figura independent que no es comprometés, jo crec que no faria bé la seva funció. I per a nosaltres, durant aquest any, el Síndic s'ha compromès; la institució del Síndic s'ha compromès, i vull posar tres exemples que són paradigmàtics: el Síndic s'ha compromès i ha pres posició en relació a qüestions com la immigració, en concret en relació a les denúncies que es van formular a l'entorn d'unes declaracions d'alguns ajuntaments, d'alguns alcaldes de Roses i de l'Alt Empordà; ha pres posició, per tant s'ha compromès, en relació a la polèmica de la criminalització de l'homosexualitat a Sitges, i ha pres possessió..., posició, –perdó, tinc un problema de paraules–, ha pres posició a l'entorn de la polèmica de la videovigilància. Aquests són tres exemples de valors sobre els quals el Síndic s'ha compromès i, per tant, amb el seu compromís ha

transmès a la societat un exemple del que hem de defensar i que han significat en alguns casos la retirada, per exemple, de les càmeres de videovigilància a Vilassar, o han significat el rebobinament, diguem-ne, de declaracions fetes tant a Sitges com a Roses. Aquests posicionaments donen credibilitat a la seva funció i fomenten socialment uns determinats valors per a nosaltres cabdals. No hauria sigut el mateix una institució que, davant d'això, no hagués actuat tan compromesa com ho ha fet el Síndic.

En relació a l'estructuració de l'Informe, jo voldria recomanar a totes aquelles diputades i diputats que no ho han fet, llegir-lo, evidentment, i llegir especialment un apartat que han introduït aquest any, que es diu «Punts a destacar» i que és una bona síntesi d'aquesta finestra oberta que el nostre Grup esmentava.

Troblem a faltar –ja ho vaig dir a la Comissió–, trobem a faltar –i és que ho volem tot i sóc conscient que les limitacions també hi són– aquell informe segon que feia el Síndic cada any i que era una anàlisi monogràfica d'una qüestió que estigués, diguem-ne, d'actualitat en el moment. L'any passat van fer un excel·lent informe sobre la privatització de la gestió i les possibles conseqüències: quan es podia aplicar, quan no es podia aplicar i criteris al respecte. Jo els vull dir que en un moment com el que estem ara, en què sembla que la privatització de la gestió sigui la solució màgica per fer front al dèficit públic i al que és, diguem-ne, el funcionament de la funció pública, crec que aquest informe és un punt de referència que ha servit a molts indrets i que continuarà servant, perquè marca criteris importants al nostre parer.

En relació amb aquest any, quins són aquells quatre aspectes –perquè em cenyiré a això, perquè és difícil en una intervenció d'aquesta brevetat poder realitzar un informe de la densitat i de la grandària del Síndic de Greuges–, quins són, al nostre parer, aquells cinc aspectes a destacar de l'Informe del Síndic d'aquest any, que voldríem posar sobre la taula.

El primer ha estat esmentat, i és normal perquè ha estat un tema molt polèmic i molt discutit ja en el Parlament en altres moments: és el retard en el pagament d'obligacions econòmiques per part de la Generalitat. I això fa referència a les administracions locals i fa referència a les associacions. En aquest sentit, jo voldria recollir, utilitzant les paraules del Síndic en l'Informe, dues de les conseqüències que això té, que em sembla que són cabdals pel que després proposarem i que celebrem –ja ho puc dir ara– que, com a conseqüència d'aquest Informe i de la seva, diguem-ne..., del seu rigor, aquest Parlament hagi aprovat una proposició no de llei en què obliga el Govern a –precisament– fer efectiu el pagament d'interessos a partir d'aquestes demores.

Quines són les dues conclusions que jo voldria remarcar? Una és –i aquí ho diu tal qual el Síndic– l'atorgament de subvencions que responen a la realització d'una sèrie d'activitats dels destinataris; genera unes expectatives d'ingrés monetari, que, si no se satisfan en el termini previst, obliguen a unes despeses financeres imprevistes. En definitiva –i aquí els vull parar l'es-

ment–, la finalitat d'una subvenció, és a dir fer possible determinada activitat, en ocasions es posa en perill, amb la qual cosa estem posant en perill el nucli de l'os, diguem, el moll de l'os, de per què donem una subvenció, en posar en perill la realització de l'activitat i, en tot cas, el dèficit de tresoreria de l'ens concedent.

Així mateix, vull parar esment, pel que fa a l'Administració local, que el problema s'agreuja quan l'ajuda es concedeix a inversions en instal·lacions municipals, ja que a partir de l'entrada en vigor de la Llei 13/95, del 18 de maig, de contractes de les administracions públiques, els contractistes exigeixen el pagament d'interessos si no es compleixen els terminis de pagament. En aquest cas, per tant, vol dir que els ajuntaments han de pagar interessos i en canvi ells reben aquestes demores i això els encareix, òbviament, moltíssim el que serien les seves despeses.

Dit això, poques vegades succeeix –i per tant, ho vull tornar a repetir– que quan, entre que el Síndic presenta el seu Informe i el discutim en el Ple del Parlament, ja hi ha hagut una mesura suggerida pel Síndic que a partir de l'aprovació d'aquest Parlament, podrà tirar endavant. Per tant, jo em felicito d'aquesta situació.

En segon lloc, el segon aspecte a remarcar: el retiment de comptes. Jo, de veritat, crec que és molt acurada i molt interessant la referència que es fa aquí; jo només els llegiré els titulars de l'informe que fan referència al retiment de comptes, però per a nosaltres la democràcia actual té dues..., en pot tenir d'altres, però dues grans mancances: una és la participació democràtica –ho debatrem a bastament en el segon punt de l'ordre del dia, que fa referència a la Llei d'associacions–, però un altre aspecte clau, que per a nosaltres ara per ara encara és molt minso, és el retiment de comptes. I el retiment de comptes que han de fer els poders públics en relació amb la seva actuació és un element de credibilitat democràtica per a aquestes institucions. En aquest sentit, el Síndic planteja que retre comptes del nivell de prestació dels serveis públics i assegurar la confiança en les institucions és un element de credibilitat en aquestes institucions, i així ho deia fa un moment el Síndic.

I diu una cosa que és elemental –que és elemental, però que aquest Govern no ho té en compte, i segurament alguns ajuntaments tampoc suficientment, i és que, per retre comptes, cal una cosa essencial, en primer lloc, que és definir objectius. I definir objectius vol dir definir compromisos. No fa gaire, aquesta diputada substanciava una interpellació que era una crítica forta al Govern de la Generalitat, en la mesura en què el Pla d'actuació social –un pla que teòricament ha de durar quatre anys– no defineix objectius clars ni estableix compromisos. Òbviament, a partir d'aquest Pla, mai es podrà dir que no es reten comptes, perquè si un no es compromet després no es pot demanar, no es poden demanar comptes d'aquest retiment, però, sens dubte, per a la societat catalana, avui, disposar d'un instrument, de molts instruments de les diferents conselleries que diguessin: «Ens comprometem a això», acceptant les limitacions; és a dir, aquesta diputada no els diu que els compromisos hagin de ser absolutament globals, i hagin de ser, sobretot..., no, no, acceptant les li-

mitacions que tenim, però com a mínim exercir aquesta funció, de dir: «Fins aquí arribarem», i per tant, si després no s'hi arriba, que la gent ho conegui i se li pugui donar explicacions.

En aquest sentit, vull fer esment especial d'una de les crítiques que fa el Síndic, quan parla d'habitatge, que és bastant paradigmàtica, diguem-ne. El Síndic, quan fa referència a les polítiques d'ajut per habitatge, diu una cosa que jo crec que és molt greu per a aquest Govern, i que s'hauria de contemplar, i és que... –busco la frase exacta, sí–, diu: «El sentiment que ens han manifestat alguns ciutadans és d'engany i d'ineficàcia dels serveis.» Fa referència, això que els dic, als ajuts per a habitatge. Diu: «El Síndic creu que la causa d'aquest sentiment es basa en la manca d'informació sobre les circumstàncies reals, quant a l'aplicació del Pla: manca de pressupost i retards deguts al gran nombre de sol·licituds, que no concorden» –explícitament: «que no concorden»– «amb la publicitat de caire optimista que donen les institucions quan s'aproven els ajuts.» Escolti'm, això és una moció de censura, diguem-ne, a la política d'ajuts d'habitatge de la Generalitat. I a més a més té raó: no es pot fer la gran roda de premsa i el gran muntatge publicitari per dir: «La Generalitat fa una política de concessió d'ajuts per a habitatge», i després, que ens trobem amb una realitat en què, com que pressupostàriament no s'han arbitrat les mesures que permetin fer front a aquesta, diguem-ne, publicitat, resulta que hi ha la queixa de la ciutadania, de manca d'informació i de manca de resposta a les seves necessitats. Per tant, aquest és un exemple bo per a nosaltres de què vol dir que un compromís s'ha d'adequar a una realitat.

A partir d'aquí, jo voldria fer una altra reflexió, lligada amb el retiment de comptes, i és que tots plegats ens plantejem, que tinguem present fins a quin punt els campanyes electorals no tenen res a veure amb un retiment de comptes; més aviat és un circ. Per tant, aquí hi hauria d'haver un esforç per part de tothom –especialment per part de qui governa– de convertir les campanyes electorals també en un espai de retiment de comptes.

La tercera reflexió que el nostre Grup vol plantejar fa referència a la problemàtica de l'ensenyament. Aquest també ha estat un tema debatut llargament durant tot aquest any en aquest Parlament, amb diferents fórmules, per part de diferents grups parlamentaris, però voldríem fer referència explícitament a una qüestió clau, i és la crítica que ha fet l'oposició, sovint, a la política de concerts de la Generalitat. I aquesta crítica sovint ha estat, diguem-ne, devaluada per part del Govern dient que feien falta exemples concrets, feien falta denúncies... Doncs, bé, el Síndic, a partir d'una denúncia que es presenta, fa unes reflexions que nosaltres valorem importants. Nosaltres plantejem que, molts cops, quan es fan recomanacions o requeriments al Departament d'Ensenyament, de major control dels centres concertats pel que fa a l'admissió d'alumnes, la correcció de les instal·lacions o pel respecte a la llibertat de càtedra, es respon això que jo els deia: que cal una denúncia prèvia.

Curiosament, una queixa rebuda pel Síndic sobre l'incompliment d'un concert educatiu, en haver acomiadat de forma improcedent un professor, ens fa veure que, malgrat existir una denúncia prèvia, l'«actuació del Departament en aquest assumpte» –i això està entre cometes, perquè és de l'Informe del Síndic– «va permetre que quedés sense sanció un incompliment de la LODE per part d'un centre concertat.» El Síndic novament va haver de posar de manifest –i això és fonamental, i li diré per què és fonamental, perquè després tenim unes dades que donen relleu a això que estem dient ara– l'escàs control que, d'acord amb les queixes que es reben, es produeix en els centres concertats. I per què diem que és un tema greu? Doncs, és un tema greu perquè els centres concertats representen un 42% de l'oferta educativa a Catalunya, gairebé la meitat, i reben 60.000 milions de pessetes, segons els pressupostos del 97. Com pot ser que un Govern que destina 60.000 milions de pessetes a una acció concertada no tingui els mecanismes de control necessaris perquè, realment, aquests concerts responguin a la política i a la legislació actual? No es pot permetre la vulneració dels drets dels infants a rebre una educació en condicions, ni dels professors a la llibertat de càtedra. L'Administració té l'obligació de vetllar pel compliment de les lleis; no pot ser còmplice d'aquells que la transgredeixen. Aquesta és una denúncia, també, que nosaltres fem avui, que havíem fet en altres ocasions, però ho fem des de l'aval del que és un informe d'una persona imparcial però compromesa.

El quart aspecte que voldríem remarcar és pel que fa a qüestions mediambientals; en concret, voldríem posar l'exemple del que és una tipologia d'actuacions del Síndic que valorem positivament. En aquest cas fa referència a una activitat concreta, però jo voldria anar més enllà de l'activitat concreta; l'activitat a què aquí em referiré és una activitat d'extracció d'àrids, d'una planta de tractament d'àrids i d'una planta asfàltica al municipi de Cruïlles, al Baix Empordà. Però el que vull posar sobre la taula és com ha treballat el Síndic en aquest cas, que és tant o més important que la denúncia que fa. I és que a partir d'una denúncia concreta, d'unes persones d'aquella zona, el Síndic no es limita a agafar aquesta denúncia, que feia referència només a l'activitat d'extracció d'àrids, sinó que interpreta, a partir de la denúncia feta, que és un tema important en què cal anar a fons, i engega el que és la dinàmica de l'actuació d'ofici, i a partir d'aquí, per exemple, posa sobre la taula no només una part d'aquesta activitat, que seria l'extracció d'àrids, sinó que posa sobre la taula que, a més a més, es produeixen activitats que havíem denunciat nosaltres, també, al Parlament, en una planta de tractament d'àrids i una planta asfàltica.

Jo els he de dir que les conclusions a què arriba el Síndic en el seu Informe en relació amb aquests aspectes són claus en qüestions mediambientals. Poso sobre la taula que les conclusions i les propostes són aquelles qüestions de fons de com un país ha d'avançar si realment vol protegir el medi ambient. Quina és la preocupació nostra, en aquest cas, la resposta de l'Administració a aquesta qüestió? És a dir, davant d'una denúncia de manca de sensibilitat mediambiental del Govern, què passa? La resposta del Govern és que no pensen fer

3238

cas de les actuacions. És clar, això, per a nosaltres, és inacceptable. És inacceptable perquè, de les tres recomanacions que es fan, els en llegiré la tercera: «Determinar la impossible legalització de la planta asfàltica...», que està funcionant, la planta asfàltica, i el Síndic diu: «Determinar la impossible legalització de la planta asfàltica per tal com és incompatible amb la citada normativa d'espais d'interès natural.» Aquesta activitat es realitza amb un espai protegit pel PEIN. Diu...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, eh?, senyora diputada...

La Sra. Mayol i Beltran

Acabo de seguida, senyor president.

I per tant, n'ordena que se n'ha d'ordenar el cessament. La resposta del Govern és que, com que eren activitats que ja funcionaven amb anterioritat –no els lleigeix el text perquè no tinc temps–, doncs, que no ho aturaran. És clar, ens preocupa, aquesta resposta del Govern davant d'una denúncia clara, ben feta i treballada.

Acabo, senyor president, dient dues qüestions més, ràpidament. Una, valorem molt positivament la valoració del Pla interdepartamental d'immigració que ha fet el Síndic durant aquest any, a petició del senyor Oliart a l'anterior reunió de la Comissió del Síndic de l'any passat, i que ha estat la base –ha servit ja perquè el nostre Grup pogués treballar– d'una intervenció del senyor Riera en aquest mateix Ple fa aproximadament un mes. I per últim, felicitar-nos del nomenament del senyor Jordi Cots com a síndic d'Infància i desitjar-li, com ja vam fer a la Comissió, una bona feina.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara el torn d'intervenció del Grup Popular; per fer-ho, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular volem felicitar i agrair a l'honorable síndic, així com a tot el seu equip, el bon treball portat a terme i especialment la tasca desenvolupada en l'elaboració, com cada any, de l'exhaustiu informe que ha estat objecte d'anàlisi i de debat en Comissió els propassats dies 17 i 18 d'abril.

Permeti'm, ja que tenim aquí el senyor Cots, que faci extensiva la felicitació que va fer el Grup Parlamentari en Comissió de l'adjunt al Síndic per a la Defensa de l'Infant. Des d'aquí li desitgem molts encerts i, evidentment, l'any que ve podem veure l'excel·lent treball que esperem de tots vostès i, evidentment, del senyor Cots.

Voldria destacar que enguany són moltes les innovacions en l'activitat de l'oficina del Síndic i, evidentment, si comparem aquest Informe corresponent al 96 amb els darrers, contemplem substancials variacions, ofe-

rint-nos un ampli ventall per matèries, per suggeriments, per consideracions i, com no?, els «Punts a destacar», que és una innovació, per tal de fer-nos possible amb la màxima densitat, agilitat i eficàcia, que copsem els diputats la realitat de les queixes dels ciutadans de Catalunya. Cal tenir en compte el treball en l'oficina del Síndic, i hem de tenir en compte l'augment de 860 actuacions més que l'any anterior, 95; el Servei d'Informació al Ciutadà; el Servei d'Atenció Telefònica; s'ha portat a terme una tasca preventiva; el desplaçament del Síndic fora de la seu de Barcelona; la descentralització de la seu cap a Girona i les altres capitals de Catalunya; els contactes i la presència, cada vegada més, amb els mitjans de comunicació; la seva intensa activitat personal i d'equip; la seva contundent presa de posició política en casos i temes de cabdal importància social són un referent molt important de quina ha sigut i és la línia a seguir per canalitzar el seu compromís humà enfront dels problemes de caràcter social, ètic i humanitari a casa nostra.

De l'Informe i l'actitud del Síndic n'extraïem reflexions, crítiques i propostes que han de contribuir a evitar les causes que generen les queixes. Ens proposem, doncs, com sempre, fer-li costat, i treballarem per aconseguir el millor grau de compliment en l'àmbit de totes les administracions de Catalunya envers els nostres conciutadans.

L'ampliació a dues jornades de la Comissió del Síndic de Greuges va possibilitar analitzar, aprofundir i conèixer l'opinió del Síndic en moltes qüestions puntuals i temàtiques d'inquietud del Grup Parlamentari Popular, a què, doncs, avui ja no m'hi referiré. L'honorable síndic va remarcar i denunciar cinc grans blocs o cinc grans temes que, vista l'experiència de l'any 96, afecten directament totes les administracions públiques a casa nostra.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En primer lloc, i ja l'any passat, varem denunciar la informació i el tracte de l'Administració amb el ciutadà. Ell hi posa èmfasi aquest any, una altra vegada; els qui han de prestar un servei públic entenem que han de tenir present que el ciutadà espera obtenir una resposta positiva, favorable i ràpida. Per tant, cal enfrontar-nos decididament per millorar els serveis públics en el nostre país. Encara manca informació als ciutadans; les respostes a consultes per escrit són lentes; no hi ha resposta a la prestació social substitutòria; les reclamacions es fan eternes; la lentitud en les queixes a infraccions mediambientals que pateixen els nostres veïns, amb sorolls, males olors, contaminacions i d'altres; la supressió de les barreres arquitectòniques en construccions de més de deu i quinze anys són encara una utopia; els malalts continuen en les llistes d'espera; no es desencalla la política d'obrir els divuit CAP a la província de Barcelona, acabats, i creant un greuge comparatiu entre ciutadans; manca resposta a la dona responsable de la cura dels malalts mentals a casa seva; no hi ha suficient resposta a la salut mental; creix la violència juvenil; manca una atenció especial i comprensiva per a la delinqüència juvenil fruit de discriminació social... I els voldríem afegir que es tingués en compte i que el nostre Grup ho ha tingut en compte a través de Propo-

sició no de llei i continuarem amb aquests tretze, i és que la baixa de natalitat pot produir que sobrin infraestructures escolars. Creiem que seria bo, davant l'envel·liment progressiu de la nostra població, possibilitar que aquestes infraestructures siguin polivalents per a la gent gran.

El Síndic destaca, en un segon tema, la morositat en els pagaments de les obligacions concretes per les administracions. S'ha fet vell, aquest problema. Tot i les iniciatives parlamentàries del Grup Popular i d'altres grups parlamentaris de l'arc parlamentari de casa nostra, la manca de liquidesa de tresoreria no millora suficientment, i així constatem, mitjançant resposta a una pregunta del nostre Grup Parlamentari, els efectes negatius de la morositat de les administracions públiques i els seus efectes, també negatius, sobre les altres administracions afectades i els ciutadans en general.

Així, doncs, el conseller —si vostès ho recorden— d'Economia i Finances reconeixia fa tres mesos que el pendent de pagament en els ajuntaments era de 6.009 milions de pessetes; la partida més important corresponia a transferències de capital, que pujaven a 3.608 milions, sense comptar les transferències corrents ni el conveni per prestacions de serveis, que són importantíssimes, i un cabal molt important de la Generalitat, via aquests convenis, de donar suport als ciutadans. El retard en el pagament a petits empresaris o autònoms ensorra la seva economia i, a tall d'exemple, un de petit, però significatiu: el retard de pagament al transport públic en el sector del taxi, el servei que fan, sanitari. En aquests moments està entre quinze i divuit mesos des que es presenta la factura. Crec que és vergonyós, i és una vergonya, i és més el greuge entre preus dintre mateix de l'Institut Català de la Salut. Els taxistes, preu per quilòmetre, el cobren a cinquanta-nou pessetes. Termini de cobrament: quinze mesos. Mentre que les empreses d'ambulàncies de servei públic, preu per quilòmetre: cinquanta-quatre pessetes. Termini: entre noranta i cent vint dies. Pel mateix servei els ciutadans de Catalunya paguem un deu per cent més. Per tant, crec que això es mereix una crítica del Govern de la Generalitat, perquè aquests exemples els podríem trobar molt generalitzats.

Tercera qüestió: retre comptes als ciutadans sobre prestació de serveis i acció de Govern. Creiem que per generar confiança entre la societat i els diferents governs —l'autonòmic, el municipal, el comarcal— les forces polítiques tenim en una societat democràtica responsabilitats que no podem defugir. Si volem credibilitat, hem d'augmentar l'ètica i la transparència directa davant del poble que, com molt bé diu l'honorable síndic dins del seu Informe, el poble, els nostres ciutadans, està habilitat per conèixer i judicar les seves decisions.

Quart bloc: la lluita contra el dèficit. Bé, aquí jo voldria destacar una qüestió i és que, molt bé, tots sabem que Catalunya és la comunitat autònoma en xifres absolutes més endeutada. El Grup Parlamentari Popular hem denunciat sempre tots i cadascun dels desajustos i la deficient gestió en diferents àmbits que al llarg dels anys ens ha portat a la situació de dèficit tan important i que el Síndic hi fa referència. Voldria recordar que el Grup Popular vàrem donar suport a la pròrroga dels

pressupostos del 96 i als pressupostos de 1997, amb uns criteris ben explícits. Primera qüestió: reducció del dèficit públic de la Generalitat. Segona qüestió: portar a terme polítiques per millorar i crear ocupació i millorar les polítiques socials. I tercer, endegar els pressupostos en funció d'arribar als acords de Maastricht que tindran lloc el proper 2 de maig del 98. Si, en comptes d'aquests criteris que vàrem aplicar el Grup Parlamentari Popular, haguéssim caigut en la temptació fàcil de promoure una política pressupostària expansiva, ara, inevitablement, estariem parlant de majors desviacions, concretades en més inflació, en més dèficit i en més endeutament. Per finançar aquests previsibles desequilibris hauríem d'anar o hauríem hagut d'anar via impostos o deute públic. És a dir, hem de treure recursos que minvarien el sector privat. Per tant, coincidim en el plantejament de l'honorable síndic, de treballar per la lluita contra el dèficit. Qualsevol altre intent està condemnat al fracàs. Per tant, es tracta de possibilitar un creixement econòmic sostingut per tal de mantenir i reforçar l'estat del benestar. Si sabem aprofitar els indicadors econòmics del moment actual, creix l'economia, creix el consum i creix la producció industrial, crec que el Govern de la Generalitat podrà fer més i podrem mantenir millor l'estat del benestar a casa nostra.

I finalment, el cinquè punt que destaca el Síndic és el de la lluita contra l'exclusió social. L'accés a unes determinades condicions econòmiques, socials que permetin una vida digna són condicions que la Constitució i l'Estatut contemplen, evidentment. La manca d'aquests recursos posen de manifest una injustícia. És just reconèixer, però, l'esforç realitzat per l'Administració del Govern de la Generalitat implantant una àmplia xarxa de serveis socials: pensions no contributives, el Pla integral de la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, basat en fonaments legislatius, marc competencial, objectius generals, programes d'actuació, cooperació amb els ajuntaments, cooperació amb els estaments socials, entitats, propostes i recomanacions a l'Administració Central i d'altres.

Els serveis socials, tant públics com privats, han experimentat un augment i una expansió important, malgrat que el nombre de persones situades per sota el límit de la pobresa no ha baixat. És una constatació que em fa adreçar una crítica a la política social del Govern de la Generalitat. Tota política social ha de promoure i garantir la satisfacció de les necessitats bàsiques de tots els ciutadans, dels que segueixen i més aquells que no poden seguir, la seva participació en el desenvolupament mitjançant mesures d'integració social, sobretot a través de la formació, capacitació i reciclatge en el treball a la gent jove, a persones discapacitades, a persones més grans de quaranta-cinc anys, a persones preses a la reinserció i integració, a les dones vídues. I hem, també, de millorar la qualitat de vida amb mesures encaminades al desenvolupament de les infraestructures bàsiques: l'habitatge. Vetllar perquè no es cometin injustícies a l'hora de facilitar l'accés a un habitatge de lloguer o de propietat a cap tipus de persona ni per diferència de sexe ni d'origen ni de creences.

La porta principal per a la integració segueix sent la feina, raó per la qual haurem de fer un seguiment acu-

3240

rat de les propostes de resolució aprovades en aquest Parlament en els passats debats sobre l'atur, en el debat de política general i en el grau, també, de compliment dels pressupostos de 1997.

Especialment ens preocupen els joves, l'accés al món laboral, la borsa de nois i noies entre trenta i trenta-cinc anys que freguen situacions de límits de pobresa, l'accés a l'habitatge. Els joves constitueixen el segment de població més castigat aquests darrers anys per la desercada política del Govern central i, com a conseqüència, per la crisi econòmica i la destrucció de llocs de treball. Això repercuteix en definitiva en el seu desenvolupament personal i en la seva emancipació i futura formació de família pròpia.

Recollint les recomanacions del Síndic, voldria dir que fem nostres aquestes recomanacions sobre l'ajut a les famílies. Així hi estem treballant i el Govern de l'Estat, al qual el Partit Popular dona suport, també està treballant en aquesta línia de donar l'ajut més important en la qüestió, doncs, de la possibilitat de tenir fills i d'augmentar aquesta ridícula i minsa ajuda.

El Síndic ens recordava, amb sensibilitat extraordinària en respondre a una pregunta en Comissió, que la pobresa s'està feminitzant i que la dona viu, entre altres, situacions dramàtiques en ser responsable, en la major part dels casos, de familiars malalts mentals i terminals a casa. No hi ha lloc per a tothom. No podem cobrir les necessitats actuals que ens trobem les famílies i les dones amb pares i avis a casa nostra, malalts. Amb sensibilitat, i donada la importància que es mereix la tendresa, acabo amb un poema de Miquel Martí i Pol per a la reflexió de tots nosaltres: «Som una nosa. Què s'ha fet de les velles paraules? Què s'ha fet de l'antiga tendresa? Compta massa l'espai, ens han dit, i ara som una nosa. Què s'ha fet? Què serà de nosaltres? Què ens espera? Qui ens creu? Qui ens ajuda? Comptem poc, massa poc, ens han dit. Només som una nosa.»

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista fa una valoració global positiva de l'Informe del Síndic de Greuges de l'any 1996. I la fem en el doble sentit de l'activitat diària que s'ha desplegat i també del valor polític d'algunes de les seves actuacions. En la vessant de la gestió voldria fer referència a uns aspectes que considerem molt significatius; primer, l'increment de les queixes. Hi ha hagut un increment de les queixes respecte a l'Informe de l'any 1995 i això vull significar que no vol dir que les administracions funcionin pitjor, sinó que existeix un millor coneixement de la institució, cosa, al nostre entendre, molt positiva.

També faré referència a la creació del Servei d'informació al ciutadà, perquè la posada en funcionament del

Servei d'Atenció telefònica ha augmentat de forma espectacular les consultes. També a l'inici de descentralització. El desplaçament fora de la seu, que ja ha estat posat en relleu per altres portaveus, ha demostrat, doncs, que és necessària aquesta descentralització, i anar buscar la queixa allà on és més difícil el coneixement de la institució. Naturalment nosaltres considerem que aquestes gestions o aquestes actuacions s'han d'incrementar, per tal de trencar la realitat actual que ens mostra la distribució territorial de les queixes, que és molt desigual, segons sigui la distància a la seu i que la zona sigui urbana o sigui rural.

Volem posar també de manifest la nostra valoració molt positiva, després que durant tants anys el Grup Socialista ho ha estat demanant, del nomenament de l'adjunt per a la defensa dels drets dels infants. El senyor Jordi Cots és la persona nomenada, al qual nosaltres desitgem, des d'aquesta tribuna, el major encert en la seva delicada missió. També volem posar en relleu el bon grau d'acceptació de les queixes del Síndic de Greuges per part de les administracions, cosa que significa, al nostre entendre, primer, que les queixes que els ciutadans, doncs, presenten són justes, tenen aquest principi de justesa, i que les institucions, doncs, també li fan cas.

En l'aspecte polític, nosaltres volem dir que les reflexions i recomanacions contingudes en els punts a destacar, doncs, és molt positiva la valoració que nosaltres en fem. Nosaltres volem dir que les queixes constitueixen el cos objectiu, material, de la realitat de les relacions entre Administració i ciutadà. Però el Síndic no ha d'ésser el simple notari, sinó que s'ha de constituir en el protector actiu dels drets dels ciutadans. En el mateix sentit que s'ha expressat la diputada senyora Imma Mayol, que la independència i neutralitat de la institució ha d'anar unida, també, al compromís polític en el moment que això és necessari i s'exigeix, i en aquest sentit, volem dir que les recomanacions i les reflexions que conté l'Informe omplen satisfactòriament aquesta exigència. En vull destacar el sentit social, l'oportunitat i la independència política.

També la utilitat, perquè això és molt important, perquè això ajuda a materialitzar-se en les iniciatives correctores que en un moment determinat es puguin plantejar per part dels grups parlamentaris. En aquest sentit, vull destacar que aquesta conjunció de les recomanacions dels informes pretèrits del Síndic i les iniciatives dels grups parlamentaris han pogut, en moltes ocasions, concretar-se amb iniciatives concretes que han estat aprovades pel conjunt de la cambra. Em refereixo, per exemple, a la posada en servei, la posada en funcionament del Servei d'Atenció a les Víctimes de Delictes –qüestió que el meu Grup i altres grups, doncs, havíem insistentment demanat a l'Administració–, el problema del Reglament d'adopcions, que se n'ha fet un de nou precisament, doncs, a instància dels grups parlamentaris i també perquè en diferents informes del Síndic es contenia aquesta reclamació, que ja era un clamor popular. Crec que en aquest sentit els informes del Síndic han contribuït que s'adoptés de manera tan majoritària aquesta iniciativa, i en el tema de les subvencions. Vull posar en relleu –com ja ho ha posat algun altre porta-

veu— que precisament en el contingut de l'Informe d'aquest any es posava en relleu, per part del Síndic de Greuges, la demora injustificada en el pagament de les subvencions per part de l'Administració de la Generalitat i demanava que, si no hi havia més remei que demorar-se, aquest pagament, que, com a mínim, s'abonessin els interessos. Doncs, diversos grups d'aquesta cambra vam presentar una proposició no de llei, que ha estat aprovada per tots els grups parlamentaris i que, per tant, ara falta que l'Administració de la Generalitat, doncs, la posi en pràctica.

Sobre declaracions i actuacions en casos concrets, voldria destacar les declaracions que va fer el Síndic de Greuges entorn de les desgraciades declaracions d'alguns càrrecs institucionals, l'estiu passat, associant immigració i delinqüència; també l'ús indegut de les videocàmeres de vigilància i també les seves declaracions oportunes durant, després de conèixer-se la tragèdia de Capmany, en què van morir bastants immigrants, i la realitat de les màfies de tràfic clandestí d'immigrants. El Síndic, en aquestes ocasions i en moltes altres, ha estat amatent, cosa que nosaltres aquí valorem positivament.

Entrant en el contingut de l'Informe, nosaltres volem destacar que les queixes fan referència a matèries com sanitat, educació, serveis socials, infància, immigració, justícia..., i que això proporciona una radiografia —diria, més aviat, un escàner— de les qüestions que preocupen el ciutadà, i vull destacar també que el Parlament les ha estat tractant contínuament, totes aquestes qüestions. I ho vull destacar per un fet que tots vostès, doncs, saben: sembla ser que hi ha una percepció ciutadana que el Parlament no es preocupa de les qüestions que afecten els ciutadans, però, en canvi, aquí es veu que hi ha una coincidència i una concordança entre les queixes que els ciutadans fan al Síndic de Greuges i les qüestions que en aquest Parlament contínuament s'estant tractant. Estic segur que, si féssim un informe sobre el contingut de les iniciatives que, tant a comissió com a plenari, es fan en aquest Parlament, donaria per resultat que, precisament, aquestes qüestions, les qüestions que afecten l'estat del benestar, són les que tenen una preferència entre tots els grups parlamentaris.

Entrant, doncs, en aquest contingut, jo voldria referir-me, en primer lloc, al tema de la immigració, i això per diversos motius, però el més principal és perquè, precisament, aquest any és l'any europeu contra el racisme, i crec que hem d'aprofitar totes les ocasions per poder conscienciar tota la societat sobre el fenomen de la immigració. La integració social —i estem d'acord amb el Síndic— és l'instrument bàsic per evitar la marginació; el Pla interdepartamental no obté encara els resultats esperats; la valoració feta —a instàncies, precisament, del grup parlamentari—, finalment, ens diu el Síndic que és molt positiu l'instrument però que manquen mitjans i recursos. Hi estem completament d'acord, com també estem absolutament d'acord amb les afirmacions del Síndic quan ens diu que les polítiques educatives, sanitàries i d'habitatge són clau en aquest procés d'integració; que els governs locals tenen una gran influència en el procés d'integració; que les administra-

cions han d'actuar plegades; que és vital un diàleg fluid amb les organitzacions d'immigrants i amb les ONG que els recolzen. I nosaltres ens permetem aquí, una altra vegada, fer la mateixa petició que li vam fer al Síndic de Greuges en el debat a Comissió: demanar-li que aquest any, tenint en compte que estem en aquest any —com he dit— de la lluita contra el racisme, ens faci un informe extraordinari sobre la situació a Catalunya dels treballadors estrangers, però que també en aquest mateix informe faci atenció a la minoria d'ètnia gitana. Jo voldria dir-los, senyores i senyors diputats, que nosaltres tenim un problema aquí de cinc-cents anys que no hem resolt i que, a vegades, doncs, el problema que tenim més proper i que no hem resolt queda amagat o queda tapat per problemes que després vénen. Jo penso que el tema del racisme no afecta solament els immigrants, sinó que també afecta minories ètniques que estan entre nosaltres des de fa molts anys, des de fa centenars d'anys, i de les quals encara no hem pogut resoldre la plena integració.

Un altre tema que és molt important és el tema de l'educació. Hi ha 148 actuacions, segons l'informe, que fan referència a aquesta matèria. Normalment o majoritàriament, són queixes adreçades per motiu de la implantació, amb caràcter generalitzat, de l'etapa secundària del nou sistema d'educatiu derivat de la LOGSE; fan referència a trasllats de professors, instal·lacions dels centres docents, menjadors i transport escolar, formació professional, admissió en centres docents. El contingut de les queixes palesa, sobretot, una manca generalitzada d'informació adequada per part de l'Administració.

I també n'hi ha una, de queixa, a què voldria fer una especial referència, i que és l'admissió a centres docents concertats. Segons s'assenyala, hi ha alguns centres no concertats que diuen als pares dels infants que volen posar-los en aquell centre que hi ha un criteri —criteri no legal, per altra part— d'exigir l'existència a determinades escoles bressol per part d'alguns centres docents. Bé, això no és legal; així mateix l'Administració de la Generalitat ho especifica, però aquestes actuacions perjudiquen el dret de pares i infants i també les escoles bressol que no tenen lligams directes amb aquestes escoles. Seria bo que l'Administració prengués mesures encertades en aquest tema i que tothom sabés exactament quins són els seus drets en el moment de demanar la inscripció o l'adscripció del seu fill o de la seva filla en un centre concertat.

Un tema importantíssim per a nosaltres és el de la justícia: 481 actuacions; és el rècord de l'informe. El motiu més reiterat, senyores i senyors diputats, és la lentitud. I vull posar de manifest que la lentitud generalitzada de la justícia suposa una vulneració del dret a un procés just perquè, dins el dret a la justícia, s'hi troba el dret a un procés dins d'un termini raonable, i això ens ho diu l'article 24.2 de la Constitució espanyola. La jurisdicció contenciosa administrativa —quaranta mil assumptes pendants— ens posa, en aquest sentit, en una situació límit, situació límit que també va ser explicada en una compareixença per part del president del Tribunal Superior de Catalunya aquí, a la Comissió de Justícia, en aquest Parlament. És urgent, doncs, l'assigna-

3242

nació de mitjans materials i personals necessaris per corregir aquesta situació.

En el tema penitenciari, un altre cop, la denúncia de la massificació, sobretot dels centres de Barcelona, i és urgent, en aquest sentit –i, en aquest sentit, és molt positiu que estigui aquí la consellera de Justícia–, de posar en pràctica aquest Pla, que ja ha estat presentat i aprovat en aquest Parlament.

En política de menors, es reclama per part de l'Informe més agilitat en els tràmits administratius i judicials sobre tutela i adopcions, insistència en la política de prevenció pel que fa als infants desprotegits, i valorem nosaltres també molt positivament la continuació de les visites en els centres d'acolliment per part del Síndic de Greuges perquè, d'aquesta manera, doncs, és una garantia més que els centres –i ho he de dir– estan funcionant molt bé, i que continuïn en aquesta mateixa direcció.

En seguretat ciutadana, coincideixo amb les valoracions que han fet aquí altres portaveus sobre el tema dels dipòsits municipals. S'han d'adequar, sobretot pels arrestos de cap de setmana, i noto que en l'Informe es diu que els costos de rehabilitació i manteniment escapen a l'economia dels ajuntaments. Veurem, en aquest sentit, l'interès històric del Síndic per millorar aquestes dependències.

Em salto algunes matèries perquè veig que se m'estan encenent els llums i arribo, senyores i senyors diputats, a les conclusions i reflexions finals que nosaltres ens fem. Reiterem la nostra valoració positiva de l'Informe pels avenços que hem assenyalat, tot dient que manca encara molt camí per recórrer per arribar a un coneixement públic satisfactori de la institució. La iniciativa del nostre Grup demanant un programa d'informació i divulgació de la institució a la televisió pública ha estat presentada en aquest Parlament i esperem que tingui una bona acollida per part de tots els grups parlamentaris. Hem de facilitar l'accés a la institució de tots els sectors socials, acostant-la als col·lectius més amenaçats per la marginació –immigrants, aturats, minories ètniques...– i, en aquest sentit, jo demano un esforç d'implicació de tots: del Parlament, de les administracions i dels mitjans de comunicació, també. És d'interès general que la presentació de l'informe anual obtingui el major ressò informatiu i que es converteixi en un bon instrument de millora de les administracions i d'utilitat per als grups parlamentaris.

El conjunt de queixes, senyores i senyors diputats, mostren les coses que no acaben de funcionar bé. Això no ha d'alarmar ningú; és clar que no existeix l'administració perfecta, però sí que una administració democràtica ha d'estar sempre disposada a corregir les seves disfuncions. El protector del poble de Quebec va dir una cosa molt certa en una conferència que va fer en aquest mateix Parlament fa qüestió d'un mes; va dir que l'Administració pública actua com un monopoli. Què vol dir això? Doncs que el ciutadà no pot acudir a l'Administració del costat per solucionar el seu cas quan l'Administració no li funciona o no li fa cas. Els *ombudsmen* poden ser considerats pels governs com una institució...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Oliart i Pons

Acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Oliart i Pons

...amb la qual no tenen més remei que conviure: o bé com una institució necessària, imprescindible, per a garantir els drets dels més dèbils i per a la detecció dels mals funcionaments de l'Administració pública. Nosaltres, òbviament, estem per la segona concepció, perquè l'Informe del Síndic sigui rebut amb esperit de millora per totes les administracions i, en aquest sentit, senyores i senyors diputats, encoratgem l'actual síndic i tot el seu equip a perseverar en el camí marcat pels seus darrers informes anuals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Aquest any, afrontem l'Informe de la Sindicatura de Greuges amb diversos fets positius que, encara que sigui reiteratiu, jo vull destacar. El primer és el nomenament de l'adjunt per a la defensa dels drets de l'infant. Aquesta, com vostès saben, era una antiga reivindicació que finalment s'ha complert; és motiu, doncs, de satisfacció per a nosaltres el fet que sigui el senyor Jordi Cots el que se'n faci càrrec, i tenim una absoluta confiança que farà una tasca ben profitosa; així li ho desitgem en benefici dels més petits.

El segon tema que s'havia reclamat i que també és una realitat és el Servei d'Atenció a les Víctimes dels Delictes. Aquest servei va ser inaugurat el desembre de l'any passat i confiem que sigui d'ajuda, precisament, per a aquells ciutadans que han estat objecte d'algun delicte.

Vull remarcar també la voluntat del Síndic d'estar més a prop del ciutadà. És amb aquesta voluntat que, l'any passat, ens va informar de la possibilitat de desplaçar-se fora de la seva seu i, aquest any, ja podem parlar de tres experiències: a Girona, a Lleida i a Tarragona. Entenc que, d'aquesta manera, potser s'escurçarà aquella distància que hi ha entre els ciutadans de Barcelona i el seu entorn i aquells que estan més allunyats de la nostra ciutat. De la mateixa manera, valorem molt positivament l'adequació i l'increment dels serveis de la Sindicatura. Aquesta millora dels serveis la podem constatar en el Servei d'Atenció al Ciutadà que no es queda únicament en l'atenció, sinó que dóna l'ajut i l'assessorament per a la formulació de les queixes, o bé

la derivació d'aquestes a aquell organisme que correspongui. Així mateix, valorem l'atenció telefònica en aquell sentit que els deia abans: de proximitat al ciutadà, sobretot per a les persones de fora del nostre entorn.

El fet que el nombre de queixes s'hagi incrementat en vuit-centes seixanta més que l'any anterior, que podria ser valorat com a negatiu, en aquest cas, crec que és un fet molt i molt positiu, ja que demostra que hi ha un més ampli coneixement de l'existència de la Sindicatura. Crec, també, que cal fer esment del repartiment de les queixes; és a dir, ha estat un 38% en què el Síndic ha donat la raó a la persona, al ciutadà, i un 34% en què la tenia l'Administració; és a dir, jo diria que això és gairebé un empat tècnic. De tota manera, cal que tinguem en compte que, si un ciutadà fa una reclamació, és perquè està convençut de la seva raó i això vol dir que el tracte i, moltes vegades, les explicacions de l'Administració no han tingut ni la receptivitat per part de l'usuari ni la percepció que era d'esperar. Cal fer, doncs, com indica el Síndic, un esforç d'explicació, que evitaria segurament aquest 34%, perquè, a això, hi hem d'afegir un altre fet, que és que, de tots els casos que s'han plantejat, l'acceptació per part de les administracions és d'un 75% a final d'any, com ha dit el Síndic, i d'un 84% al final de tot, a la finalització de les intervencions. Per tant, si hi ha aquest alt grau de compliment, això vol dir que, amb una millor explicació, segurament s'hauria evitat que n'hi hagués tantes.

Entre les actuacions d'ofici, jo vull fer esment de la que ha anunciat com la valoració dels programes d'actuació del Pla interdepartamental d'immigració. Aquest és un tema en què, precisament, aquest any contra el racisme i la xenofòbia, hem de fer un esforç per avançar, molt més després de la descoberta que existeixen unes xarxes de tràfic clandestí d'immigrants.

Reconeix el Síndic que, de l'anàlisi dels programes que conformen el Pla, es desprèn una ambiciosa voluntat d'actuar en totes les àrees bàsiques per als immigrants, i també reconeix que molts cops no s'ha pogut disposar dels mitjans pressupostaris necessaris per portar-ho a bon fi. Malgrat això, reconeix que el Pla és un factor positiu per a la integració dels immigrants.

Destaca molt positivament l'actuació interdepartamental en aquest sentit, i això ho vull destacar, perquè parla tant del Departament d'Ensenyament, com del de Sanitat, com del de Justícia, com del de Benestar Social, lògicament, i destaca els programes especialitzats que reben els col·lectius d'immigrants, fins i tot, i molt especialment, aquells que estan privats de llibertat. Com és natural, el major nombre d'iniciatives i programes són els que provenen de Benestar Social. I vull parlar de la tendència del Departament, que és oferir uns serveis puntuals i especialitzats al col·lectiu d'immigrants, però per a tendir, quan hi hagi el nivell suficient d'integració social, a canalitzar-los, canalitzar totes les demandes a través dels serveis socials generals o ordinaris.

En nom de la més profunda convicció que em mou, que qualsevol persona té dret a créixer i viure en el seu entorn, en el seu país de naixença, prop dels seus i, per tant, que el primer esforç que hem de fer és aquell que

va en aquesta direcció..., però que quan això no és possible, quan el teu país no pot donar aquell nivell que és necessari, hem d'intentar que les condicions de vida, quan arriben a un altre país, no els ensorren dia a dia a la marginació. I en aquest sentit el Síndic ha introduït dos temes: un, l'estat del benestar, és a dir, la necessitat de mantenir tots aquells drets i serveis que permeten aproximar-nos una mica a una societat més justa, i per l'altre, fer-lo compatible amb la lluita contra el dèficit. I coincidim que aquesta lluita contra el dèficit no pot anar en detriment de la despesa social, ja que, com diu el Síndic, els estalvis d'avui poden reportar una despesa superior temps a venir.

Vostès saben, d'altra banda, que aquests dies s'ha parlat molt d'un estudi de la Unió Europea que diu que un de cada sis europeus viu en situació de pobresa, un de cada sis, i que dia a dia s'incrementa el nombre de joves –i entenem per joves els menors de trenta anys– en aquesta situació. Però també diu aquest informe que es dona el fet que a Holanda o França, respecte als joves, tenen l'índex més alt de persones en situació de pobresa i que aquest índex arriba a un 42%, mentre que a nivell de l'Estat, de l'Estat espanyol, hi ha un 13%. I destaca que això és degut a la protecció que la família està disposada a donar als nostres joves tant temps com sigui necessari. El tema que destaca és que s'està escurçant, també, dia a dia, i que està desapareixent la distància entre els països rics i els països pobres, en què la renda per capita entre regions riques i pobres cada vegada està més acostada, i que cada cop la diferència està més dins dels estats més desenvolupats que no pas entre unes regions i altres. En aquestes zones desenvolupades conviuen la misèria i la prosperitat.

Per tant, és un tema que ens hem de plantejar: que cal compaginar l'ajuda necessària en els moments que faci falta, i el fet que una especial protecció –com diu l'Informe de la Sindicatura– a vegades consolida situacions de dependència, i més que de dependència, jo diria, de la idea que queda que unes determinades persones tenen dret a algunes ajudes o subvencions que sempre han rebut, hi tenen dret i demanen que es mantinguin, i moltes vegades es fa difícil passar d'una actitud receptora a una d'oberta i més solidària amb els que tenen menys. Per tant, cal fer el possible per evitar que una especial i continuada protecció consolidi situacions de dependència. Cal fer front als problemes, dotar..., i donar solucions, però bàsicament cal ajudar les persones a ser autosuficients, donar-los l'orgull de tirar endavant per si mateixos.

L'Informe, en un altre nivell, denuncia les expectatives que molts cops es creen dins de les diferents administracions i de la realitat que troba el ciutadà. Per un costat, hi ha un excés d'eufòria en la propaganda i difusió dels avantatges, i per un altre, ens trobem amb la normativa, que retalla, així com, en un altre nivell, la lentitud o el retard en el pagament tant de les ajudes i subvencions com de les obligacions econòmiques contraïdes. El nostre Grup Parlamentari se'n fa ressò, que han de millorar els terminis de pagament i, en cas d'impossibilitat, fer-ho reportant els interessos de demora, com es va veure en una proposició no de llei, votada pel nostre Grup, fa uns dies, en aquest Parlament.

3244

El Grup de Convergència i Unió recull també la necessitat d'ajuts a les famílies nombroses; a totes les famílies, però molt especialment a les nombroses. I aquests ajuts i aquesta voluntat es plasmaran en el segon Pla interdepartamental de suport a la família. I aquí vull destacar que, si bé no es pot fer tot allò que voldríem, i no es pot fer de manera immediata moltes vegades, sí que el nostre Grup i aquest Pla tindran en compte el suport tant a les famílies que tenen persones amb disminucions, com els que tenen cura dels avis, com els que tenen malalts mentals, és a dir, totes aquelles famílies que amb la seva actuació ajuden que la nostra societat sigui una societat cohesionada i amb una bona qualitat de vida.

Jo voldria destacar també, voldria felicitar el síndic per haver estat elegit membre de la Junta Directiva de l'Institut Europeu de l'Ombudsman. No s'ha parlat dels nombrosos intercanvis, del contacte que hi ha entre el nostre síndic de Greuges, els *ombudsmen* d'arreu del món i —com és lògic— bàsicament de tot Europa.

Vull destacar també dues collaboracions. Per una banda, el conveni de cooperació educativa amb les universitats; fins ara s'ha portat amb l'Escola Universitària de Treball Social, adscrita a la Universitat de Barcelona, amb la Universitat Autònoma de Barcelona, amb la Pompeu Fabra i amb la Ramon Llull. També vull destacar el conveni entre la Sindicatura de Greuges de Catalunya i el Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya; aquest conveni crec que val la pena remarcar-lo, perquè serà una ajuda molt important per a l'estudi i avaluació d'aquelles actuacions vinculades al medi ambient. El medi ambient necessita una especialització tècnica que la sindicatura ha reconegut que valia la pena demanar i que, per tant, serà en col·laboració amb el Col·legi d'Enginyers Industrials.

Al nostre país... Voldria dir també que, en qualsevol cas, a mi m'ha cridat l'atenció..., com si haguéssim llegit dos informes diferents, perquè, per una banda, molts dels grups que m'han precedit han fet èmfasi en algunes actuacions, en algunes reclamacions dels ciutadans, i qualsevol reclamació d'un ciutadà que cregui vulnerats els seus drets té de per si tota la importància, tota la força, i mereix que li dediquem la nostra atenció.

Però crec que no podem tergiversar el que és la realitat, i des del meu punt de vista això ho fem quan no ho relativitzem en funció del nombre concret d'usuaris d'un mateix servei. I això no ho dic per l'Informe de la sindicatura, que sí que fa aquesta distinció i que valora molt positivament actuacions de l'Administració, com en altres moments les critica, però que deixa les coses al seu lloc, sinó per la interpretació d'alguns grups..., que, tal com els he dit, crec que és important posar-ho en el seu context. Caldria tenir en compte el tant per cent que representa respecte al conjunt, i el que no podem fer és que els arbres ens impedeixin de veure el bosc.

Podria parlar de moltes altres actuacions, com ara a nivell sanitari, que el Síndic ja recull que el dèficit del finançament sanitari condiciona algunes de les mesures, però que hi ha hagut un esforç d'adequació de la xarxa no reformada d'atenció primària, i constata que, si bé en alguns casos hi ha una desigualtat, no hi ha una desatenció.

I finalment, els voldria dir que el nostre país segueix patint un sistema de finançament lesiu per als interessos dels ciutadans de Catalunya i, sobretot, per als més desassistits. Confiem que, a tots nivells, siguem capaços de replantejar-nos els canvis que es donen a tots els països i, sobretot, als països subdesenvolupats. Tal com diu l'informe de la Unió Europea, conviuen la riquesa i la pobresa, i cal afrontar-ho partint de la solidaritat, però amb una mentalitat oberta i valenta. Confiem que això sigui així en el futur, i agraïm al Síndic el seu Informe, i esperem que tota la seva tasca pugui ser tan positiva com ha estat fins ara.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabades les intervencions, es dona per closa aquesta sessió.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 36.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura i de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei d'associacions. Tram. 200-00014/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de Llei de modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Tram. 200-00023/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Proposició de Llei de no-discriminació en l'accés a la funció pública. Tram. 202-00078/05. Grup Mixt, juntament amb un altre diputat del Grup Mixt. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 341 de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial. Tram. 270-00010/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les finances dels ens locals a Catalunya. Tram. 301-00047/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances. Tram. 300-00253/05. Sr. Higinio Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes. Tram. 300-00079/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç. Tram. 300-00177/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat. Tram. 300-00214/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima. Tram. 300-00216/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya. Tram. 300-00213/05. Sr. Xavier Bosch i Garcia, del Grup Mixt. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments. Tram. 300-00227/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç. Tram. 300-00172/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya. Tram. 302-00098/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals. Tram. 302-00099/05. Sr. Josep Maria Rafané i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, la llista ordenada de preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades, serà distribuïda seguidament, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, a petició del president de la Generalitat, i d'acord amb els portaveus, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de sis de la tarda. Per tant, la sessió de la tarda, la reprendrem amb el capítol d'interpellacions. (*Veus de fons.*) Penso que serà el capítol d'interpellacions; pot ser que no ho sigui, però penso que sí, confiant que aprovem les dues lleis aquest matí.

Alteració de l'ordre del dia

Haig de sotmetre a la consideració de la cambra, i espero que sigui aprovada per assentiment, la proposta d'alteració de l'ordre del dia en els següents termes: la substanciació conjunta dels punts números 5 i 12, que són les interpellacions formulades pel diputat senyor Roc Fuentes i el diputat senyor Benach; la interpellació número 7 seria substanciada demà a partir de les 11 hores al matí, i els punts 8 i 13 serien substanciats aquesta tarda, a última hora de la tarda, com a conseqüència d'una petició firmada per una quinta part dels diputats de la cambra. S'aproven per assentiment aquestes modificacions de l'ordre del dia? (*Pausa.*) Aprovades queden.

Projecte de Llei d'associacions

I per tant, entrem al primer punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de la Llei d'associacions. D'acord amb

Punt 1

l'article 100 del Reglament, començarem el debat. Pot prendre la paraula la consellera per tal de presentar el Projecte de llei, l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyores i senyors diputats, em proposo presentar tot seguit el Projecte de llei d'associacions. Aquesta iniciativa parlamentària respon a la necessitat de regular el règim jurídic de les associacions i el foment de l'associacionisme. El dret d'associació és un dels drets fonamentals reconegut a la nostra Constitució i en la de tots els estats democràtics. L'actual regulació de les associacions està continguda en normes estatals; en concret, en la Llei de 24 de desembre de 1964, d'associacions, i en el Decret que la desplega, també de l'any 1965, que són normes preconstitucionals i han estat parcialment derogades per la Constitució perquè no s'adequaven a les exigències d'un estat social i democràtic de dret.

A hores d'ara, l'article 22 de la Constitució no ha estat objecte de desplegament per la Llei orgànica corresponent, la qual cosa fa que tinguem una legislació desfada i incompleta. Entenem que el bloc de la constitucionalitat i la doctrina del Tribunal Constitucional ens faculten per regular el règim jurídic de les associacions sobre les quals tenim competències, sense esperar que el legislador estatal promulgui la Llei orgànica del dret d'associació.

Així, doncs, el Projecte de llei que presento, sens perjudici que es produeixi el desplegament de l'article 22 de la Constitució per llei orgànica, regula el règim jurídic i el foment de les associacions sobre les quals la Generalitat, d'acord amb el que disposa l'article 9.24 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, té competències exclusives: associacions de caràcter docent, cultural, artístic, beneficoassistencial i similars que exerceixin les seves funcions principalment a Catalunya.

El fet associatiu en el si del nostre país té molta importància, tant qualitativa com quantitativa, i és un indicador significatiu del caràcter obert i plural de la nostra societat. La densitat del teixit associatiu, lligada al seu dinamisme i a la seva capacitat innovadora, constitueix un factor de cohesió i de progrés social. A Catalunya la vitalitat de l'exercici del dret d'associació és ben palesa. L'any 1981 hi havien 7.785 associacions inscrites, actualment n'hi han 28.976: 20.299 a Barcelona, 3.233 a Tarragona, 3.241 a Girona i 2.203 a Lleida. Només l'any 1996 van ser inscrites 2.323 associacions. D'aquestes associacions, 14.214 tenen per objecte la cultura i els mitjans de comunicació; 4.672 desenvolupen la seva activitat principal en el camp de l'ensenyament, la formació i la investigació i 4.302 es dediquen a la protecció dels drets i interessos de la persona. Hi han 1.907 associacions que tracten de l'ordenació de l'espai, l'ecologia i l'habitatge, i 1.833, de la promoció d'interessos econòmics i professionals. Finalment, l'assistència social concentra l'activitat de 1.563 associacions, i 485 desenvolupen la seva activitat principalment en l'àmbit de la salut.

El creixement en el nombre d'associacions ja va fer necessària una regulació sectorial. Així, aquest Parlament ja ha legislat sobre associacions esportives, associacions considerades entitats de participació ciutadana, associacions culturals i associacions d'usuaris, de consumidors. Cal, però, dur a terme una regulació més àmplia que sigui el marc normatiu de referència de les associacions civils de Catalunya. En l'elaboració del projecte s'ha partit de l'experiència pràctica de l'Administració de la Generalitat en els anys d'exercici d'aquestes competències, sobre quasi 29.000 associacions constituïdes a Catalunya. També s'han tingut en compte els textos legals comparats més propers a la nostra tradició cultural, i molt especialment als treballs sobre l'anomenat estatut de l'associació europea actualment en elaboració a la Unió Europea.

El Govern no ha volgut caure en l'intervencionisme perquè entén que la llibertat civil plasmada en el fet associatiu de naturalesa tan plural és un bé que s'ha de respectar i fomentar al màxim. Així s'ofereixen a la societat civil els instruments necessaris per tal que les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya basteixin el teixit associatiu amb la seva feina i el seu esforç d'una manera lliure i responsable. Ara bé, l'interès públic de gaudir d'una societat civil que funcioni i que funcioni bé implica la necessitat d'una certa tutela dels poders públics per poder garantir la constitució i el funcionament correcte de les associacions. Alhora, per tal de fomentar l'associacionisme, el Projecte de llei que presento estableix que les administracions públiques de Catalunya han de donar suport a la participació ciutadana en activitats d'interès general. I preveu que les associacions declarades d'utilitat pública i aquelles que, tenint o no aquesta condició, duguin a terme activitats d'interès social tindran accés amb mesures de suport econòmic, de suport tècnic, formació, assessorament i altres ajuts similars.

També hem pretès que en la regulació de la Llei d'associacions s'assolís el màxim consens polític i social i, en aquest sentit, s'han incorporat un nombre important d'esmenes dels diferents grups parlamentaris. Aquest Projecte de llei parteix de la concepció tradicional a la cultura llatina de l'exclusió de l'afany de lucre. Admet que les associacions desenvolupin una activitat econòmica si el fruit d'aquesta activitat es destina exclusivament al compliment de les finalitats d'interès general previstes als estatuts; alhora es permet la constitució d'associacions d'interès comú dels socis i sòcies.

Quant a la constitució de les associacions, entenem que el principi de la màxima llibertat en la configuració dels estatuts és l'autèntic eix vertebrador del dret d'associacions d'una societat oberta, de tal manera que el projecte regula únicament uns continguts mínims i unes previsions que únicament s'apliquen quan els estatuts no han establert altrament.

Molt específicament es resol la qüestió de les associacions no inscrites. La inscripció en el Registre d'Associacions no condiciona l'adquisició de la personalitat jurídica de l'associació, ja que es configura com una garantia, als únics efectes de publicitat tant per als tercers que s'hi relacionen com per als seus propis membres. Tot i això, s'incentiva la inscripció a través d'un

règim divers de responsabilitat perquè actua en nom d'una associació no inscrita, el qual, com a regla general, respon personalment i solidàriament de les obligacions que en resultin. Es reforça la idea del registre únic d'associacions i, en aquest sentit, el projecte preveu que s'ha d'establir un sistema d'informació comú dins l'Administració de la Generalitat que garanteixi que amb l'única inscripció en el Registre d'Associacions es produeixin els efectes d'inscripció a tots els altres òrgans.

Quant a l'organització interna, l'estructura i el funcionament de les associacions hauran de ser democràtics, amb ple respecte al pluralisme. Amb relació als òrgans de l'associació, preveu que siguin l'assemblea i un òrgan de govern. L'assemblea es configura com a element fonamental i suprem en la presa de decisions i garanteix el funcionament democràtic de l'entitat. El Projecte de llei determina les seves competències, indica regles fonamentalment no impositives per a la seva convocatòria, constitució, assistència, representació, presa de decisions, i també s'estableix el règim d'impugnació d'acords. L'òrgan de govern d'una associació, que és el que la dirigeix, la gestiona i la representa, es considera tant en l'aspecte intern o d'organització com en l'extern o de relacions amb tercers. En principi, l'àmbit de representació de l'òrgan de Govern s'estén a tots els actes compresos en les finalitats de l'associació. Així mateix, el Projecte de llei que presento fixa les regles per a l'exercici del càrrec de membre de l'òrgan de Govern i determina la seva responsabilitat i els mitjans per fer-la efectiva. D'altra banda, es regulen els drets i els deures dels socis, i s'estableixen les obligacions mínimes de documentació i d'informació de la vida de l'associació com a garantia de l'efectivitat dels drets dels socis.

La inexistència d'una regulació detallada de la dissolució i liquidació era una de les mancances més paleses del dret d'associacions fins ara vigent. En conseqüència, el Projecte de llei regula de manera completa i sistemàtica les causes de dissolució de les associacions, tot distingint entre aquelles que s'apliquen de manera necessària i aquelles que necessiten l'acord de l'assemblea, i fixa també el procediment liquidador que s'ha de seguir. En cas d'insolvència s'estableix l'obligació de sol·licitar el concurs de creditors, i les responsabilitats corresponents si els membres de l'òrgan de govern o els liquidadors incompleixen aquesta obligació.

I finalment, quant a les associacions de caràcter especial, com les juvenils, les d'alumnes i pares d'alumnes, d'usuaris i consumidors, culturals i de veïns, el Projecte de llei reconeix les especificacions del seu règim especial.

I ja per acabar, malgrat que encara queda una part important d'esmenes per defensar en el Ple, vull demanar als il·lustríssims diputats i diputades el vot favorable al dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, amb el convenciment que aquesta llei facilitarà que les associacions civils es consolidin a casa nostra com a eix vertebrador de la vida social i com a via de participació de les ciutadanes i dels ciutadans en els afers col·lectius.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera, honorable senyora Núria de Gispert. La Comissió –està previst pel Reglament– pot presentar el Dictamen. (*Pausa.*) No essent, així iniciariem el debat amb les intervencions per defensar les esmenes dels respectius grups. En primer lloc, i pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, passaré a defensar el conjunt d'esmenes que li resten vives a aquest Grup Parlamentari per al debat en aquest plenari. De fet, hem acordat tots els grups de la cambra, doncs, agrupar en els deu minuts d'aquest torn de defensa de les esmenes, el conjunt d'esmenes, i així ho faré. I començaré dient o recordant que, la legislatura passada, però també aquesta, ja fa alguns mesos, aquest Parlament va viure intensos debats sobre la presa en consideració de diverses proposicions de llei que pretenien de regular l'associacionisme a Catalunya, algunes d'aquestes iniciatives protagonitzades pel nostre Grup Parlamentari.

Ja durant aquells debats –i consta en el diari de sessions que jo he repassat– constatarem que a Catalunya existeix una realitat associativa de llarga tradició que tots vostès coneixen perfectament. Una tradició i una realitat que fins avui topava amb un buit legal, amb una absència de regulació normativa que té els seus orígens en la tàcita derogació de la Llei espanyola de 1964, derogació que es va produir, doncs, en ser reconegut el dret d'associació com a un dret fonamental constitucionalment.

Tanmateix, a l'empara de la doctrina del Tribunal Constitucional, particularment de la Sentència 67/85, es deixava assentada la capacitat d'aquest Parlament de Catalunya per legislar en aquesta matèria sense necessitat d'una llei orgànica estatal, perquè, de fet, l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'associacions de caràcter docent, cultural, artístic, que tinguin en el seu àmbit d'actuació principal a Catalunya. Però també, i no deixa de ser menys rellevant, perquè la regulació del dret d'associacions podria perfectament encabir-se com, de fet, així es va fer amb les fundacions, en el marc del dret civil *ex novo*. Per això nosaltres vam saludar –i ho vull dir des d'aquesta tribuna, també–, vam saludar molt positivament la iniciativa del Govern de presentar en aquesta cambra un projecte de llei d'associacions. Una llei, però, que havia de ser una llei resultant o el producte d'una posada en comú de tots els sectors interessats i també, alhora, la resultant d'un diàleg entre el conjunt d'administracions i les associacions, cosa que no ha estat del tot possible en un procés que entenem que no ha estat exempt de vacil·lacions.

Una llei, també, que havia de ser una llei única. I en això volem dir i volem remarcar amb això que aquesta llei havia de regular no només les associacions sinó que havia de constituir un autèntic, un veritable estímul per a la participació dels ciutadans, però també del

voluntariat des d'una filosofia al menys restrictiva i intervencionista possible i que, alhora, contemplés i fos respectuosa amb els diferents models de gestió i d'organització de la realitat associativa. Una llei que havia d'obrir un debat a l'entorn del concepte d'entitats declarades d'utilitat pública, d'interès social, cultural, municipal, etcètera. Una llei que havia d'abordar la necessitat de dotar les associacions d'un marc jurídic adequat, clar.

I val a dir, dit tot això, que el Projecte i el seu antecedent més immediat, que és l'avantprojecte, no satisfia, ni de bon tros, aquestes expectatives, perquè ni naixia del consens, ni d'un procés de consulta àmplia ni d'una necessària discussió interdepartamental, singularment entre els departaments de Justícia i de Benestar Social implicats, ni clarificava molts dels aspectes que suara he citat. Per això, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar un total de cinquanteset esmenes a l'actulat del Projecte de Llei de les quals avui arriben a aquest Ple divuit esmenes després d'un laboriós procés de debat en el qual, per exemple, hem arribat a transaccionar un total de vint-i-una esmenes, que, ben segur, juntament amb la resta d'esmenes dels altres grups, han contribuït o hauran vingut a contribuir a millorar substancialment el Projecte inicial, un projecte que presenta singulars canvis que l'afecten estructuralment.

Queden vives, doncs, unes quantes esmenes per defensar en aquest torn i que agruparé bàsicament en quatre blocs per afavorir la seva comprensió, senyores i senyors diputats, i en aquest sentit, ja anuncio la retirada de la següents esmenes, que són l'esmena número 1, la número 5, la número 11, la número 20 i la número 31.

Pel que fa al primer bloc d'esmenes, són unes esmenes relatives a tot l'apartat de la declaració d'utilitat pública i foment de l'associacionisme. En aquest apartat, senyores i senyors diputats, val a dir que, si s'accepta que l'existència del fet associatiu en una societat com la nostra, democràtica, és lògicament un bé comú, que el conjunt dels associats són aquelles persones que col·laboren lliurement en una associació i que, sense finalitat de lucre, realitzen activitats cíviques, que esdeven, segons les activitats que es desenvolupin, projectes o serveis d'interès general, comunitari, formatiu, educatiu, preventiu, complementari, etcètera –de suport, en definitiva–, i que, en conseqüència, serveixen determinats objectius culturals, socials, etcètera, és, doncs, just de reconèixer que aquesta riquesa i participació col·lectives és de per si un bé comú d'interès públic i patrimoni de tota la societat i, per tant, en conseqüència, lògicament, que són mereixedores de la declaració d'utilitat pública i que puguin optar, lògicament, a l'obtenció dels recursos i suports dels poders públics. En aquest sentit, ens mostrem d'acord amb el que és la filosofia i la lletra del Projecte –crec que molt millorat ja en el tràmit de ponència–, però entenem que, amb la nostra esmena 229, antiga –amb l'esmena 54 del Dictamen en la nova numeració–, es troba molt més ajustada quant a l'expressió i als seus continguts, però també en el sentit que es pretén donar al Govern de la Generalitat la possibilitat també de definir i de determinar quin ha de ser el conjunt, diguem-ne, de raons que aconsellin la

declaració d'utilitat pública, per bé que nosaltres som molt conscients –i, de fet, en aquest sentit, toparia amb la redacció del darrer apartat de la nostra esmena, que és el relatiu a les competències del Govern de la Generalitat– que, transitòriament, hi hauria un obstacle o topariem amb el marc legal que defineix la Llei 30/94, de fundacions i d'incentius fiscals, que donava una nova redacció a l'article 4 de la Llei de l'any 1964 fins que no –diguem-ne, transitòriament– es produeixi el traspàs d'aquesta competència per la via de l'article 150.2 de la Constitució, com té establert aquest Parlament a partir d'una resolució que va adoptar recentment. També en aquest apartat i pel que fa a les subvencions i als convenis, l'esmena 61 proposa que la Llei expliciti que aquests ajuts o subvencions econòmiques poden tenir o hagin de poder tenir no només caràcter finalista, sinó que serveixin també per a subvencionar el funcionament regular ordinari d'una associació i, a més a més, per què no?, que puguin tenir una durada superior a una anualitat.

El segon bloc d'esmenes és el relatiu a les associacions de voluntariat; és l'esmena número 74. En aquest sentit, cal remarcar que darrerament s'ha produït la redescoberta –si se'm permet l'expressió– del terme i del fenomen «voluntariat», que camina per camins diferents als de les associacions i que introdueix una heterogeneïtat i un pluralisme en el món associatiu. Parlar d'associacions, normalment, implica o suposa parlar, o vol dir, persones que s'uneixen voluntàriament per realitzar una activitat col·lectiva donant sentit a les diferents iniciatives ciutadanes de la naturalesa que siguin. Però no podem negligir, no podem oblidar que hi ha un altre tipus d'associacions, singularment, les de voluntariat –dites així, *stricto sensu*–, que, sense necessitat d'associar-se, es vehiculen a través d'entitats o col·lectius en funció d'una activitat o d'un projecte concrets que es porten a terme de manera personal, espontània, també gratuïta i amb dosis de voluntarisme. D'altres es poden agrupar fins i tot temporalment per incidir en una acció de manera puntual, adherint-se a campanyes, projectes, activitats o serveis ofertats, etcètera, des de les pròpies administracions, lògicament. Nosaltres pretenem que una i altra cosa siguin necessàriament valorades i contemplades en aquesta Llei, per bé que entenem que aquesta Llei ha de regular, fonamentalment –no faltaria més–, l'«associacionisme organitzat» –diguem-ho entre cometes– i, fins que no disposem d'una legislació específica que reguli les organitzacions de voluntariat, ens ha semblat oportú d'incorporar una esmena que clarifica i, si més no, dota aquest Projecte de Llei d'una regulació de mínims.

El tercer apartat del bloc d'esmenes és el relatiu al Consell Nacional de l'Associacionisme. Són un conjunt d'esmenes, aquestes, que són coincidents –bàsicament, plenament coincidents– amb altres grups que pretenen exactament el mateix, que és, en definitiva, la creació d'un consell interassociatiu, entès com un consell de caràcter o com un organisme de caràcter purament consultiu que disposi de funcions com l'assessorament legal, la presentació de propostes de les administracions per potenciar i fomentar l'associacionisme, que exerceixi també –per què no?– la funció moderadora i d'arbitratge en els conflictes que puguin sorgir entre asso-

ciacions i amb l'Administració, i que contribueixi, en definitiva, a incentivar i a potenciar les relacions entre les associacions de tot el país i, alhora, també, que pugui estudiar la realitat present i futura de l'associacionisme. És obvi que aquest consell, per les característiques pròpies del món associatiu a Catalunya, ha d'estar, lògicament, integrat per representants del Govern de la Generalitat, però també del món local, de les associacions, segons allò que nosaltres creiem que, reglamentàriament, doncs, s'hagi de fer i, en aquest sentit, instem el Govern perquè, aprovada aquesta Llei i, òbviamment, acceptat aquest conjunt d'esmenes, puguem també dialogar al respecte.

No compartim –deixin-m'ho dir, abans d'acabar aquest bloc d'esmenes– els temors, les inquietuds expressades –entenc que tàcitament– pel Govern fins ara, encara que sembla que avui se'ns pot ofertar alguna transacció i podem arribar a algun acord al respecte; uns temors que evidencien una vegada més –i ho diré cordialment– un cert afany de dirigisme que es podria veure diluït per un consell que exercís les seves funcions amb plena autonomia orgànica i funcional respecte al Govern. Per tant, esperem la transacció i, en tot cas, ja tindrem l'oportunitat de discutir més endavant durant aquest debat.

I finalment, l'últim bloc d'esmenes és un conjunt d'esmenes a l'exposició de motius del Projecte de Llei. Són les esmenes 84, 85, 87 i 88 i són esmenes filosòfiques plenes, totes elles, de referències històriques del balanç, de la trajectòria de l'associacionisme o d'aquest moviment, a Catalunya, durant tot aquest segle. Dintre, doncs, d'aquest itinerari o recorregut històric contingut en l'exposició de motius, en el preàmbul de la Llei, ens va semblar oportú de destacar, per exemple, en primer lloc, que en l'associacionisme a Catalunya podem distingir o es poden distingir diverses etapes històriques diferenciades. Per exemple, abans de la Guerra Civil, on sobresurt el gran moviment cultural entorn de les organitzacions culturals de caire intel·lectual i de lleure, que ens han deixat un gran bagatge, del qual encara traiem profit; la Guerra, que suposa un parèntesi, i, la Dictadura, un retrocés molt significatiu, malgrat l'actuació clandestina d'institucions culturals, agrupacions excursionistes, etcètera; els anys setanta, amb la transició democràtica, que va produir una més gran concentració en l'associacionisme polític i de caràcter sindical, i a partir dels anys vuitanta i noranta, amb el creixement, la diversificació i l'adaptació a les noves realitats.

Dit això –i per acabar i per concloure–, també voldríem incorporar, amb un seguit d'esmenes a l'exposició de motius, una reflexió per a un altre fenomen més actual, més vigent, si vostès volen, que també ens preocupa, que és que hem detectat, hem diagnosticat –en concordança, potser, amb els temps que vivim– una certa abdicació del protagonisme social de les associacions –per tant, de la seva inhibició a favor de l'actuació exclusiva dels poders públics. D'aquí que nosaltres haguem incorporat, en l'exposició de motius –o ho pretenem–, un cert element de confiança en el paper de les associacions, de l'associacionisme, com a fórmula idònia perquè la societat s'autogestioni i per eradicar qual-sevol tendència a l'abandonament del sistema associa-

tiu que, a la llarga, comportaria l'esclerosi de la vida política i social a casa nostra.

Per tant, esperant les eventuais transaccions que se'ns puguin ofertar des del Grup de la majoria, mantindríem aquest conjunt d'esmenes i el sentit del vot del nostre Grup parlamentari s'inclinaria, inicialment, per l'absència, a l'espera dels acords que es puguin produir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar totes les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Permeti'm, senyor president, abans de començar, agrair a molts assistents que, en aquests moments, estan a la tribuna de convidats, perquè hi ha moltes persones aquí dalt que ens estan escoltant avui que han estat inspiradors de moltes esmenes, han estat persones que ens han seguit d'una forma continuada els nostres debats, les nostres esmenes fetes en els diferents butlletins, i ens han fet molts suggeriments que han estat molt d'agrair. Jo crec que ha estat una d'aquestes lleis on hem tingut, per part de sectors de la societat catalana, un seguiment positiu i un seguit de suggeriments i d'aportacions que ens han semblat molt importants.

Dit això, explicar que el nostre Grup ha fet al voltant d'un centenar d'esmenes, de les quals, en aquests moments, continuen vives unes vint-i-tres esmenes. Jo crec que ara, en aquests moments, seria «farragós» passar a discutir esmena per esmena i explicar les cosetes petites que plantegen cada una d'elles –petites però importants–, però sí que em semblaria important explicar quines han estat les obsessions o els arguments de fons del nostre Grup en aquest debat de la Llei. Hem tingut tot un seguit d'obsessions, d'arguments de fons, que penso que han estat, en certa forma, ben recollits.

Quant al primer d'ells, nosaltres teníem com a objectiu que hi hagués un reconeixement públic, que hi hagués un reconeixement per part del Parlament de Catalunya del que ha estat el paper del món associatiu, i començo per on ha acabat el meu company, el senyor Ridao. Aquest reconeixement del moviment associatiu, aquest reconeixement que parlem que ha fet un paper important dins de la cohesió social del nostre país, un reconeixement a aquest paper d'escola de valors, de valors democràtics que ha tingut i aquest paper, també, en la recuperació democràtica, ens semblava molt important que estigués contemplat. I dic això perquè, alguna vegada, ha semblat que hi ha hagut algú que ha volgut relativitzar aquest fet i nosaltres pensem que, precisament, Catalunya té una tradició i té una diferència associatives i que això és important. I quan parlo d'això, permetin-me que expliqui una cosa que deia en Joaquim Costa. Joaquim Costa deia que l'associacionisme era com una mena de baròmetre de la vigoria del cos social d'un país. I nosaltres pensem que reconèixer un moviment associatiu vigorós és reconèixer que tenim

3250

un país vigorós. I em remuntaria, per reconèixer això, també, a coses que ja es deien de Catalunya, de la seva riquesa associativa, a principis de segle, el 1900. Hi ha un economista francès que fa una visita per Catalunya i ens diu, el 1900 –el senyor Escarrà–: «És digne de remarcar que els catalans s'associen amb gran facilitat, almenys amb finalitats polítiques, musicals, literàries, etcètera. Quant a això, és just de reconèixer que Catalunya no té res a envejar a França, ans al contrari». Evidentment, hi ha un esperit xovinista del senyor Escarrà dient que no tenim res a envejar a França, però constata que, a nivell de Catalunya, hi ha una riquesa associativa important. I vull incidir més en això: hi ha una estadística oficial del 1916 que ens diu que hi havia a Espanya 18.986 entitats –18.986–, de les quals 2.451 estaven ubicades ja a Catalunya –a Barcelona, concretament–; a Madrid, 699. I pel que fa a l'associacionisme obrer, a tot Espanya, set mil entitats, associacions obreres de tot tipus, de les quals 677 a Barcelona, 388 a Biscaia, 366 a Madrid. Hi ha fet diferencial o no hi ha fet diferencial en el moviment associatiu? Hi ha una tradició associativa a Catalunya o no hi ha una tradició associativa? L'hem de reconèixer o no l'hem de reconèixer? El Parlament l'ha d'incloure dins el patrimoni del nostre país o no? Nosaltres creiem que sí i, en aquest sentit, han anat les nostres esmenes a tot el que era l'exposició de motius i penso que s'ha anat traspuant al llarg de les esmenes de tota la Llei aquest esperit de reconeixement del que és la tradició, la rica tradició associativa catalana. Però ens quedaríem en un aspecte purament nostàlgic, si només féssim això; nosaltres, quan parlem de reconèixer el moviment associatiu, ho fem no sols del passat i no sols de l'immediat passat, tampoc; no sols en la lluita antifranquista –com també deia el senyor Ridaó–, sinó que diem que hi ha una rica tradició associativa: ara, en aquests moments, estan emergint a Catalunya una quantitat important d'associacions, de noves formes associatives, que sembla ser que marquen la diferència.

Dit això, permeti'm que els expliqui la segona obsessió, el segon argument de fons del nostre Grup. Ha estat una obsessió democràtica; una obsessió pel funcionament democràtic de les entitats de Catalunya, i hem de reconèixer que, en el debat, la ponent, els senyors ponents, tots, ens han fet costat i tots hem fet costat a ells en aquest aspecte. A nosaltres ens semblava importantíssim garantir els drets dels socis, garantir els drets de funcionament democràtic dels òrgans, garantir els drets de les assemblees, garantir tot allò que considerem que és el funcionament democràtic, que ha de ser el funcionament democràtic del moviment associatiu d'aquest país, i pensem que això ha quedat molt ben, molt ben recollit en aquesta Llei.

Tercera obsessió, tercer argument de fons. Dèiem: «És necessari –precisament perquè venim d'un desert en aquest sentit, i ja portàvem anys reclamant-ho– que hi hagi un eix clarificador del que són, del que fan, de quines són les característiques de les associacions a Catalunya. A nosaltres ens semblava important diferenciar allò que era afany de lucre d'allò que no era afany de lucre, allò que era interès general d'allò que era interès particular, i en aquest sentit han anat moltes de les esmenes que han estat recollides i altres que aplicàvem

i que dèiem que havien de dir qui afectava i qui no afectava aquesta Llei. Hem demanat que s'exclouessin, evidentment, entitats religioses, partits polítics, col·legis professionals, etcètera, però ens ha semblat que aquí hi havia un altre eix, aquest eix clarificador del que havia de ser, del que havia d'abastar una llei d'aquest tipus.

Quart argument de fons, quarta obsessió: que es parlés de l'associacionisme, de com fomentar-lo, de com fer que es fomentessin les associacions de segon grau, les confederacions, les coordinadores, les plataformes de tot tipus, que es fes això i com es facilitava això. Volíem que constés en una llei, volíem que constés escrit que hi havia un compromís per part de les administracions, que hi hauria un foment de l'associacionisme. Crec que, en aquests moments, la Llei ho contempla; hem fet una llei que contempla que s'ha de fomentar l'associacionisme i ara ens queda a nosaltres, als grups polítics i també al món associatiu en general, fer la part que complementa el que és la legislació, el que és el text de la Llei: és fer complir això, procurar que hi hagi polítiques que facin complir allò que diuen les lleis. Que no ens trobem com en altres lleis fetes, perquè, després, tothom se n'exclama..., però la veritat és que no s'han desenvolupat les polítiques pertinents perquè es duguin a terme.

I com a tres grans temes que ens han quedat penjats, hi ha les esmenes que presentem d'una forma singularitzada, perquè ens semblen importants: utilitat pública, subsidiarietat i consell d'associacions de Catalunya. Entenc que totes les altres queden incloses i estan recollides, d'una manera o altra, en tot el que és el tràmit de debat d'aquesta llei i que aquestes esmenes, més o menys, estan complementades d'alguna forma, però, aquestes tres que plantejo ara –utilitat pública, consell d'associacions i subsidiarietat–, em sembla que mereixen una atenció específica i especial.

El tema de la utilitat pública és un tema, en aquests moments, molt debatut, molt sentit i molt plantejat per moltes organitzacions i confederacions del nostre país. Nosaltres pensem que el Projecte que ens planteja el Govern en aquests moments, en aquest punt específic, és confús; creiem que no clarifica quines són les condicions per parlar d'utilitat pública; creiem que no explica quines són les condicions necessàries, quines són els drets i quin és el paper clar de l'Administració al respecte, i per això hem plantejat, precisament, una esmena específica en la qual pensem que queden delimitats quins són els drets i els deures. Nosaltres diem que, per ser declarades d'utilitat pública, cal, entre altres coses –entre altres coses–, que la seva activitat –l'activitat de les entitats, s'entén– no estigui restringida exclusivament a beneficiar els seus associats, que disposin de mitjans personals i materials adequats, que es trobin constituïdes i en funcionament, que presentin una memòria descriptiva, és a dir, tot un seguit de condicions, de deures, també, que els donaran, per descomptat, en el moment que això fos aprovat, uns altres drets. Pensem que la Llei, en aquest aspecte, planteja un buit, que cal omplir-lo, i, en aquest sentit, hem plantejat aquesta esmena perquè sigui recollida pel Govern.

Què pensem nosaltres també respecte a la utilitat pública? Home, que el tema d'utilitat pública caldria que

recollís el principi de subsidiarietat en la seva tramitació i, en aquest sentit i paral·lelament, sabem que hi ha un Reial decret, el 3526, del 81, del 29 de desembre, de traspassos, en què la utilitat pública és una competència del Govern de l'Estat. Doncs, nosaltres també diem que això pot ser modificat. I en aquest sentit, vam presentar en aquest Parlament, en el Parlament de Catalunya, una proposició no de llei, que va ser aprovada per tots els grups excepte el Grup Popular, en què demanàvem que la utilitat pública estigués decidida a Catalunya pel Govern de Catalunya, com un principi d'això que els plantejava fa un moment: de subsidiarietat en la tramitació. Aquesta és una esmena que pensem que..., clarificar aquest aspecte és decisiu per fomentar l'associacionisme d'interès general, amb una voluntat de servei públic, i en aquest sentit, és una de les esmenes que volem singularitzar i que volem mantenir en aquest Ple per a la seva discussió.

Dues més. Vostès saben, tots vostès saben, senyores i senyors diputats –i també els senyors i les senyores que ens escolten–, que sempre hem cregut..., el nostre Grup sempre ha fet un discurs en què es pensa que els ajuntaments han estat, en certa forma, menystinguts pel Govern de la Generalitat. Nosaltres pensem que el desenvolupament del municipalisme garanteix la democràcia local però, alhora, també dona un protagonisme a les associacions, que són molt, molt importants per a la vida, per al funcionament normal, democràtic, d'una societat. Per a nosaltres, el principi de subsidiarietat, sempre hem dit que ha de presidir les relacions entre les administracions públiques i els ciutadans, com un objectiu de facilitar projectes d'àmbit local i, també, d'interès particular..., d'interès general, perdó. En aquest sentit, hem presentat i mantenim viva una esmena que diu que «les convocatòries de subvencions i altres ajuts econòmics fets per la Generalitat de Catalunya seran canalitzats a través dels ajuntaments i els consells comarcals en aplicació del principi de subsidiarietat i per a una millor eficàcia dels recursos públics». Subsidiarietat, utilitat pública, com a coses singularitzades.

I després, també una esmena, l'esmena 66, que també volem singularitzar, en la qual recalquem un reconeixement, en la pràctica, d'aquesta consideració de què parlàvem al principi del moviment associatiu. Nosaltres plantejem que les administracions públiques han d'atorgar audiència a les associacions que tenen com a objecte la defensa d'interessos de caràcter general, en la tramitació d'aquelles disposicions i actuacions administratives que les afecten directament.

I per acabar i també com una conseqüència de tot aquest fet, del fet de la utilitat pública, de la subsidiarietat i de ser escoltats per part de l'Administració, plantejem un conjunt d'esmenes –les 68, 69, 70 i 83– en les quals donem cos, demanem la creació del Consell d'Associacions de Catalunya. Per què volem un consell? Amb quines funcions? Home, nosaltres pensem que hi hauria d'haver un consell d'associacions a Catalunya com un òrgan de caràcter consultiu de la Generalitat que aplegués en una mateixa taula, en una discussió, totes les administracions: les administracions locals, les federacions i associacions de municipis i també, evidentment, el Govern de la Generalitat i les

grans federacions i confederacions, els grans grups del moviment associatiu. Amb quines funcions? Assessorar, informar, dictaminar, quan així se li ho sol·licités, sobre qualsevol disposició legal reglamentària que afectés directament les associacions, així com que també pogués formular propostes concretes a l'efecte, amb una segona funció de planificar, de proposar actuacions necessàries per a la promoció i foment de l'associacionisme i, tercer, per proposar línies de suport, per tal d'afavorir la interrelació de l'associacionisme català amb la de la resta de l'Estat i de la Unió Europea.

Pretenem, doncs, amb aquest Consell de les Associacions de Catalunya –que ens sembla una fita important i una demostració palpable, si això prosperés, que hi ha una voluntat, per part del Govern de la Generalitat, d'obrir el ventall a la discussió i al consens amb el que és el conjunt de les qüestions associatives–, transparència, pretenem participació, pretenem la col·laboració de les administracions públiques i de les associacions per potenciar i projectar projectes de ciutat i de país.

Senyores i senyors diputats, aquests grans eixos, aquests eixos que he explicat –reconeixement del moviment associatiu, funcionament democràtic, planificació dels rols, paper de la utilitat pública, consell d'associacions a Catalunya, etcètera–, per a nosaltres, són la columna vertebral del que ha de ser –evidentment, l'hauríem fet d'una altra manera, però Déu n'hi do!– una llei d'associacions a Catalunya consensuada, discutida, participada per part de tothom, que segurament ens podrà treure d'aquest forat en la història, perquè no hi ha hagut, des de fa molts anys, una llei específica.

En aquest sentit, senyor president, i per al seu coneixement, nosaltres retirariem totes les esmenes menys la 55, la 62, la 66, que són aquestes que he singularitzat: la de la subsidiarietat, la de la utilitat pública, la 68, la 69, la 70 i la 83, del consell d'associacions de Catalunya, perquè pensem que, singularitzant aquestes, els donem la importància que els volem donar, i també perquè, dins del nostre discurs i els nostres arguments de fons, hem pogut modificar en un sentit positiu i progressista la Llei que al seu dia ens va presentar el Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo també voldria, en primer lloc, saludar la presència de moltes persones del moviment associatiu, sense la feina de les quals difícilment hauria estat possible la nostra aportació i, jo ho crec, l'aportació de molts grups, inclosa la mateixa proposta del Govern. Per tant, crec que, en aquests moments, tant aquestes persones com nosaltres som els protagonistes del debat d'avui.

3252

I també voldria expressar –així, d'entrada–, en la meua intervenció, la satisfacció perquè aquest Parlament avui aprovi la Llei d'associacions. No tenim un acord total amb el text, però sí que tenim un acord molt ampli. Jo crec que hi ha hagut un debat seriós, profund, de recollida d'aportacions fetes per diferents grups parlamentaris –hi insisteixo: aportacions que, en molts casos, venien, eren provinents del mateix moviment associatiu–; per tant, és una llei de força consens, i ens en felicitem. I ens en felicitem, especialment, per una qüestió, com és la Llei d'associacions, ja que, històricament, aquest Parlament ha patit moltes vicissituds. Hem de dir que la qüestió de les associacions –jo suposo que tothom n'és conscient–, tant en aquesta legislatura com en l'anterior legislatura, ha estat motiu de debat en aquest Parlament: les diferents propostes, les diferents formes d'entendre el moviment associatiu, el diferent paper que pensem que juguen les associacions en la realitat catalana ha estat motiu de debat.

En concret, tant en l'anterior legislatura com en aquesta legislatura, els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Socialista, vam presentar en l'anterior legislatura –i també en aquesta– proposicions de llei sobre l'associacionisme i, també, el Govern va presentar un anterior projecte, anterior projecte que, per sort, va passar a millor vida. Per què? Perquè un dels principals errors d'aquest Projecte era que no recollia, no tenia en compte la realitat existent en el nostre país i, per tant, va ser un projecte molt contestat.

Nosaltres celebrem que, en aquesta legislatura, on també s'han presentat proposicions de llei dels grups esmentats, el text que el Govern va entrar fos un text substancialment diferent de l'anterior text. Jo crec que això va ser una bona notícia, va ser una base que, tot i que teníem molts elements de discrepància en el seu moment..., però el caràcter del mateix text que va presentar el Govern en aquesta legislatura era un caràcter, tenia un caràcter que recollia força més la realitat existent en l'actualitat i que recollia, en part, els plantejaments que les proposicions de llei fèiem els diferents grups parlamentaris. Per tant, ja naixia, encara que amb menys consens del que tenim avui, amb una certa base de consens que l'anterior projecte no tenia.

Avui aprovarem un bon text. En la intervenció final, explicaré el sentit polític profund que té per al nostre Grup aquest text i les incisions significatives que hi ha hagut, a partir del debat –en concret, les aportacions que ha fet el nostre Grup Parlamentari. Però, en aquests moments i com a sistema processal, em toca fer un darrer intent per millorar, segons el nostre punt de vista, el text avui en debat. I per tant, jo voldria expressar l'opinió sobre cinc conceptes que, per a nosaltres, encara valdria la pena que s'incorporessin en el nou text i que, d'alguna forma, són una mancança o un desacord amb l'actual text.

En primer lloc, nosaltres introduïm un conjunt d'esmenes, que tenen com a reflexió o com a aportació, la necessitat que, a nivell registral, hi hagi un reconeixement del paper de les administracions locals. En aquest sentit, pensem que hi ha moltes associacions de Catalunya que tenen base territorial, base local; la vo-

luntat política del nostre Grup és que els ajuntaments participin en el coneixement o en el registre d'aquestes associacions, i pensem que els ajuntaments són Generalitat, que han de jugar un paper també en això i que no hi ha raons tècniques, avui dia, amb l'imperi de la informàtica, que no permetin fer un registre únic partint de diferents entrades. I en aquest cas, també pensem que l'entrada municipal és una entrada simbòlica important, que té a veure amb un reconeixement del paper que juguen els ajuntaments en el reconeixement i en el registre de les associacions. Per tant, aquesta és una esmena feta a conseqüència d'una concepció política que per a nosaltres és bàsica.

El segon concepte que avui defensarem fa referència a un conjunt d'esmenes a l'article 13, on es regulen la convocatòria i la constitució de l'assemblea, que el nostre Grup valora que l'actual realitat és excessivament reglamentista, excessivament intervencionista. Nosaltres pensem que la Llei no ha d'entrar en detalls que són específics de cada entitat, perquè entrar en aquests detalls de reconeixement minuciosos de com s'han de fer les assemblees, etcètera, a parer nostre significa valorar una certa minoria d'edat de les associacions, la majoria de les quals no tenen. I per tant, en aquest sentit, les nostres aportacions serien per treure una excessiva reglamentació que al nostre parer és innecessària.

El tercer concepte que voldria esmentar fa referència a l'article 15, en concret a la impugnació d'acords. Aquest concepte..., nosaltres plantejem la supressió de l'apartat, perquè se li fa jugar, al registre, un paper diferent..., per al qual ha estat creat. O sigui, pensem que en la Llei hi ha una certa contradicció: s'explicita en els articles que fan referència al registre que, el registre, l'única funció que té és a efectes de publicitat, i així ho recull la Llei; i en canvi, a l'article 15, apartat 4, se li dóna un paper en la mediació i en l'arbitratge únic, en aquest cas de la Generalitat. Per tant, pensem que en la impugnació d'acords no ha de jugar un paper, el registre; creiem que es confon el registre únic amb l'arbitratge únic. Nosaltres pensem que en un cas de conflicte, que pot existir en una associació, és millor que hi hagi..., pot haver-hi altres arbitratges. Per exemple, si és un conflicte de caire local, pot jugar el paper d'arbitratge d'aquest conflicte l'Administració local; pensem que, si és un conflicte que té una base, diguem-ne, professional o de característiques específiques sectorials, hi ha laudes arbitral que, si les parts es volen sotmetre a ells, poden jugar-hi els col·legis professionals. Per tant, la idea de fons és dir: no fem jugar al registre un paper que no ha de jugar; que el registre tingui el paper que ha de tenir i la Llei li reconeix no fent jugar un altre paper al registre.

El quart concepte per nosaltres pendent i que s'ha de millorar és el que fa referència a l'article 32, subvencions i convenis. Celebrem molt que a l'apartat de subvencions s'hi hagi afegit convenis –una de les aportacions que, pensem, bonament ha fet el nostre Grup–, però voldríem esmentar que no estem d'acord que hi hagi una excepcionalitat en la concurrència a l'atorgament de les subvencions i, per tant, la possibilitat de l'adjudicació directa; no hi estem d'acord. Pensem que

amb l'experiència, en base a l'experiència d'aquests disset anys de Govern de la Generalitat, pensem que s'ha donat massa sovint aquesta excepcionalitat; per tant, no estem d'acord que això es reguli per llei. Pensem que cal una prudència –i per això el nostre Grup manté l'esmena–, cal prudència a l'hora de decidir aquesta qüestió, no fer constar excepcionalitats a la Llei. I pensem, a més, que el redactat de l'excepcionalitat que fa el text no ens convenç, perquè qui decideix l'excepcionalitat és qui atorga les subvencions; per tant, aquí, d'alguna forma, hi ha un cert parany, i per tant, no voldríem, no voldríem que aquesta Llei recollís aquest aspecte.

El cinquè concepte que el nostre Grup planteja com a esmenes avui de forma clara és la necessitat que es reculli el suport al patrimoni, al fons documental i a la formació associativa. Mirin, tot el territori català –i aquesta és una qüestió de la qual jo, fins que vam començar a debatre aquesta Llei, no tenia consciència; no tenia la consciència, com a mínim, de la importància que té, i que gent que està molt ficada en el moviment associatiu me n'han fet adonar, no?–, tot el territori català està ple d'edificis singulars, sobretot de finals del segle XIX i d'inicis del segle XX, que han construït les associacions com a locals socials i de serveis; molts d'ells apareixen com a edificis catalogats dels municipis respectius. En molts casos, i degut a la manca de recursos, el seu deteriorament és evident. El mateix succeeix, el mateix que amb els edificis, amb els fons documentals i bibliogràfics. Per tant, seria important que, d'alguna forma, aquesta Llei recollís aquesta voluntat. A mi em consta que un dels arguments que se'n dona per no recollir-ho és que la Generalitat ja dona ajuts per al manteniment del patrimoni. Nosaltres no diem... Vénen a dir: «Si ja ho fa Cultura, no cal que es digui en la Llei d'associacions.» Nosaltres no estem en desacord que sigui Cultura qui ho ha de fer, no cal que es faci un fons especial que es gestioni des de la Llei d'associacions; el que diem és que, encara que ho faci Cultura, en la Llei d'associacions consti la voluntat d'aquest suport explícit en aquest tipus d'actuacions, no diem que ho hagi de fer un altre departament pel fet que s'inclouï en la Llei d'associacions.

Per últim, i en relació amb la sisena qüestió que queda pendent..., jo voldria dir que queda pendent a mitges, perquè coneixem la voluntat i el redactat d'una transacció que ens ha ofert el Grup de la majoria a l'entorn d'una qüestió cabdal, que és el Consell d'Associacions –nosaltres en diem «consell interassociatiu». La voluntat, l'ha expressada fa un moment el senyor Joan Ferran, i també el senyor Joan Rida, quan deien que cal un consell d'associacions que sigui un organisme consultiu on siguin representades les associacions a l'Administració local, la Generalitat, i que permeti tenir veritablement la veu de les associacions de forma organitzada i de forma reconeguda com a interlocució. Ens satisfà conèixer la transacció que avui se'n oferirà, penso que és una de les aportacions que del debat ha pogut sorgir.

Per tant, jo d'entrada ja anuncio que, en base a la transacció que se'n ha ofert, retirarem la nostra esmena que feia referència al Consell d'Associacions; així com

també, senyor president, anuncio la retirada d'una esmena, que és la número 60. Les altres continuaran vives, si no és que hi ha canvis d'última hora, que celebrariem enormement.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcra

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Projecte de llei d'associacions té el seu fonament constitucional a l'article 22 de la Constitució espanyola, així com a l'article 9.24 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i al Reial decret 3529, de traspàs de competències, de 29 de desembre de 1981. La competència, per tant, del Parlament de Catalunya sobre aquesta matèria és plena, i ens alegrem que avui s'aprovi aquesta Llei en aquesta cambra.

El sentit de l'actual Projecte de llei d'associacions difereix, com és per tots conegut, del que va ser Projecte de llei de règim jurídic de les associacions, on es pensava en una associació versàtil, on es donava lloc a la convivència d'activitats empresarials i activitats no lucratives. El Projecte actual d'associacions expressa el sentit que s'ha pensat que ha de tenir l'associació; és a dir, un moviment col·lectiu per a benefici general.

S'ha de convenir que el nou Projecte ha perdut certa flexibilitat; és una conseqüència lògica de la preocupació per evitar aquesta versatilitat institucional de l'associació. El punt on es veu aquesta idea amb claredat és en la mateixa definició d'associació. L'anterior Projecte definia l'associació com una organització corporativa d'una pluralitat de persones; l'actual Projecte diu que és una unió lliure, solidària i voluntària de persones. Només serà, doncs, aquesta unió.

Un fet molt a prop d'aquesta inflexibilitat conceptual és una certa manca de claredat en alguns conceptes que l'anterior Projecte va explicar bé. En posem alguns exemples. El Projecte actual no diu quan adquireix personalitat l'associació i es deixa en mans de l'article 22 de la nostra Constitució, la qual cosa significa traslladar a l'interpret de la Llei un altre cop el sentit de l'expressió constitucional, mentre que l'anterior Projecte deia que aquesta personalitat s'adquiria des de l'atorgament de l'acte fundacional. Un altre exemple és la responsabilitat dels associats: l'anterior Projecte els va considerar irresponsables; ara només declara la responsabilitat dels associats en casos determinats, com ara les associacions no inscrites.

A més d'aquestes absències de declaracions vertebrals, el nou Projecte no recull certa divisió estructural que ajudava a entendre nous conceptes. Així, tracta sobre tres situacions molt diferents que tenien diferent article i sentit estructural i que són les associacions de fet, les associacions de caràcter temporal i les activitats de recaptació pública. Mereix el mateix comentari la regulació que separava en diferents articles l'estàndard de diligència, la responsabilitat i l'exercici de les accions

3254

per fer efectiva la responsabilitat dels administradors. És probable, doncs, que l'interpret del Projecte d'avui pugui trobar certes dificultats derivades d'una manca de claredat general.

Aquesta anàlisi comparativa quedaria incompleta, no obstant, si no féssim una petita referència als punts oblidats. El Projecte no tracta la nullitat de l'associació; l'anterior Projecte li va dedicar un article sencer, el número 16, amb un encert clar sobre l'oportunitat de les causes i la clarificació de la posició dels tercers davant d'aquesta situació. La manca de regulació d'aquest punt donarà segurament lloc a conflictes. Tampoc s'ha pensat a mantenir la reactivació de l'associació dissolta. Es tracta d'una institució nova amb un innegable interès pràctic, donat que permet reiniciar la matèria o una altra activitat associacional per mitjà de l'oportuna modificació dels estatuts, sense el cost de la constitució i el temps que s'ha d'invertir per a la fusió d'una associació.

Hi ha d'altres petits detalls oblidats, com ara la regulació de la pròrroga de la sessió de l'assemblea d'associats, el moment a partir del qual l'acta és executiva, quins efectes té la interposició d'una acció d'impugnació d'acords i quina eficàcia té la mateixa sentència estimatòria.

La gran conclusió d'aquesta breu anàlisi no ha de ser, però, crítica amb el nou Projecte, que és l'expressió d'un gran esforç sobre el sentit que ha de tenir una associació, i en aquest aspecte —com més endavant explicarem— ha superat l'antic Projecte deixant aquesta figura de l'associació al lloc que li correspon. Un projecte d'aquesta importància sorgeix del consens, perquè només si és expressió de punts comuns reflectirà els diversos punts de vista i perspectives de la nostra societat. És per això que, en definir la nostra posició, hem de començar per on s'expressava la nostra voluntat d'arribar a aquests punts i llocs comuns.

Revisades les esmenes que el nostre Grup Parlamentari ha formulat al Projecte i que han estat reservades per a aquest Ple, consideràrem oportú que el Grup de Convergència i Unió mirés de transaccionar les esmenes que estan dintre de la filosofia del projecte del Govern i que potser, per manca de temps per reflexionar, no s'han pogut dur al Ple consensuades. Em refereixo a les esmenes 9, 40 i 41. És a dir, substituir la nostra proposta d'actiu fix per béns, perquè és un concepte també ampli amb el qual es comprenen totes les titularitats amb valor patrimonial de l'associació quan arriba el moment de procedir al repartiment o adjudicació per dissolució i liquidació de l'associació. Retirar la nostra exigència d'un 10% i, retirada aquesta exigència, que es pogués convocar l'assemblea ordinària de l'associació; vist des del punt de vista del soci, és més adequat reconèixer aquesta facultat sense la limitació del 10%. I quant a l'última, en què demanem la consideració..., aquí busquem l'acceptació del principi: una associació només es pot governar per majoria; no convé que pel camí dels estatuts es pugui introduir un sistema d'acords que supediti la voluntat de l'associació a la voluntat de més de la majoria dels associats.

Aquest esperit de consens ens aconsella..., i anuncio la retirada de les esmenes vives, que no defensaré, números 10, 15, 16, 18, 25, 50 i 56, totes les quals és ben cert que recullen aspectes molt pràctics aconsellats per la vivència de les associacions catalanes, però que seran matèria de reglament més endavant. La nostra postura davant el nou Projecte, per tant, es concreta en les següents esmenes, de les quals demanem l'aprovació del Ple.

A l'esmena 12..., el Projecte no recull la possibilitat de diferents tipus d'associats. La categorització dels associats és un fet natural a les associacions. La possibilitat de dedicació de l'associat aconsella obrir al Projecte una porta per a diferents tipus d'associats que tinguin una posició diferent a tots nivells definida estatutàriament.

Amb l'esmena 22, d'acord amb el principi de llibertat de forma que estableix l'article 9 del Projecte, proposem a aquest mateix precepte l'addició d'una exigència formal consistent en l'atorgament d'escriptura pública en unes situacions que pensem que demana la seguretat tant dels associats com de tercers. Aquests supòsits són els d'aportació d'immobles, fundació per persones jurídiques i obtenció de recursos per mitjà de subvencions. La intervenció d'un fedatari públic permet controlar per aquest mitjà l'estat dels immobles i de la persona jurídica fundadora.

A l'esmena 27 hem parlat del principi de llibertat de forma. Aquí ens trobem davant d'una altra conseqüència del mateix: llevat dels supòsits abans explicats, no hi ha dubte que l'acta fundacional estesa en document privat no adquireix fefaença sinó des de la seva registració. Bé, aquesta registració ha de ser obligatòria, conseqüentment, com ja recull el mateix Projecte, però la gran importància d'aquest fet de registració s'ha de traduir en estímuls adequats perquè realment l'acta fundacional arribi al registre. Per a aquest fi tenim moltes alternatives; no farem ara la seva enumeració. Direm només que en concedir aquesta facultat als associats per provocar la dissolució parcial de l'associació, si no és inscrita en el termini de l'any, som conscients que conferim una facultat extraordinària, però també que no hi ha ningú més interessat que els associats per defensar la regularitat, la supervivència de la seva associació.

A l'esmena 32, aquí ens mou el sentit pràctic d'aquesta proposta. Les lleis han de ser clares i, a més, resoldre problemes que són coneguts. Davant de la liquidació d'una associació el gran dubte de sempre és qui assumeix les funcions de liquidació quan no han cessat els administradors. Considerem convenient recordar que si les funcions de liquidació són fetes pels liquidadors, només els liquidadors poden convocar l'assemblea. És veritat que el projecte preveu que els liquidadors siguin els membres de l'òrgan de govern, però també està previst que els estatuts prevegin altra cosa. Per tant, és convenient que quedi clar que la convocatòria la faran els liquidadors.

A l'esmena 39, un altre cop la nostra proposta d'addició es fonamenta en la vivència pràctica de les associacions. L'activitat assembleària necessita algunes vegades una intervenció notarial que doni fefaença a les discussions i als acords; ara bé, no en tot cas, sinó no-

més quan els volum de l'associació justifica el cost social d'aquesta intervenció.

A l'esmena 45, a la regulació proposada pel projecte, el dia inicial per comptar el termini de caducitat per impugnar els acords de l'òrgan de govern és quan adquireix coneixement del defecte. Els problemes d'aquests criteris són dos: un, la dificultat de fixar quan s'arriba a aquest coneixement; el segon és que l'eficàcia d'un acord no pot dependre d'un termini que s'inicia per la circumstància subjectiva del coneixement. A la ineficàcia dels acords està present la seguretat dels tercers que exigeixen l'inici del termini de caducitat des d'un fet objectiu, que no pot ser un altre que el del dia de la presa de l'acord.

L'esmena 47, l'objecte d'aquesta esmena és donar claredat a una matèria fonamental. Es tracta de la responsabilitat dels administradors de l'associació. El Projecte dedica dos articles a regular quins acords són impugnables, quin és el nivell de diligència en l'exercici del càrrec i els interessos que poden ser lesionats o danyats per aquest exercici. Falta, però, la regulació de les accions per depurar aquesta responsabilitat. És necessari fixar qui té acció i quin és el règim d'aquestes accions. La nostra proposta distingeix clarament entre l'acció social i l'acció individual, de manera que són compatibles quan el mateix fet dóna lloc a dos danys diferenciats. També dóna solució a un problema de sempre, que és la durada: fixem en cinc anys la durada de l'acció social i deixem el règim general de prescripció a l'acció individual. Aquesta proposta, a més de claredat, dóna seguretat.

L'esmena 49, una altra vegada el mateix principi de majoria. Només es pot alterar per mitjà d'un sistema ponderat de vots quan els associats són persones jurídiques. Afegir aquest supòsit al de les associacions d'interès particular no té justificació i significaria obrir la porta a una desnaturalització de la figura de l'associació, que arribaríem a portar-la dintre del camp de la societat civil.

A l'esmena 50, essent l'associació dipositària d'interessos generals, cal que quan es tracti d'associacions amb un gran volum econòmic qualsevol soci pugui demanar la revisió i verificació dels documents comptables per tal de depurar qualsevol irregularitat que afectaria aquests interessos generals.

L'esmena 57: el Projecte preveu la concessió de beneficis fiscals dins del marc legal a les associacions que siguin d'utilitat pública o d'interès social. Demanem la supressió de la referència a l'interès social perquè no constitueix una categoria pròpia del sistema legal de beneficis fiscals, que només preveu la seva concessió a les associacions declarades d'utilitat pública; és a dir, qui declara l'interès social? Com que estarà a la discrecionalitat del Govern, no podem acceptar-ho. Aquesta és una manera d'eludir la declaració d'utilitat pública.

L'esmena 59 constitueix el nostre plantejament més radical, perquè demanem la supressió, la supressió de tot l'article 32. La raó, però, és breu: no té sentit la regulació específica d'un règim de concessió de subvencions per a les associacions; és una matèria que s'ha de regular amb la seva seu, que és la norma administrati-

va aplicable a tot cas de la subvenció. L'associació no presenta cap tipologia especial que reclami una regulació pròpia per a aquest punt; en tot cas, estariem d'acord a recolzar una llei de subvencions que les regulés amb caràcter general.

L'esmena 86: el preàmbul, en el seu paràgraf vint-i-dosè, dubta de si l'interès públic és o no interès social. Nosaltres entenem que l'interès públic està involucrat en l'interès social i a l'inrevés. No podríem admetre –i el Projecte no ho fa– unes associacions d'interès social que vagin contra l'interès públic.

Unes paraules per fer una valoració general. El camí senzill d'aquesta valoració és pensar quins fets no apareixeran en l'aplicació d'aquest Projecte de llei. Una conseqüència d'aquest Projecte és la introducció de la responsabilitat, i les associacions han estat uns ens tractats legalment amb l'oblit que l'activitat dels seus administradors, fins i tot dels associats, pot donar lloc a situacions de responsabilitat que cal reclamar directament. En aquest Projecte se supera aquesta actitud. La nostra cultura avui presenta una gran preocupació per reparar els mals causats. Aquest Projecte es fa ressò d'aquest corrent i està en línia de defensar la importància dels interessos que les associacions assumiran dins el seu marc legal. La defensa d'aquests interessos requereix abans que res pensar que si la seva lesió és deguda a l'activitat dels administradors i els associats han de poder reclamar directament.

El Projecte d'avui millora molts punts de regulació de l'associació, però sens dubte que la seva gran aportació és l'admissió d'aquest principi de responsabilitat, que elevarà el nivell de diligència d'uns i altres en el compliment de les seves funcions. Sensibilitzats amb aquest fet, la majoria de les nostres esmenes –com han pogut veure– responen a aquest plantejament, i pels motius argumentats, demanem el vot favorable de la cambra.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la intervenció del torn en contra de les esmenes, té la paraula la diputada senyora Dolors Murillo.

La Sra. Murillo i Cabré

Bé, gràcies, senyor president. En defensar-les totes en bloc, aniré defensant una per una aquelles esmenes que els grups parlamentaris han mantingut i que no han retirat.

La primera que trobem és la número 3, d'Iniciativa. Jo diria que no la votariem favorablement perquè entenem que no es pot establir la supletorietat obligatòria d'aquesta Llei. Serà la normativa específica, la que establirà la supletorietat de la llei general, i en cas de manca de regulació de la llei específica, la llei específica mateixa ja anirà a buscar la llei general, però no la podem imposar. Com a exemple del que dic, citaria la recent sentència del Tribunal Constitucional, que anul·la uns dos-cents preceptes de la Llei de règim urbanístic i del sòl perquè estaven dictats tots ells amb caràcter supletori.

3256

Quant a l'esmena 6, a l'article 2, entenem que la Llei no cal que ho digui. Ha de ser cada associació la que fixi en el seus estatuts els requisits d'entrada. A més, tampoc hem de parlar d'ingrés voluntari; queda clarament entès per la Constitució, ja que aquesta en el títol primer regula els drets i deures fonamentals, i el d'associació és un dret fonamental, individual i voluntari. I tal com està redactat l'article 2.1 del Projecte, em sembla que queda prou clar en el sentit de dir que, a les associacions, «tres o més persones s'uneixen de manera voluntària, lliure i solidària per aconseguir sense afany de lucre una finalitat comuna d'interès general o particular i es comprometen per a això a posar en comú llurs coneixements, activitats o recursos econòmics amb caràcter temporal o indefinit». Em sembla que amb aquesta definició la seva esmena no l'entenem.

Quant a l'esmena 7, tampoc la votarem favorablement, però també perquè considerem que és innecessària, i així crec que ho va considerar ja el Grup d'Esquerra Republicana, que ho va retirar en ponència i ara en aquests moments ho ha fet el Grup dels socialistes, segurament entenent que l'any 1997, quan ja es porten uns quants anys de governs democràtics, certes coses no cal ni dir-les, i menys en una llei.

Quant a l'esmena 9, del Grup Popular, i atenent als seus plantejaments, dir-li que el meu Grup Parlamentari estaria d'acord i li oferiria una transacció en el sentit de parlar de béns, ja que em sembla molt més adient la paraula «béns de l'associació» que «patrimoni de l'associació», ja que aquella pot recollir «béns mobles i altres estris» que potser la paraula «patrimoni» no recolliria; a més, a l'article 24 es parla de l'obligació de portar un llibre d'inventari de béns. Per tant, oferiríem una transacció al Grup Popular quant a la seva esmena 9.

De l'esmena 12, relativa a l'article 5, acceptaríem l'esmena del Grup Popular, perquè entenem que hi han associacions d'interès general, però també n'hi ha d'interès particular, i és bo que la Llei contempli que els estatuts puguin establir diferents tipus d'associació.

A l'esmena 22, de l'article 9, estem d'acord amb els arguments que ens ha donat el diputat del Grup Popular en la defensa de la seva esmena i li votarem a favor aquesta per la importància de la constitució d'aquestes associacions.

Quant a l'esmena 23, del Grup d'Iniciativa - Els Verds, no la podem prendre en consideració, tota vegada que tornem a considerar que no cal dir-ho, ja que no només en la tramitació de la inscripció, sinó abans, s'ha de vigilar la legalitat. No podem inscriure una associació en la qual es vegin indicis d'il·licitud penal; ja no es tramitaria. A més, aquesta obligació no només obliga el funcionari que rep el document, sinó que obliga tots els ciutadans que tenen indicis d'il·licitud o de comissió de delictes. Hi ha obligació de comunicar-ho, de denunciar-ho, vaja. També la Constitució, en l'article 22.2, diu que són il·legals les associacions que cerquin finalitats o facin servir mitjans tipificats com a delictes. Per tant, no la votarem favorablement, senyora Mayol.

Quant a les esmenes 19, 21, 24 i 26, relatives als articles 9 i 10, del Grup d'Iniciativa - Els Verds, ja ha dit que vostè no accepta el concepte de registre únic; en

canvi nosaltres el defensem per moltes raons. Ja ens ho diu el Reial decret 3526/81, de 29 de desembre; quan a l'annex ens parla de traspàsos en matèria d'associacions, diu que com a conseqüència de les competències exclusives sobre aquesta matèria que estableix l'Estatut, procedeix el traspàs a la Generalitat de les funcions que sobre associacions realitza l'Administració de l'Estat a Catalunya a través dels governs civils. Que jo sàpiga, a part de Catalunya, només el País Basc té competències sobre associacions, i en la seva pròpia Llei de l'any 1988 parla de registre general d'associacions, o sigui un únic registre. I que jo sàpiga, el Govern central, que manté aquestes competències en la resta de comunitats autònomes, tampoc ha permès registres d'àmbit inferior a la província, perquè manté també el concepte de registre únic.

La Llei municipal i de règim local de Catalunya, la Llei 8/87, de 15 d'abril, no preveu cap competència municipal en l'àmbit del registre administratiu d'associacions. A més, pensem que això que demana suposaria una càrrega per a la majoria de municipis del nostre país, perquè a Catalunya, dels 900 i escaig municipis que té, 542 no arriben a mil habitants; aquests municipis de menys de mil habitants disposen d'una infraestructura molt modesta, i també de poc personal que atén l'Ajuntament a hores molt concretes. Per això nosaltres no veiem que aquesta esmena signifiqui una millora per als ciutadans. Voler mantenir un registre únic només obeeix a una cosa: raons d'eficàcia vers l'usuari. (*Remor de veus.*) Aquesta idea d'eficàcia ve reforçada perquè el Projecte que avui debatem preveu que s'estableixi un sistema de comunicació dins de l'Administració de la Generalitat que garanteixi que només amb la inscripció en el Registre d'Associacions es produeixin els efectes d'inscripció a tots els altres òrgans de la Generalitat. A més, si l'associació ho demana, el Registre haurà de comunicar la inscripció al Consell Comarcal, al municipi o a l'Administració...

El president

Per favor, guardin silenci!

La Sra. Murillo i Cabré

...o a l'Administració que indiqui el sol·licitant als efectes pertinents. Per aquestes raons, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Tampoc acceptarem l'esmena 27, del Grup Popular, perquè pensem que el dret a donar-se de baixa d'una associació es té sempre, s'estigui o no s'estigui inscrit a aquesta associació, i a més pensem que quan et dones de baixa en principi no tens drets a reclamar divisió de patrimoni i reemborsament, perquè l'associació està funcionant; una altra cosa és si funciona al gust de cada soci.

El grup d'esmenes 34, 35, 36, 37 i 38, d'Iniciativa - Els Verds, relatives a la convocatòria, en l'article 13, ja en els treballs de ponència i ara en el Ple, li torno a dir que vostè el que vol suprimir són els mínims que aquest projecte marca perquè la convocatòria i la constitució de l'assemblea siguin correctes, en cas que els estatuts no ho disposin. Les seves esmenes contemplen que els

aspectes relacionats amb la convocatòria i l'ordre del dia ho contemplin els estatuts. A nosaltres, en principi ja ens sembla bé, però: si no ho contemplen?, o millor dit: si ho contemplen parcialment? Què passaria si aquestes esmenes que vostè proposa s'incorporessin al text i amb la Llei vigent s'inscrivissin associacions sense que contemplessin alguns aspectes de la convocatòria? El Registre d'Associacions només anota la denominació, la data de constitució, les finalitats socials, els membres de l'òrgan de govern, el domicili principal i altres locals i l'àmbit territorial, i ho fa com a garantia en front de tercers, és a dir a efectes de publicitat; però només custòdia els documents que li són presentats, és a dir el Registre d'Associacions no és un òrgan fiscalitzador que controli si els estatuts contemplen tots els requisits perquè una convocatòria sigui correcta. Per tant, el que vol aquesta futura llei –i nosaltres hi estem d'acord– és suplir les mancances que els estatuts puguin tenir.

I en aquest sentit em remeto a l'article 13, sobre convocatòria i constitució de l'assemblea, que en tots els seus paràgrafs –en tots, senyora Mayol– estableix la supletòria d'aquest projecte en establir –i cito textualment– «llevat que els estatuts no disposin altrament». És a dir, es deixa a cada associació que ho pugui fer, però, si no ho disposen els seus estatuts, la Llei suplirà aquestes mancances. Per tot això, senyora Mayol, nosaltres no votarem favorablement aquestes esmenes.

Quant a l'esmena 32, del Grup Popular, no hi estem d'acord perquè el projecte estableix un article específic per a la liquidació, l'article 27, i ja diu que les facultats dels liquidadors són les mateixes que les de les persones que formen part de l'òrgan de govern. Si són les mateixes, senyor Pujol, els liquidadors podran convocar l'assemblea, no fa falta dir-ho aquí en la convocatòria genèrica. Per nosaltres està més ben col·locat aquest tema en l'article 27.

Quant a l'esmena 39, tampoc la votarem favorablement, perquè entenem que per a un acord vàlidament adoptat en l'assemblea no fa falta l'assistència d'un notari. És vàlid segons aquesta Llei i vinculen tots els associats, els acords. Només li recordo que és de lliure elecció de la mateixa assemblea, si ho decideix així o ho disposen els estatuts, que un notari hi assisteixi. Aquest projecte no ho impedeix, només ho deixa a lliure elecció de cada associació.

Quant a l'esmena número 40, del Grup Popular, si bé aquest tema, en principi, es troba recollit en l'article 26, sobre dissolució, ens sembla més adient recollir-ho en aquest article 13. Per això li oferiríem una transacció al Grup Popular, en el sentit que si l'assemblea no es convoca en els termes previstos als estatuts de la Llei podrà convocar-la el jutge de primera instància del domicili social, a petició de qualsevol dels associats i prèvia audiència de l'òrgan de govern. Aquesta és la transacció que li oferiríem, senyor Pujol.

Quant també a l'article 14, l'esmena 41, del Grup Popular, estem d'acord en la supressió de la frase que planteja el seu Grup, perquè hem vist que tal com ha quedat redactat el Projecte després del Dictamen podria induir a errors. Per això li oferim una transacció en la

qual el text diria que els acords s'han de prendre per majoria simple dels socis presents o representants, encara que els estatuts poden exigir, per les qüestions que determinin, un vot favorable més qualificat.

En l'article 15, l'esmena 44, del Grup d'Iniciativa, no l'acceptarem, perquè considerem que és millor deixar a criteri de qui ha presentat la impugnació el fet de poder demanar o no l'anotació de la impugnació en el Registre, perquè aquesta anotació comporta el coneixement per part de l'associació, i ho deixem a lliure elecció de l'associat que fa la impugnació.

Les esmenes 45 i 47, del Grup Popular, no les votarem favorablement perquè entenem que els terminis que ens marquen les seves esmenes són massa amplis quant a la impugnació i quant a la seva caducitat.

Quant als drets dels associats, de l'esmena 49, el que es vol en principi és que el vot ponderat –ja ho ha dit vostè, senyor Pujol– el tinguin només persones jurídiques. Nosaltres no hi estem d'acord. El sentit del Projecte, amb l'esmena incorporada en comissió del Grup d'Iniciativa - Els Verds, va encaminat a protegir el sistema general; és a dir, una persona, un vot, però reconeixent també sistemes específics en aquelles associacions d'interès particular o en aquelles que formen part una persona jurídica, en els quals es podrà establir un vot ponderat si així ho disposen els seus estatuts. Considerem que les associacions d'interès particular, que són aquelles que un grup de persones s'uneix per un interès privat i particular, poden, dintre d'elles, establir sistemes de vot ponderat, en funció de l'activitat que realitzin per a la consecució d'aquest interès. Considerem que és un dret que tenen i que si ho estableixen els seus estatuts ho poden fer. Per aquest motiu, no acceptarem la seva esmena.

Quant a la referència de la seva esmena 50, del punt 2, senyor Pujol, no em sembla adient que un 10% dels socis pugui demanar una auditoria. A més, no queda clar a qui la demanen i, a més, qui la pagaria?, l'entitat? No estem en contra d'auditories a les associacions, però un tema tan important em sembla millor que ho decideixi l'assemblea per majoria que no un 10% d'associats, sense cap control i explicació, o fins i tot millor, que ja ho prevegin els estatuts. Aquí hi ha llibertat. A més del supòsit que preveu el seu Grup, que són associacions amb un actiu de 100 milions de pessetes o més de cinc-cents associats, és de suposar que comptaran amb bons assessors en el moment de redactar els estatuts, per tal que prevegin tots els controls per a la bona marxa de l'entitat.

Quant a l'esmena 51, del Grup d'Iniciativa - Els Verds, que fa referència a suprimir el llibre de voluntaris, jo li diria que aquest llibre és igual de necessari que el llibre d'associats d'una associació. Existeixen moltes associacions que tenen voluntaris no associats i és fonamental que se'ls pugui reconèixer la seva existència i els seus drets, reconeixent un vincle entre l'entitat i el voluntari. A més, segons disposa la Carta del voluntariat que va fer seva aquest Parlament, diu que el voluntari té dret a gaudir d'acreditació suficient davant de tercers i obtenir certificació de la seva participació en programes. A més, també s'estableix que el voluntari té dret

3258

a ser cobert dels riscos derivats de la seva pròpia activitat. Digui'm com es podran establir assegurances per aquests riscos si no s'estableix un règim documental que identifiqui les persones sotmeses a aquests riscos. Per tant, no votarem favorablement la seva esmena, perquè pensem que és necessari que existeixi aquest llibre.

Sobre la seva esmena 52, també, senyora Mayol –i seguint–, per nosaltres no té sentit. Vostè parla de les associacions quan ja no funcionen. Si aquestes associacions –tal com estableix la llei– ja no arriben al mínim legal establert, jo crec que aquesta llei no pot tolerar que siguin associacions. Si el mínim que pretén aquesta llei és de tres persones i baixa aquest nombre, aleshores nosaltres entenem que no és una associació, perquè dos persones l'únic que tenen potser són interessos coincidents.

Quant a les esmenes d'utilitat pública del Grup d'Esquerra i del Grup dels Socialistes, el que fan en general és establir els requisits per sol·licitar la declaració d'utilitat pública, i en aquest tema ho vaig dir en les reunions de ponència i ara ho torno a dir a plenari. No estem a favor de plasmar en aquesta llei els requisits per tal que una associació pugui sol·licitar ser declarada d'utilitat pública, ja que en cas que canviessin aquests requisits també hauríem de modificar aquesta llei. A més, aquests requisits vénen perfectament explicats en una llei estatal, la Llei 30/1994, de 24 de novembre, la qual, en la seva disposició addicional tretzena, modifica l'article 4 de la Llei d'associacions del 64, i aquesta Llei estableix exactament els requisits que hauran de complir les associacions per ser declarades d'utilitat pública. Estableix sis paràgrafs de requisits en els quals demana una sèrie de requisits a les associacions, i uns requisits perfectament delimitats, pels quals es podrà sol·licitar la declaració d'utilitat pública. El que nosaltres no volem és copiar en una llei catalana uns requisits marcats en una llei estatal. És molt més correcta la redacció actual del Projecte, que diu que la declaració d'utilitat pública es farà d'acord amb el procediment vigent.

Una altra cosa és el contingut de l'esmena defensada pel Grup d'Esquerra Republicana, en què estableix que la declaració d'utilitat pública es realitzarà per acord del Govern de la Generalitat, a proposta del Departament a què correspongui. A nosaltres ja ens agradaria que aquesta competència la tingués la Generalitat; això és indiscutible. Li recordo, a més, que, recentment, el nostre Grup Parlamentari va votar –i vostès també ho van fer– a favor d'una proposició no de llei presentada pel Grup dels socialistes en què des d'aquest Parlament instàvem el Govern que fes les gestions oportunes prop del Govern de l'Estat perquè es traspassés a la Generalitat la competència de declarar d'utilitat pública les associacions d'interès general i sense ànim de lucre que ho sol·licitin. De moment només tenim una resolució, hem d'esperar el resultat, i, mentre no tinguem la competència, és l'Estat qui les declara. Per tant, senyor Ridao: el blat, al sac i ben lligat. Per això li demano que la retiri, com a persona coneixedora del món del dret.

I en relació amb aquests conceptes que acabo de dir, i contestant enllaçadament les esmenes 57, 59 i 86, del

Grup Popular, no les votarem favorablement perquè entenem que totes les administracions públiques de Catalunya poden, dintre de les seves competències i disponibilitats pressupostàries, establir ajuts econòmics a totes aquelles associacions que desenvolupin activitats d'interès social i no només aquelles que el Govern central hagi declarat d'utilitat pública, perquè, de ben segur, senyor Pujol, que totes les declarades d'utilitat pública s'ho mereixen –això seguríssim–, però entenem que n'hi ha moltes que, mereixedores, no disposen d'aquesta declaració. I per aquest motiu entenem que les associacions que desenvolupin activitats considerades d'interès públic o social tenen dret a mesures de suport i de foment per part dels poders públics, perquè amb la seva activitat responen a l'expressió de valors com el civisme i la solidaritat i, alhora, responen a les necessitats de la societat. Per aquestes raons no votarem favorablement aquestes esmenes.

Quant a l'esmena 62, del senyor Ferran, no estem d'acord amb els plantejaments fets per defensar aquesta esmena. Nosaltres entenem, de forma genèrica, que tota administració pot dur a terme activitats de foment, tal com es recull en aquest projecte. Voler circumscriure, en el tema de subvencions a un àmbit local o comarcal, totes les entitats regulades en aquesta llei em sembla injustificable. Les entitats regulades en aquest projecte poden incidir en tota mena de camps d'acció: comunitari, medi ambient, culturals, protecció dels drets i interessos de la persona, ensenyament, etcètera. Voler aplicar amb caràcter general el principi de subsidiarietat per a les subvencions i ajuts econòmics i voler-ho fer en aquesta futura llei que regula o té l'àmbit d'actuació, sobretot en les associacions de caràcter general, em sembla que no té justificació. Si apliquéssim a l'extrem la seva visió localista potser acabaríem conclouent que no cal l'existència de la institució de la Generalitat si tot ho podem fer des dels consells i els municipis, i em sembla que no és això.

La subvenció és un mecanisme de les administracions públiques per exercir les competències pròpies, és un instrument d'eficàcia extraordinària perquè promou la pròpia iniciativa, promou la pròpia capacitat de resposta de les persones en lloc d'actuar directament mitjançant la creació de serveis públics. Negar el dret a utilitzar part dels instruments legítims d'una administració és negar el propi ordenament de dret públic. A nivell local, i segons la Llei de bases de règim local, l'article 28 diu que els municipis poden realitzar activitats complementàries de les pròpies d'altres administracions públiques; el reglament de serveis de les entitats locals diu que les corporacions locals podran concedir subvencions a entitats, organismes o particulars els serveis o activitats dels quals complementin o substitueixin els atribuïts a la competència local.

Una associació d'àmbit local pot realitzar una activitat considerada d'interès social per a una administració supramunicipal, i també a l'inrevés: una associació a nivell nacional pot realitzar una activitat a nivell local que sigui considerada d'interès social pel municipi. També tenim associacions l'àmbit d'actuació de les quals traspasa les fronteres de l'Estat espanyol i són ajudades a nivell municipal, i també tenim associacions

catalanes que són ajudades des del Govern central. La conflictivitat competencial entre l'Estat i les comunitats autònomes pel que fa a les subvencions ha anat generant doctrina del Tribunal Constitucional. Aquest considera que l'Estat té dret a subvencionar, donat que la subvenció és una pràctica reconeguda en dret públic; en alguns casos fins i tot ha legitimat la subvenció en cas de competència autonòmica, és a dir en competències que no li són pròpies, perquè ha entès que eren d'interès general. Per tant, raó de més, com és el cas, si s'aplica a competències pròpies. Per acabar, ens sembla molt més lògic establir de forma genèrica que el repartiment d'ajuts econòmics s'estableixi en l'àmbit de les competències respectives i de les disponibilitats pressupostàries, per tal que cada administració pugui desenvolupar la seva pròpia línia d'actuació i la seva política de subvencions i ajuts.

Voler suprimir l'apartat 4 de l'article 32, segons la seva esmena, senyora Mayol, nosaltres no hi estem d'acord. El fet d'establir l'excepció del principi de concurrència en l'atorgament d'ajuts econòmics a les entitats ve justificada perquè deixaria l'Administració de la Generalitat sense possibilitat d'actuar davant d'una associació en cas de produir-se situacions imprevistes; a més, estaríem en contradicció directa amb la Llei de pressupostos, que en l'article 11.4, relatiu al règim de concessió de subvencions, diu que «excepcionalment, podran ser concedides directament, per resolució del conseller corresponent, les subvencions innominades o genèriques en què no és possible promoure concurrència pública per especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat destinatària de la subvenció». En aquest cas, a més, es preveu que aquestes subvencions siguin publicades trimestralment al DOGC, *Diari Oficial de la Generalitat*; per tant, queden sota el legítim control d'aquest Parlament. I a més jo li diria que si bé els ajuntaments, mitjançant reglament orgànic municipal o el reglament de subvencions, poden establir criteris i mecanismes per a la concessió de subvencions, habitualment els ajuts econòmics a les entitats es resolen per decret d'alcaldia que no ha de complir cap més altre requisit que la disponibilitat de crèdit en el pressupost. Em sembla, doncs, poc raonable que allò que pot resoldre un alcalde, no ho pugui resoldre en igualtat competencial un conseller.

Quant a l'esmena 61, del Grup d'Esquerra Republicana, no la hi votarem favorablement, senyor Ridao, perquè vostè el que proposa és que les subvencions puguin tenir una durada superior a l'annualitat i que també puguin ser, a banda de finalistes, puguin, a més, ser donades sense concretar l'activitat. Hem de partir de la premissa que la despesa de funcionament ordinari d'una associació ha d'estar coberta per les quotes d'associats. Jo crec que aquesta és una premissa que no hem de discutir mai. Llavors si la Llei de pressupostos contempla la subvenció en l'article 11, que és per fomentar la realització d'activitats d'utilitat o interès social o per promoure la consecució d'una finalitat pública, a més, es preveu que en cas d'incompliment de les esmentades activitats i el control del compliment per part de l'Intervenció General de la Generalitat també, també es preveu que en l'elaboració i execució dels plans de control sobre beneficiaris d'ajudes finançades totalment

o parcialment amb fons comunitaris també estiguin subjectes a la Intervenció General de la Generalitat. Queda clar que les subvencions s'atorguen amb els pressupostos anuals i en funció d'una finalitat. No estem d'acord a atorgar –i per entendre'ns– a fons perdut sense cap contraprestació: són diners públics que han d'anar destinats al benestar públic, i no definir cap activitat i donar diners només en funció del nom o la importància de l'associació em sembla perillós i sectari. Tampoc acceptem en el tema de subvencions durades superiors a l'any, ja que l'Administració no es pot comprometre per més d'un exercici, tota vegada que el pressupost és anual i, a més, les necessitats canvien. Només la Llei..., la Llei només permet els plurianuals per a inversions i per a subvencions per a inversions, que en aquest últim cas aquestes subvencions hauran d'estar destinades a programes concrets; a més, tots aquests plurianuals necessiten l'acord del Govern i aquest acord es fa per motius i programes molt concrets. Per aquests motius, senyor Ridao, no li votarem l'esmena.

Senyor Ferran, nosaltres, ja com hem dit abans, no som partidaris de posar preceptes d'altres lleis. El que vostè vol introduir ve contemplat en la Llei estatal 30/92 i també la Constitució en l'article 105 a diu que «la Llei regularà l'audiència dels ciutadans directament o a través de les organitzacions i associacions reconegudes per la Llei en el procediment d'elaboració de les disposicions administratives que els afectin». També, a banda de la Constitució i de la Llei estatal, també tenim la nostra pròpia Llei, la Llei 13/89, del 14 de desembre, que també ho estableix en l'article 64. Em sembla que el tràmit d'audiència a les associacions està suficientment garantit i establert per tornar-ho a posar aquí.

Quant a superar el patrimoni, el fons documental i la formació associativa, que demana el Grup d'Iniciativa - Els Verds, no li votarem a favor perquè entenem que quan un edifici entra en un catàleg de valor arquitectònic ja s'ajuda a la seva conservació, i el mateix li dic sobre els fons documentals. Almenys així ho fa la Generalitat que, en l'àmbit de les seves competències i en aquests dos aspectes, ajuda independentment i sense fer distinció que el titular sigui un particular, que el titular sigui l'església, que el titular sigui una associació o una fundació; per tant, no veiem sentit a posar-ho en aquesta Llei. I quant a la formació associativa, a què fa esment també aquesta esmena, dir-li que ja queda contemplada en l'article 31.

Quant a l'esmena 74, del Grup d'Esquerra, estem d'acord en el reconeixement que vostè proposa, d'un reconeixement específic a les associacions de voluntariat, tota vegada que provenen del món associatiu i són la resposta cívica i solidària de cooperació. Per aquest motiu oferiríem al seu Grup, senyor Ridao, una transacció a la seva esmena en el sentit d'introduir-la com a paràgraf cinquè de l'article 35, que tracta de les associacions de caràcter especial i on es contemplen les d'alumnes, pares d'alumnes, usuaris i consumidors, culturals i veïns; i a més a més, si vostè l'acceptés, es contemplarien les de voluntaris.

La resta d'esmenes, a excepció de les que queden en l'exposició de motius, tracten d'una nova figura: el

Consell, que el Grup dels Socialistes anomena el Consell d'Associacions de Catalunya, que el Grup d'Iniciativa - Els Verds anomena Consell Interassociatiu de Catalunya i el Grup d'Esquerra Republicana anomena Consell Nacional d'Associacionisme. El meu Grup Parlamentari, conscient de la importància d'aquest tema per al món associatiu i de la voluntat de consens que ha imperat en tot el treball de ponència, voldria oferir unes transaccions a les esmenes 68, 69, 70, 73, 75, 76 i 80. El text, ja l'hem comentat amb tots els ponents i quedaria de la següent manera: un nou capítol, el capítol 9, que regularia el Consell Català d'Associacions amb tres articles: un per definir que el Consell Català d'Associacions és un òrgan de caràcter consultiu de la Generalitat; un altre per definir-ne la composició, en el qual estarien representats els representants de la Generalitat de Catalunya, representants dels ens locals i de les associacions de Catalunya; i un nou article en què es fixarien els objectius i les principals funcions, com serien: «amb els objectius primordials d'estudiar i conèixer la realitat present de les associacions i facilitar elements informatius per millorar la seva gestió interna i un millor desenvolupament del món associatiu i, a més a més, tindria les funcions d'assessorar i formar i dictaminar, quan així se li sollicités, proposar totes les actuacions necessàries per a promoció i foment de les associacions, proposar línies de suport per afavorir la potenciació exterior de les associacions i participar en la funció de mediació davant possibles conflictes intra i interassociatius». Entenem que si el Grup d'Esquerra Republicana acceptés aquestes esmenes retiraria les altres referents al Consell que també té.

Quant a l'esmena 83, del Grup dels Socialistes, dir-li que jo li oferiria una transacció en el sentit, en la Disposició final quarta, d'afegir-hi: «...així com l'estructura i la composició del Consell Català d'Associacions».

Quant a les esmenes defensades pel senyor Ridao de l'exposició de motius, a mi m'agradaria recordar-li que l'exposició de motius s'ha redactat, es va redactar novament recollint les esmenes de tots els grups parlamentaris. Em sembla que va quedar, ha quedat prou definit i consensuat com perquè ara ja haguem d'acceptar-li'n dues. En principi nosaltres no les hi acceptaríem.

Quant a l'esmena 87, oferir-li una transacció en el sentit de parlar que el capítol 8 introduiria també les associacions del voluntariat i en el capítol 9 fer esment de la creació i objectius del Consell Català d'Associacions.

Gran part de la meua intervenció ha estat per rebutjar esmenes, però m'agradaria fer esment aquí, com algun diputat ja ha dit, és que ha estat un text molt treballat; han estat bastants les reunions de ponència i ha estat molta la voluntat, per part de la Conselleria responsable del Projecte i de la meua pròpia com a diputada del Grup que dona suport al Govern, ha estat molta –dic– la voluntat d'arribar a un consens, i crec que aquest consens ha existit i existeix i ha estat present avui en aquest debat, malgrat les esmenes que es mantenen a votació; per part de vostès, anunciant la retirada d'esmenes, cosa que els agraeixo; però també han vist que més del 50% del total de les seves esmenes, presentades per cada grup, han estat..., quedaven acceptades o

transaccionades al text que properament votarem, i tot això s'ha fet en benefici de les associacions catalanes. Per això jo els demanaria també ara que pensem en el seu propi benefici i no en el benefici de cada grup i intentéssim votar en benefici de les associacions catalanes.

Molt bé, gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per ordenar bé les votacions, cal, en primer lloc, que el secretari primer de la Mesa llegeixi les esmenes transaccionals proposades per la portaveu del Grup de Convergència i Unió.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. A l'esmena 9, antiga 18, del Grup Popular, la transacció consistiria que l'article 2, apartat 3, digués: «No es poden repartir els béns de l'associació entre...»

A l'esmena 40, antiga 127, del Grup Popular, la transacció oferta diria: article 13, apartat 9: «Si l'assemblea no es convoca en els termes previstos als estatuts o a la Llei, pot convocar-la el jutge de primera instància del domicili social a petició de qualsevol dels associats i prèvia audiència de l'òrgan de govern.»

A l'esmena transaccional oferta sobre l'esmena 41, antiga 128, també del Grup Popular, el text diria així: article 14, apartat 1: «Els acords s'han de prendre per majoria simple dels socis o sòcies presents o representats, encara que els estatuts poden exigir per a les qüestions que determinin un vot favorable més qualificat», i la resta com ja està establert.

Una altra esmena transaccional a l'esmena número 74, antiga 276, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; afegir un nou paràgraf a l'article 35 que digués: «5. Les associacions de voluntaris creades en el marc de la Llei 25/1991, del 13 de desembre, es regeixen en els aspectes generals per les normes contingudes en aquesta Llei, sens perjudici de la legislació específica relacionada amb l'activitat que desenvolupin.»

Hi ha una transacció múltiple amb les esmenes següents: 68, antiga 263, del Grup Socialista; 69, antiga 264, del Grup Socialista; 70, antiga 265, del Grup Socialista; 73, antiga 275, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; 75, antiga 275, del Grup d'Esquerra Republicana; 76, antiga 278, del Grup d'Esquerra Republicana, i 80, antiga 282, del Grup d'Esquerra Republicana, consistent a crear un nou capítol que diria així; d'un nou capítol, capítol IX, «Consell Català d'Associacions»; d'un nou article, article 36, que diria: «Es crea el Consell Català d'Associacions com a òrgan de caràcter consultiu de la Generalitat de Catalunya.» Un nou article, que seria el 37, que diria: «El Consell Català d'Associacions es compon: a, representants de la Generalitat de Catalunya; b, representants dels ens locals; c, representants de les associacions de Catalunya. La seva estructura i composició es regiran per les normes que reglamentàriament s'estableixin.» També

un nou article, que seria el 38, amb el títol d'«objectius» i que diria: «Amb els objectius primordials d'estudiar i conèixer la realitat present de les associacions i facilitar elements informatius per millorar la seva gestió interna i un millor desenvolupament del món associatiu des d'una actuació coordinada entre aquestes i les administracions, el Consell tindrà entre les seves funcions: a, assessorar, informar i dictaminar, quan així se li solliciti, sobre qualsevol disposició legal o reglamentària que afecti directament les associacions, així com formular propostes a tal efecte; b, proposar les actuacions necessàries per a la promoció i foment de les associacions realitzant els estudis necessaris a tal efecte; c, proposar línies de suport per afavorir la potenciació exterior de les associacions; d, participar en la funció de mediació davant possibles conflictes intra i interassociatius.»

Una altra esmena, esmena transaccional sobre l'emena 83, antiga 288, del Grup Socialista, consistent que la disposició final quarta, d'addició, diria: «i així com l'estructura i composició del Consell Català d'Associacions». En aquest text consistiria l'addició.

I finalment, la transacció oferta a l'esmena 87, antiga número 299, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'exposició de motius, i que consistiria a explicar el següent: «El capítol VIII està dedicat a les associacions de caràcter especial, com les d'alumnes i pares d'alumnes, les d'usuaris i consumidors, les culturals, les de veïns, les de voluntaris i, especialment, les juvenils. Finalment, el capítol IX tracta de la creació i objectius del Consell Català d'Associacions.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Per facilitar millor la votació, demanaria ara que els diferents grups es pronunciïn sobre l'acceptació o no-acceptació de les propostes transaccionals. En primer lloc, el Grup Popular, que s'hauria de pronunciar sobre les seves esmenes números 9, 40 i 41; té la paraula el diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcrà

Sí, senyor president...

El president

En cas d'acceptació, que em precisi quines esmenes queden, per tant, retirades, si s'accepta.

El Sr. Pujol i Folcrà

O sigui...

El president

La 9, la 40 i la 41 són les afectades.

El Sr. Pujol i Folcrà

Acceptem les transaccionals i, per tant, queden retirades les números 9, 40 i 41.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha un grup d'esmenes múltiples sobre les quals s'han de pronunciar el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa i el Grup d'Esquerra. Ho faríem pel següent ordre: primer, el Grup d'Iniciativa per Catalunya sobre la transaccional; és la seva esmena 73.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, ja li he dit anteriorment que acceptàvem la transacció i, per tant, retiràvem l'esmena.

El president

Moltes gràcies. El Grup Socialista s'hauria de pronunciar sobre la transaccional que versa sobre les seves esmenes 68, 69 i 70, i a més es pot, per economia de temps, pronunciar sobre la transaccional a l'esmena 83.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president, retirariem la 68, la 69, la 70 i la 83, en benefici de les dues transaccions.

El president

Moltes gràcies. I el Grup d'Esquerra Republicana s'ha de pronunciar sobre les seves esmenes 75, 76 i 80, i la 87.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president...

El president

I a més m'ha d'indicar si retira la 85, 87 i 88.

El Sr. Ridao i Martín

Correcte...

El president

Ha dit que ho faria en aquest tràmit processal.

El Sr. Ridao i Martín

Molt bé. Retirem l'esmena 74 en benefici de la transacció ofertada; retirem també un paquet d'esmenes que són la 75, 76, 80, 81 i 82, en benefici també d'una transacció, i retirem purament i simplement les esmenes següents, que són la 84, la 85, la 87 i la 88, totes elles relatives al preàmbul o l'exposició de motius de la Llei.

El president

Un aclariment, senyor Ridao: llavors, a vostès, els queden vives tres esmenes...

El Sr. Ridao i Martín

Correcte, que són les esmenes 30, 54 i 61.

El president

Moltes gràcies.

3262

Procedirem, doncs, a la votació. També per a clarificació de la votació, proposaria, en primer lloc, votar les esmenes transaccionals acceptades i els articles que a partir de les retirades d'esmenes com a conseqüència de les transaccionals, o que no tenien esmenes, no han estat afectats pel procés d'esmenes, que són, si jo no m'equivoco, els articles 1, 3, 4, 6, 7, 8, 12, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 29, 33, 34 i 35. I també podríem votar la disposició addicional, les disposicions finals segona i tercera, el títol de la Llei i l'exposició de motius. Els ponents han de donar la conformitat per poder votar-ho amb una sola votació.

La Sra. Murillo i Cabré

Sí, senyor president, a veure si podríem incloure en la mateixa votació les esmenes que he acceptat...

El president

Totes les transaccionals, ja ho he dit.

La Sra. Murillo i Cabré

No, no, però durant el meu parlament jo he acceptat tres esmenes: l'esmena número 30, del Grup d'Esquerra Republicana, les esmenes 12 i 22.

El president

Ah!, sí, la 12 i la 22. D'acord.

La Sra. Murillo i Cabré

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Hi ha gent que diu que no. La senyor Imma Mayol em demana la paraula?

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, senyor president, jo demanaria votació separada de l'esmena 22, del Grup Popular.

(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)

El president

Sí, senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcrà

Senyor president, a veure, les esmenes, després s'ha quedat que es votarien grup per grup i, dintre les esmenes de cada grup, els altres grups poden demanar les votacions separades que siguin. Per tant, ara el que s'ha de fer és votar les transaccionals i votar els articles del Projecte que vostè ha dit, sense interferir en cap votació posterior.

El president

Si els sembla bé, tornaria a llegir les transaccionals acceptades i els articles. Repeteixo —encara que és una mica llarg—: 1, 3, 4, 6, 7, 8, 12, 16, 17, 18, 19, 21, 22,

23, 24, 27, 28, 29, 33, 34 i 35, la disposició addicional, les disposicions finals segona i tercera, el títol dels capítols, el títol de la Llei i l'exposició de motius. Hi ha acord? *(Pausa.)* Doncs, iniciarem la votació.

Iniciem la votació.

Tot aquest grup d'articles, disposicions finals i addicionals ha sigut aprovat per la unanimitat de les diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle, és a dir, per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a la votació de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi ha alguna petició de votació separada d'aquestes esmenes?, que són la 30, la 54 i la 61.

La Sra. Murillo i Cabré

L'esmena número 30, votació separada, senyor president.

El president

D'acord, ho farem com acaba de dir la portaveu del Grup de Convergència i Unió.

Per tant, votarem en primer lloc l'esmena número 30, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena número 30 ha sigut aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Votarem ara les esmenes 54 i 61, del Grup d'Esquerra Republicana.

S'inicia la votació.

L'esmena ha sigut refusada per 49 vots a favor, 51 en contra i 17 abstencions.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup Socialista, que només queden vives, havent sigut acceptades les transaccionals que les afectaven, les esmenes 55, 62 i 66. Per tant, hi ha alguna petició de votació separada? Són les esmenes, repeteixo, 55, 62 i 66. D'acord? *(Pausa.)* No hi ha cap petició de votació separada.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han estat refusades per 47 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

Procedim ara a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Queden, havent sigut retirada la 60, i també retirada per transacció la 73, queden la totalitat de la resta d'esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. *(Pausa.)* Iniciem la votació?

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han sigut refusades per 48 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

I procedirem ara a votar les esmenes del Grup Popular. La petició de votacions separades que abans m'ha sigut formulada, si me la vol repetir la portaveu del Grup de Convergència i Unió, la diputada senyora Dolors Murillo..., ens aclarirà els termes de la votació.

La Sra. Murillo i Cabré

Sí, senyor president. Serien les esmenes 12 i 22, que demanem votació separada.

El president

Separades les esmenes 12 i 22, i votariem després totes les esmenes... (*Veus de fons.*) La 22, separada de la 12. D'acord. Començarem per la 12, la 22 i després la resta d'esmenes vives del Grup Popular.

Iniciem la votació de l'esmena número 12.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Votariem ara l'esmena número 22, del Grup Popular.

Iniciem la votació.

L'esmena número 22 ha sigut aprovada per 69 vots a favor, cap en contra..., no, 40 en contra i 8 abstencions.

Hem acabat el debat... (*Veus de fons.*) La resta d'esmenes del Partit Popular vives, esmenes vives del Partit Popular.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 14 vots a favor, 51 vots en contra i 51 abstencions.

Procedirem ara a votar els articles esmenats no votats prèviament.

Iniciem la votació. (*Remor de veus.*) Perdó, votació separada. Interrompem la votació, per tant. Fem ara votació separada d'algun article.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, jo volia demanar votació separada de l'apartat 1 de l'article 10, de l'apartat 4 de l'article 15 i de l'apartat 4 de l'article 32.

Gràcies.

El president

Apartat 1 del 10, apartat 4 del 15 i apartat 4 del 32. Alguna altra petició de votació separada?

El Sr. Pujol i Folcrà

Sí, president.

El president

El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. Pujol i Folcrà

Votació separada del punt 2 de l'article 20 i, en un bloc, el punt 4 de l'article 31 i de l'article 32. O sigui, dues votacions.

El president

El que passa és que com a l'article 32 hi ha l'apartat quart, per part d'Iniciativa per Catalunya, haurem de votar separatament l'apartat quart.

Molt bé. Per tant, procedirem primer a votar les votacions separades. Es poden votar conjuntament, senyora Mayol, les votacions separades? Votariem, per tant, l'apartat 1 de l'article 10, l'apartat quart de l'article 15 i l'apartat quart de l'article 32.

Iniciem la votació. (*Pausa.*)

Apartat quart de l'article 32, després votarem la resta de l'article. Perdó.

El Sr. Pujol i Folcrà

Senyor president, no pot ser, perquè nosaltres demanem votació separada de tot l'article 32.

El president

Però ells demanen l'apartat quart. Primer votarem l'apartat quart i després la resta del...

El Sr. Pujol i Folcrà

Però la nostra votació no té res a veure amb la votació de l'article 10 o l'article 15, de fer-ho en conjunt.

El president

Perdó, en això té raó. D'acord.

S'anulla aquesta votació, és evident, i per tant votariem primer l'apartat 1 de l'article 10 i l'apartat quart de l'article 15.

Iniciem la votació d'aquests dos apartats.

Aquests apartats 1 i 4 han sigut aprovats per 90 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Després votariem el punt 2 de l'article 20, el punt 2 de l'article 20.

Iniciem la votació.

Aquest punt 2 ha sigut aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Votariem després separatament l'article 31. Senyor Simó Pujol, jo haig de separar a l'article 32 l'apartat quart de la resta de l'article.

El Sr. Pujol i Folcrà

Bé, bé...

El president

Iniciem la votació de l'article 31. (*Remor de veus.*)

El Sr. Pujol i Folcrà

Senyor president, hem demanat votació separada del punt 4 de l'article 31.

El president

Ja la farem, però ara estem votant l'article 31.

El Sr. Pujol i Folcrà

Oh, però és que el 4 l'hem de votar diferent que els altres.

3264

El president

És que el 4 és del 32.

El Sr. Pujol i Folcrà

No, el 32 nosaltres el votem en general.

El president

He posat a votació l'article 31 i després posaré... (*Remor de veus.*) Ah, vostè demana la votació separada del 31.4? I de l'article 32, l'apartat 4? D'acord. Excusin-me la falta de comprensió de l'explicació que em feia el diputat senyor Simó Pujol. Per tant, no hi ha votació.

Iniciem la votació del punt 4 de l'article 31. És així?

Iniciem la votació.

El punt 4 de l'article 31 ha sigut aprovat per 102 vots a favor, 13 en contra i una abstenció.

Votarem ara la resta de l'article 31.

Iniciem la votació.

Aquest punt, aquest article, la resta de l'article ha sigut aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Vol dir la unanimitat dels diputats i diputades presents a l'hemicicle.

Procedirem ara a votar l'article 32, en primer lloc l'apartat 4, del qual s'ha demanat votació separada. Iniciarem la votació de l'apartat 4 de l'article 32.

Iniciem la votació.

L'apartat quart ha sigut aprovat per 92 vots a favor, 14 en contra i 11 abstencions.

I votarem ara la resta de l'article 32.

Iniciem la votació.

Aquesta resta d'article ha sigut aprovada per 103 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

I procedirem com a última votació dels articles esmenats, que són l'1, el 2, el 4, el 5, el 8, el 9, l'11, el 12, el 13, el 14... Ah, no, perdó. El 2, el 5, el 9, el 10, l'11, el 13, el 14, el 15, el 20, el 24, el 25, el 30 i la disposició final quarta. Hi ha petició d'alguna votació separada? (*La Sra. Mayol i Beltran demana per parlar*) Digui, la senyora diputada.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Demanaríem votació separada de l'article 9 i 13.

Gràcies.

El president

Junts? Alguna petició més de votació separada?

Per tant, votarem en primer lloc els articles 9 i 13.

S'inicia la votació.

Els articles 9 i 13 han sigut aprovats per 104 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

I procediríem com a última votació la resta dels articles que he citat abans.

Iniciem la votació.

La resta d'articles citats abans han merescut ser aprovats per 117 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Procedeix ara reglamentàriament l'explicació de vot. Per part dels grups que vulguin intervenir per a l'explicació de vot, que em demanin la paraula. En primer lloc, veig que el Grup Mixt... El senyor Benet Tugues té la paraula per l'explicació de vot. (*Remor de veus.*) Endavant.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Constitució espanyola aprovada per referèndum el desembre de 1978 reconeix en el seu article 22 el dret fonamental d'associació. Des d'aleshores res s'ha regulat al respecte i, per tant, en allò que no ha quedat derogat per la mateixa Constitució, continua en vigor la Llei de 24 de desembre del 64, reglamentada pel Decret de 20 de maig del 65, que òbviamment pretenia canalitzar l'associacionisme d'acord amb les normes inspiradores del Movimiento Nacional. Que el franquisme regulés el dret d'associació ens pot portar a la consideració que, malgrat tot, la millor llei d'associacions és aquella que no existeix i, cas d'existir, és aquella que marca uns paràmetres molt generalistes i que deixa un ample marge de funcionament i d'organització a la lliure decisió dels associats.

I això és el que des del nostre punt de vista fa el present Projecte de llei. No vam poder intervenir com a Grup Mixt en la presentació d'esmenes al text de la Llei, donat que quan va acabar aquest període d'esmenes encara no existíem com a tal grup, però malgrat això fem una valoració positiva del text de la Llei que avui se'ns ha posat a consideració, de la voluntat d'arribar a acords amb tots els grups que ha demostrat el Grup de la majoria i, per tant, del resultat final.

L'associacionisme a Catalunya ha tingut una importància decisiva en la recuperació de la consciència nacional i en la lluita per a la millora de les condicions de vida de les classes populars. Catalunya no té un estat propi, i no solament això, sinó que en molts períodes de la història contemporània el que ha tingut és un estat que ha combatut –ara més ostentosament, ara més dissimuladament– aquells trets que identifiquen Catalunya com a nació. Per tant, sense estat propi i massa sovint amb l'Estat en contra, si Catalunya no hagués tingut una xarxa civil vigorosa, un teixit associatiu fort, molt probablement la realitat social, cultural i política del nostre país fóra una altra ben diferent i, amb tota seguretat, més lamentable.

Des d'Anselm Clavé, republicà successivament represaliat, però que va ser un dels impulsors de l'associacionisme a Catalunya amb voluntat d'identificar, de dignificar el lleure de la classe obrera a partir dels seus propis ideals republicans, fins a les ONG actuals, passant per les societats d'ajuda mútua, el mutualisme, el cooperativisme, les entitats excursionistes, les societats esportives, els ateneus, algunes entitats com ara la Crida a la Solidaritat, amb una importància decisiva en la defensa de la llengua i la cultura catalana, o les associacions de veïns, que van tenir un paper decisiu en la

reivindicació d'una ordenació urbana menys especulativa i més humana al mateix temps que eren un nucli de resistència al franquisme, totes –de caràcter divers– han contribuït a dibuixar una societat i a salvar els trets diferencials d'un país que vol continuar existint com a tal.

Per essència l'associacionisme no és plaent al poder polític. Parlo en termes generals, certament, però quan la situació política ho permet el poder no té cap mania de reprimir el lliure associacionisme. De fet, el dret d'associació a l'Estat espanyol no va ser reconegut constitucionalment fins la Constitució de 1876 i no va ser regulat fins la Llei de 30 de juny de 1887, i no pas amb voluntat d'impulsar-lo, sinó amb voluntat de controlar-lo. El franquisme, per exemple, va suposar la supressió del 90% de les associacions que hi havia fins aquell moment i les que van sobreviure ho van fer a partir de l'acceptació d'unes regles de joc que les deixaven absolutament desvirtuades.

En democràcia, lògicament, el dret s'ha de reconèixer i es fa, i formalment no hi ha cap problema, però la lliure associació dels ciutadans al voltant d'objectius molt diversos suposa la possibilitat d'organitzar voluntats en contra de determinades polítiques i de criticar actuacions governamentals que altrament quedarien sense resposta, i això no agrada al poder polític. Hi ha, hi ha hagut i hi haurà, mani qui mani, la temptació i la voluntat de, fins allà on es pugui, intentar controlar aquelles associacions que mouen la voluntat de molts ciutadans. I en aquest sentit, el règim de subvencions, les prioritats que es fixen i les quantitats que s'atorguen haurien de ser el menys discrecional possible i subjectes a unes condicions que permetin la no-discriminació. Des del nostre punt de vista, el text tal com queda, en aquest aspecte ens sembla correcte, com –repeteix– ens sembla correcte precisament pel seu caràcter poc reglamentista i condicionador de la Llei el conjunt de la proposta.

Hi ha una tendència en la societat actual a dur unes relacions més individualistes i menys solidàries; els ciutadans s'agrupen, bàsicament, per defensar els seus interessos corporatius o gremials, i això condueix a un desmembrament del teixit associatiu tradicional. El fenomen de les ONG ha trencat, en part, aquesta dinàmica, i seria bo que l'aparició d'aquesta Llei servís, ara que des del poder polític tenim instruments per treballar per a aquells objectius que van moure els pioners de l'associacionisme a Catalunya, com a impuls al nostre teixit associatiu i, alhora, per agrupar voluntats a l'entorn d'objectius de tota mena, però que han d'expressar el vigor i la solidaritat del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun altre Grup vol fer explicació de vot? La diputada senyora Imma Mayol té la paraula.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo sóc conscient que és molt tard i que tothom té ganes de plegar, perquè és l'hora de

dinar, però voldria dir que ens han d'agrair als ponents d'aquesta Llei que s'han estalviat una bona estona de debat, perquè hem decidit agrupar totes les esmenes –que eren força– en deu minuts –en la intervenció inicial–; per tant, d'alguna forma, demano paciència pel que és l'explicació de vot, que té un valor polític que, per a nosaltres, és important.

Jo voldria dir, senyores i senyors diputats, senyor president, que el nostre Grup està satisfet pel debat d'avui; està satisfet perquè –ho he dit abans– aquesta és una bona llei, és una llei que no és el cent per cent el que pensem nosaltres, però també entenem que, en un Parlament plural, això no pot ser així, i volem agrair tant als diferents grups parlamentaris com al Govern, com al treball que han fet els membres de la cambra, la possibilitat que disposem d'un bon text, un text que és fruit del consens, un text que és fruit de l'acord, en molt bona part, i que és també –vull dir-ho, vull insistir-hi– fruit del treball de molta gent, cada dia, a les seves associacions, que, a més a més, ens han fet arribar les seves propostes. Ho dic perquè, sovint, en aquest Parlament el nostre Grup Parlamentari reclama que cada vegada més sigui fruit, el que aquí s'aprova, d'un treball conjunt del que és la societat civil en les seves diferents, diguem-ne, característiques i les seves diferents tipologies, el que després es tradueix en una aprovació legislativa.

Jo només voldria aprofitar aquests minuts per fer sis reflexions ràpides sobre què s'ha aportat des del nostre Grup Parlamentari –algunes coses, conjuntament amb altres–, a la millora d'aquesta Llei. Aquestes sis qüestions, les voldria remarcar perquè penso que, d'alguna forma, recullen el que eren les nostres preocupacions i vull posar-ho sobre la taula. En primer lloc, la no-aparició de la referència a l'article 9.24 de l'Estatut d'Autonomia, perquè ens sembla que aquesta superació ha sigut força positiva, perquè les associacions a què es referia l'article 9.24 de l'Estatut d'Autonomia –docents, culturals, artístiques, beneficosocials i similars– no representen, ni de lluny, l'àmplia riquesa i l'abast de tipologia de l'associacionisme català.

En aquest sentit, podem dir que l'Estatut es va quedar molt curt en insinuar una tipologia d'associacions molt pobra. Això s'ha evidenciat ara, en fer aquesta Llei. No es pot acudir a conceptes similars per referir-se a la riquesa d'associacions que hi ha en aquests moments –de veïns i veïnes, d'usuaris, de consumidors, de cooperació i solidaritat, feministes, etcètera, ecologistes, d'ajuda mútua–, que és una riquesa extraordinària, i ens sembla que seria dolent que hagués quedat recollit només en la idea de similars. Per tant, amb l'esmena que es fa acceptar a la nostra proposta, entenem que es fa palesa la voluntat del Parlament de Catalunya de dotar-se d'una llei general d'associacions i no pas d'una norma encotillada per la minsa tipologia que es derivaria de la lectura restrictiva de l'article 9.24.

Quina és la segona qüestió important per a nosaltres? Que, en aquest moment, s'ha produït la igualació entre persones físiques i jurídiques com a socis fundadors de noves associacions. Aquí he de dir que lamentem la inclusió que avui s'ha fet –i que ha rebaixat, d'alguna forma, aquesta satisfacció nostra– de l'esmena 22, del

Partit Popular, perquè, d'alguna forma, posa una pega, posa una dificultat: que totes aquelles persones físiques que es vulguin associar hauran de..., requeriran escriptura pública; per tant, actuació notarial. Pensem que això és una... –en castellà, en diuen una *cortapisa*; ara no recordo la paraula catalana exacta–, és una trava –diguem-ne–, és una dificultat, que lamentem que s'hagi acceptat en aquest Ple. En qualsevol cas, el fet que la redacció de la Llei contempli que tant les persones físiques com jurídiques poden ser fundadores d'una associació permet recollir la riquesa de federacions, la riquesa de confederacions que existeixen, i creguin que això, d'alguna forma, recull la realitat i recull una de les reivindicacions històriques i potencia, per tant, el moviment associatiu.

La tercera qüestió: la necessitat d'un sistema electoral intern de cada associació. Per nosaltres, això vol dir més i millor democràcia associativa. Amb la nova redacció de l'article 18.1, que és també fruit d'una esmena nostra, surt molt reforçada la necessitat legal d'un funcionament intern democràtic en les associacions; no només com a gran principi, com a gran definició, sinó també des de la perspectiva de la possibilitat que les entitats es dotin de sistemes electorals interns adients a la seva idiosincràcia, però que actuïn com a garantia d'un procediment pulcre per a l'elecció de les persones que han de regir-les.

El quart apartat –ja ho he dit al començament i, per tant, seré molt breu–: el fet que s'hagi recollit la fórmula de regulació econòmica mitjançant convenis. La fórmula de conveni és una eina de foment de l'associacionisme més transparent i més pedagògica que les subvencions. És més útil –jo diria–, més transparent, millor, a l'hora d'analitzar l'ús dels diners públics i explicar-los a la ciutadania. Sobretot és així en els casos en què les associacions desenvolupen plans de treball de gran interès social i quan ofereixen serveis de forma estable, sense afany de lucre, que, en alguns casos, podrien correspondre als poders públics. El conveni, doncs, pot ajudar a garantir l'estabilitat i la qualitat d'aquests serveis i és millor perquè es basa en la cultura de la creació d'obligacions, i això, per nosaltres, és fonamental. Una entitat responsable, amb una administració responsable, es relacionen, no en una relació de dependència, en una relació de submissió. Per tant, és una millor garantia de corresponsabilitats i de creació d'obligacions mútues, i això ho celebrem i ho valorem molt positivament.

La cinquena qüestió és l'aparició del concepte d'associacions de veïns i veïnes a l'articulat. Aquesta Llei hauria quedat absolutament coixa, si no hagués aparegut, en el seu redactat, una referència explícita a una tipologia d'associacions que són les grans representants o són una part important de les grans representants de l'interès general a escala local, a escala de barri. Aquestes són les associacions de veïns i veïnes i, per tant, celebrem que s'hagi acceptat el reconeixement explícit d'aquesta tipologia d'associacions.

I per últim, volem també celebrar la creació del Consell Català d'Associacions. Aquesta ha estat una esmena que, d'alguna forma, ha tingut, diguem-ne, el reconeixement avui en el Ple. És important que s'hagi institu-

cionalitzat un mecanisme de diàleg permanent, és important que es reconegui. Jo crec que és un reconeixement institucional important a les associacions i esperem que de la posada en pràctica d'aquest Consell –que, evidentment, s'haurà de fer reglamentàriament, i ja hi estem d'acord– neixi un millor diàleg entre el que és el moviment associatiu i la Generalitat; per tant, el nostre Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor Ridao, per a l'explicació de vot.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'explicació de vot, en el nostre sistema parlamentari, com vostès saben, constitueix, tradicionalment, un instrument o un tràmit previst en el Reglament perquè els diversos grups parlamentaris puguin expressar el perquè del canvi o, en tot cas, el sentit del seu vot o del parer expressat anteriorment. Precisament per això, el nostre Grup Parlamentari –i perquè mantenia, fins fa pocs instants, fins al dia d'avui, un conjunt d'esmenes que, per la seva transcendència, en cas de no ser acceptades o eventualment transaccionades, feien orientar el sentit del vot cap a l'abstenció– troba que té, particularment, sentit aquesta explicació de vot.

Per això, la primera cosa que hem de dir és que ens mostrem, globalment, satisfets de la Llei que acabem d'aprovar –també amb el vot favorable del nostre Grup–, després que hagin estat incorporades moltes aportacions del nostre Grup i d'altres grups de la cambra durant el tràmit de ponència en aquest debat del Ple.

Aquesta és una llei del Govern, però també és una llei que fem nostra, sentim nostra; és una llei, també, a la qual hem contribuït tots els grups d'aquesta cambra. Aquest esforç d'integració que ha exhibit, en aquest cas, el Govern –encara que sigui en darrera instància– repara en allò possible els vacillants orígens d'una llei que hem dit abans que no era, necessàriament, al principi, el fruit del consens a partir d'un procés de consulta ampli i reposat, ni del diàleg ni de la interlocució amb els sectors afectats, ni tan sols el diàleg entre les administracions.

Per això, ara pot afirmar-se, podem afirmar, podem fer l'asseveració que aquesta Llei que avui hem aprovat fa uns instants, amb tota solemnitat, dóna una adequada resposta normativa i aborda positivament la tradició i l'experiència associatives catalanes de tradició secular, que avui dia té un ampli grau de reconeixement, d'adhesió i d'extensió social, amb una rica i variada multiplicitat d'associacions i entitats de tipologia i grau diversos.

No debades –i abans ho he dit en la meua intervenció en el posicionament inicial; també ho deia el diputat senyor Ferran–, la reconstrucció social i política d'aquest país –especialment durant el segle XIX i el segle XX–, la capacitat de combat, també, i de resistència en períodes de crisi política i convulsions socials

—per exemple, durant la llarga nit de la Dictadura— descansa sobre la base, també, d'una gran densitat associativa i sobre la persistència i perdurabilitat del fenomen associatiu.

Certament, el reconeixement, per part dels poders públics, d'aquesta realitat —també del Govern de la Generalitat—, d'aquest Parlament, ha comportat sentiments i realitats diverses i, de vegades, fins i tot contradictoris en el passat. El paper protector de l'Administració ha comportat, segons la nostra manera de veure, per una banda, la potenciació de les possibilitats associatives, certament, però, alhora, per una altra banda, una certa renúncia, una certa inhibició, si vostès volen, a favor dels poders públics i les seves polítiques benefactores; però també la pèrdua de l'autoresponsabilitat, un cert conreu de l'individualisme ha imposat un cert darwinisme social com a filosofia de vida.

Per contra, ultra això, amb aquesta Llei estem convençuts que aquest Parlament ha fet o està fent un acte de fe important, solemne, que implica un dipòsit de confiança en el fet, el fenomen que l'associacionisme, a casa nostra, constitueix un fet que ha de reflectir i que reflecteix el dinamisme social i la capacitat d'acció col·lectiva i d'estructuració social, alhora que constitueix un reconeixement efectiu del paper del món associatiu, però també del fet que les associacions —més enllà dels partits polítics com a fenomen, també, que és associatiu— ens indiquen quins són els elements que polaritzen l'interès i la preocupació social i ciutadana en l'actual context històric i polític.

Un interès, de fet, i una preocupació social que avui és plenament vigent, perquè, a través d'una ràpida mirada al panorama de l'associacionisme a Catalunya, podem veure, podem albirar que no només es manté un nombre importantíssim d'associacions, sinó que tendeix, fins i tot, a créixer per diverses raons —entre aquestes, la viabilitat, per què no?, de la fórmula associativa—: per introduir nous estats d'opinió en la societat o aglutinar factors de descontentament social, damnicats que no troben el ressò ni l'aixopluc necessari en altres instàncies de la societat o dels poders públics o, per què no?, també, dels partits polítics sumits, comòdament, en l'actual partitocràcia.

D'aquí que nosaltres estem convençuts, senyories, que l'associacionisme ha d'esdevenir un dels elements, un dels eixos centrals de l'acció política, perquè no cal oblidar que l'associacionisme està en l'origen mateix de les institucions polítiques, democràtiques i que constitueix un factor decisiu d'introducció de valors com la solidaritat i la democràcia, la participació i, també, l'autoresponsabilitat a partir de l'autogestió. Per això, per aquest reconeixement de l'associacionisme com a element de protagonisme social i amb vocació, també, de servei a la societat i a les institucions polítiques, disposant de les competències estatutàries corresponents i, també, una doctrina favorable del Tribunal Constitucional, es feia plenament necessària l'adopció d'aquesta norma.

Una llei, per acabar, que entenem, senyories, que, en la seva ulterior redacció, conté la definició d'allò que nosaltres demandàvem, és a dir, un marc clar i definit

que reconeix el caràcter públic —i també la utilitat pública de moltes associacions, preservant, alhora, la seva independència de la tutela econòmica i ideològica de l'Administració— i que parteix, necessàriament, del reconeixement i l'acolliment de tot el que de positiu ha fet el Govern, però també —i això no quedava gens clar en el projecte inicial— del paper jugat per altres administracions, molt especialment el món local.

Una llei, també, que contempla, en la seva redacció final, la necessitat d'aprofundir en els condicionants que han de permetre una més gran solidesa i un excel·lent futur de l'associacionisme català; que manté —també la Llei, necessàriament—, en qualsevol iniciativa que es vulgui prendre, l'absoluta llibertat, creiem, de creació, d'iniciativa, de desenvolupament, de modificació, d'èxit o de fracàs, en definitiva, de la voluntat associativa, sense cap condicionant; Una llei que dibuixa, també, un marc afavoridor de la creació, des dels diferents àmbits d'acció del govern, d'uns paràmetres indicatius que permeten el desenvolupament de les millors condicions de la vida associativa catalana.

Una regulació, finalment, que contribuirà, creiem, sens dubte, a prestigiar socialment la representativitat i l'existència de les associacions, però, també, que atendrà les que formulin novetats d'interessos —d'aquí, el nostre particular i singular interès en les entitats de voluntariat. Per tant, és per tots aquests motius, senyories, senyores i senyors diputats, que acabo d'expressar que el nostre Grup ha acabat donant suport a la totalitat del projecte de Llei, avui ja, finalment, afortunadament, Llei d'associacions de Catalunya.

No voldria acabar aquesta meua intervenció sense donar les gràcies a tots els ponents que durant mesos han treballat —molts mesos— en aquesta Llei. En primer lloc, a la persistent i voluntariosa senyora Dolors Murillo, del Grup de la majoria; el senyor Joan Ferran, el senyor Simó Pujol, la senyora Imma Mayol i a la resta de grups de la cambra, així com al lletrat senyor Carles de Alfonso, pels seus bons oficis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun altre grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*) Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcrà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arribat el moment de fer l'explicació de vot del Grup Parlamentari Popular, ens veiem obligats a reconduir les nostres paraules a grans trets que es poden advertir a la nostra filosofia davant d'aquest Projecte, exposats en la meua primera intervenció. Però voldria justificar, per cortesia, el perquè no hem pogut recolzar les esmenes que han estat defensades en el Ple.

Començant per les esmenes proposades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, és evident que responen a directrius que presideixen la tasca parlamentària habitual, normal, coneguda d'aquest Grup. Aquestes directrius són, per una banda, la preo-

cupació per augmentar la competència legislativa del nostre Parlament intentant que les nostres lleis regulin, encara que sigui per mitjà de la sola repetició, matèries que estan reservades a lleis estatals; en segon lloc –i no ho compartim–, els conceptes jurídics del nostre dret que han defensat i que suposen solucions que, tant des de la tipologia de l'associació com des del tractament general de la institució afectada per aquestes esmenes, estan lluny, com és natural, de la nostra ideologia –com és natural.

Fixant-nos en les esmenes proposades pel Grup Socialista, la primera cosa a dir és la coincidència en un punt, que nosaltres estàvem disposats a votar i que no entenem per què el Grup Socialista l'ha retirat. Aquest punt, que era el punt 14.2, que nosaltres haguéssim votat, d'alguna manera regulava el que nosaltres entenem que és una llacuna d'aquesta Llei: les possibilitats de reclamació o de responsabilitat política dels òrgans de govern de les associacions. No ha estat votada i, per tant, no hi hem pogut votar favorablement. Quant a la resta d'esmenes del Grup Socialista, advertim que la quasi totalitat són aclariments a conceptes del Projecte que des de la nostra òptica no són necessaris, i semblen propostes més aviat de tipus elaborat que nosaltres no podem compartir.

Quant a les esmenes proposades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, reflecteixen dues grans preocupacions: una és l'establiment de registres locals per a associacions, que no compartim perquè la mateixa definició d'associació que dona el Projecte és superadora dels interessos localistes; la segona és ampliar la competència dels estatuts fins a punts que suposen obrir una porta a discrepància amb els principis de la Llei. També ens hem abtingut en aquests grup, però en coherència amb l'actitud manifestada també davant dels altres grups parlamentaris.

Quant al Projecte definitiu, hem volgut deixar palesa la nostra disconformitat, en coherència amb les esmenes defensades, en tres articles simbòlics, que no hem ampliat a més articles perquè, d'alguna manera, no volem que l'esperit de consens pugui ser qüestionat. Em refereixo, primer, al punt 2 de l'article 20, que, amb gran confusió, la impugnació d'acords queda en mans de la circumstància subjectiva del seu coneixement; creiem que és un error. Segon, el punt 4 de l'article 31, perquè amb la denominació «d'interès social» es crea una categoria d'associació que pot gaudir de beneficis fiscals eludint, d'alguna manera, les condicions i les característiques que són necessàries perquè una associació sigui declarada d'interès públic, que és quan sí que té possibilitat de beneficis fiscals. I tercer, l'article 32, perquè no estem d'acord que es regulin a cada llei les subvencions de les administracions, i estaríem d'acord, en tot cas, amb una llei general de subvencions.

Aquesta Llei surt d'aquesta cambra per unanimitat, ja que les petites excepcions confirmen la tònica d'una gran voluntat d'aprovar una llei de tots, fruit de l'esperit de consens que ha presidit les llargues i nombroses sessions de la Ponència. El nostre Grup va entrar al treball de la Ponència amb setanta-quatre esmenes; vàrem veure'n transaccionades, o acceptades, o retirades més de la meitat, les cinquanta-una esmenes que ja no figu-

ren en el Dictamen de la Comissió, i de les vint-i-tres restants, dues han estat acceptades pel Ple, tres han estat transaccionades, vuit les hem retirat i deu han estat defensades i votades.

Amb aquesta explicació queda palesa la nostra satisfacció, i acabo congratulant-me d'haver pogut col·laborar en l'aprovació d'aquesta Llei, sobretot per l'aportació personal i legislativa dels ponents dels altres grups i del lletrat de la Comissió, que han fet agradable el treball d'anar perfilant un text que, realment, no era senzill. També destacar la voluntat i el seguiment dels treballs de la Comissió per la directora general, i especialment per la consellera, i –per què no?– la tasca, a vegades feixuga, de la representant del Grup de la minoria majoritària, que mereix una menció especial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*) El diputat senyor Joan Ferran, pel Grup Socialista.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Encara que sigui d'una forma breu, perquè considerem que en la primera part de la nostra exposició hem argumentat una mica quina seria la nostra postura, recollir i dir que creiem que..., que nosaltres hem donat suport amb caràcter general a tot aquest Projecte perquè pensem que els eixos bàsics del que presentàvem, del que defensàvem, estan en certa forma recollits. Nosaltres pensem que s'ha recollit un cert reconeixement del moviment associatiu; pensem que els aspectes de democràcia interna en aquests moments estan garantits i estan contemplats –en teoria, ja no tenen per què haver-hi associacions al nostre país que no tinguin caràcter democràtic–; perquè pensem que el tema del foment de l'associacionisme ha quedat explícit i ha quedat clar; perquè pensem també que amb aquesta Llei hem contribuït a tots uns aspectes de clarificació de rols, de caracterització de les entitats, de classificació de totes elles, i perquè, en definitiva, en últim terme, un punt que per nosaltres era cabdal i era crucial, com era el tema del Consell d'Associacions, s'ha contemplat d'una manera o una altra. Per tant, considerem que, globalment, la nostra aportació ha sigut útil, que se'n ha escoltat, que hem trobat en la Conselleria i en la diputada Dolors Murillo uns interlocutors vàlids que han recollit les idees que en aspecte absolutament positiu hem intentat aportar en aquest debat, i per tant, aquest ha estat una miqueta el fruit que nosaltres donéssim..., prenguéssim aquesta postura i votéssim d'aquesta manera.

No obstant, ja que el senyor Simó Pujol ha plantejat alguns temes de posicionament específic respecte a les esmenes dels diferents grups, en certa forma em veig obligat a justificar també el perquè del suport a uns collectius d'aquesta cambra i a uns altres no. Miri, senyor Simó Pujol, es vulgui o no, hi ha una certa filosofia comuna entre Esquerra Republicana, nosaltres, Iniciativa - Els Verds, pel que fa referència al moviment associatiu, i per tant, ha estat molt lògic que, com a fruit

d'aquesta correspondència, segurament per anys d'història i anys de combat, nosaltres hàgim donat suport a les seves esmenes, perquè considerem que en el fons hi ha una filosofia comuna que es destilla d'una determinada concepció del que és la societat civil i el moviment associatiu del nostre país.

Dit això, felicitar-nos –ja ho he dit abans– pel que nosaltres considerem que ha estat un gir positiu del Govern. Pensem que en la legislatura anterior vam tenir una llei que no ens agradava gens, amb un lèxic, uns continguts i un tarannà que no ens agradaven; per fortuna, no vam haver de debatre-la ni discutir-la, perquè segurament hauríem trobat més punts de confrontació i de discrepància. Afortunadament, insisteixo, hem tingut, en aquest Projecte presentat, una major coincidència en lèxic i en continguts i tal; per tant, felicitar-nos per això. I també felicitar-nos, insisteixo, pel tarannà i per la receptivitat que hi ha hagut per part de la Conselleria i de la senyora Dolors Murillo.

No obstant, permeti'm, ja que tinc l'ús de la paraula, plantejar el tema que se'ns ve a sobre immediatament després d'això: no és suficient legislar, és a dir, treure un text d'aquestes característiques; ara hi ha tota una vessant que són les polítiques pràctiques que s'hauran d'aplicar, i aquí hem d'estar tots molt atents. D'acord, fins ara hem fet el que calia fer, la Llei és satisfactòria; ara haurem de vigilar entre tots com s'aplica, quines polítiques es fan, i aquí ens tindran d'una forma absolutament positiva, però també vigilants al respecte perquè això es dugui a bon terme.

I per acabar, a mi m'agrada a vegades dir cites, però és que jo considero que hi ha una cita que en certa forma recull una miqueta el que nosaltres..., un aspecte important del que nosaltres considerem que és el treball del món associatiu i la seva relació dins de la societat civil, i que és il·lustrativa. És d'Alexis de Tocqueville, i diu: «No hi ha cap país on les associacions siguin més necessàries per impedir el despotisme dels partits o l'arbitrarietat dels prínceps, que els països on existeix la democràcia.» En el nostre país existeix la democràcia, ens creiem aquesta cita; precisament per això hem donat aquesta importància tan gran al que és el fenomen del moviment associatiu, i per això hem considerat tan important aquesta Llei, i per això considerem que és important que ens l'haguem cregut entre tots una mica més que ens creiem altres lleis i altres coses que surten en aquest Parlament. Crec que ens n'hem de felicitar, al mateix temps que hem de felicitar també els serveis de la cambra i el senyor lletrat Carles de Alfonso per la seva col·laboració inestimable a posar una mica de llum quan les coses..., no ens enteníem en els aspectes tècnics.

Moltes gràcies a tots vostès.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, per explicar vot, té la paraula la diputada senyora Dolors Murillo.

La Sra. Murillo i Cabré

Gràcies, senyor president. Donada l'hora, intentaré ser molt breu, i a més, els companys que m'han precedit

crec que han estat explicant totes les vessants i aspectes innovadors d'aquesta Llei. A mi només em cal remarcar que, dins el marc d'una competència pròpia, acabem d'aprovar una llei reguladora de les associacions catalanes que estableix una regulació genèrica i de mínims, una regulació que estableix un marc general aplicable en defecte de previsió estatutària i, en tot cas, garant dels drets dels associats i del funcionament democràtic de les associacions. Això em sembla que és el més important.

És una llei necessària que ha assolit un ampli consens, i s'hi ha arribat gràcies a l'esforç de tots els ponents dels diferents grups. Aquest esforç ha permès votar favorablement, entre esmenes acceptades i transaccionades, un total de cent vuitanta-tres esmenes, de les tres-centes una esmenes presentades al Projecte; és a dir, un 60,7% de les esmenes han estat acceptades o transaccionades. Això em sembla positiu per al món associatiu.

I d'altra banda, només voldria dir i agrair l'esforç negociador que hem tingut amb la senyora Mayol, amb el senyor Ferran, amb el senyor Ridao i amb el senyor Pujol. Gràcies a tots ells, així com al lletrat dels serveis de la cambra, el lletrat senyor Alfonso, pels seus consells jurídics i la seva paciència, i per la quantitat de reunions que ha hagut de fer aquesta Ponència. També agrair al senyor Cleries, director general d'Acció Cívica, i al senyor Sanahuja els seus ajuts i consells, i evidentment, l'agraïment a la consellera de Justícia i a tot el seu equip: la senyora Perelló, la senyora Ramon, la senyora Virgili, el senyor Carvajal, als quals tantes i tantes vegades he molestat i demanat consell.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Alteració de l'ordre del dia

Abans de suspendre la sessió, un moment d'atenció. He rebut una nova petició d'alteració de l'ordre del dia per a la represa de la sessió d'aquesta tarda: seria que els punts 3 i 4 passessin davant del punt 2 en reprendre la sessió aquesta tarda, a dos quarts de cinc. Necessito, encara que sigui per assentiment, l'assentiment del Ple de la cambra. El tenim? *(Pausa.)*

Doncs, es suspèn la sessió fins aquesta tarda, que la reprendrem a dos quarts de cinc, 4:30.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons, reprendríem la sessió.

Proposició de llei de no-discriminació en l'accés a la funció pública (presa en consideració)

D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia aprovada pel Ple d'aquesta cambra –l'última de les alteracions ha sigut abans de suspendre la sessió d'aquest matí–, pas-saríem ara a examinar el tercer punt de l'ordre del dia, és a dir, la presa en consideració de la Proposició de no-discriminació en l'accés a la funció pública, presenta-da pel Grup Mixt. D'acord amb l'article 107 del Regla-ment es passarà directament al debat amb la presenta-ció de la proposta per part del grup parlamentari. Segui-dament, hi ha la possibilitat d'un torn en contra, cada un amb un temps límit d'uns quinze minuts.

Per presentar la Proposició de no-discriminació en l'ac-cés a la funció pública, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja fa temps vaig tenir una reunió amb joves –i remarco la paraula «joves»– de trenta-sis anys. Malgrat trobar-se en un bon estat físic, de disposar d'una experiència acumulada en diverses campanyes estivals d'extinció i prevenció d'incendis, tenien, malgrat tot, un problema: no podien accedir a la convocatòria per a l'ingrés a l'es-cala bàsica del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya. La raó: excedien de l'edat màxima requeri-da de trenta-cinc anys. Aquest va ser un fet que en vaig tenir coneixement, però que després, amb posterioritat, vaig tenir l'ocasió de poder percebre situacions relati-vament similars en convocatòries a l'accés a la cate-goria bàsica del Cos de Mossos d'Esquadra, que igual-ment, i d'acord amb els respectius decrets de convoca-tòria, estableixen uns límits, així com també en les con-tractacions laborals temporals dels auxiliars forestals, que també estableixen un límit d'edat com a requisit previ per poder entrar a treballar a la Generalitat com auxiliars forestals.

La motivació de la presentació d'aquesta Proposició de llei, per tant, respon al que és, al nostre entendre, la constatació d'una discriminació, si es vol dir d'aques-ta manera, en l'accés a la funció pública, però només en uns casos especials, i precisament en els cossos especi-als de l'Administració de la Generalitat. Des del nostre punt de vista, i sempre amb plantejaments de principis, trobem aquest fet poc just, poc raonable i trobem que a hores d'ara, a finals del segle XX, la marcadó d'uns límits bàsicament d'edat i d'alçada no pertocuen a la realitat de la nostra Administració i, en concret, de la nostra policia i dels nostres bombers, bàsicament. En els mossos d'esquadra s'estableixen normalment uns límits d'estatura que va entre 1,70 per als homes i 1,65 per a les dones i d'entre divuit anys i trenta anys per a l'accés als mossos d'esquadra; i en els bombers hi ha un sol límit d'edat que va entre els divuit anys i els tren-

ta-cinc anys, tant per a bombers com per a auxiliars forestals.

Abans de res i, en tot cas, abans de continuar la meua explicació, voldria fer tres consideracions prèvies que entenc que en aquest cas concret són absolutament obligatòries. Primer, aquesta és una iniciativa que no representa una oposició a la política del Departament de Governació ni de bon tros –ni de bon tros. El nostre Grup –i ho ha dit en diverses ocasions, sobretot d'un temps cap aquí– comparteix a grans trets la política de seguretat ciutadana que fa el Govern de la Generalitat i comparteix també a grans trets la política que fa de prevenció i extinció d'incendis, i en més d'una ocasió ho hem dit, ho hem demostrat; per exemple, en l'últim debat sobre pressupostos de la Generalitat vam votar favorablement els pressupostos del Departament de Governació, tot i tenir algunes objeccions en concret pel que fa a la Direcció General d'Administració Local, però en concret en la política de policia i de bombers a grans trets hi estàvem d'acord. I pel que fa al cos de prevenció i extinció d'incendis, també he de dir que compartim els criteris i la política general que s'esta-bleix, i més tenint en compte que, no fa gaire, aquest Parlament, i precisament a proposta del Grup i del di-putat que els parla, va aprovar una moció que represen-tava, al nostre entendre... –i a més es va aprovar de for-ma..., per unanimitat–, va representar, al nostre enten-dre, un avenç significatiu respecte a la situació anteri-or. Per tant, i d'entrada, volem deixar clar que en cap cas això representa una reprovació o un qüestionament de la política general, sinó tot el contrari, es refereix exclusivament a una qüestió que, tot i ser puntual, és important, però que és puntual, és concreta i fa referèn-cia a un tema en concret.

El segon apartat: no qüestionem l'accés general a la funció pública de la Generalitat, tampoc. Hi ha algun diputat, que parlarà després meu, que m'ha comentat que en tot cas semblava interpretar-se de l'escrit que s'havia presentat que nosaltres el que fèiem era presen-tar bàsicament un règim jurídic radicalment diferent de funció pública. No és aquesta la nostra voluntat, ni de bon tros –ni de bon tros. Nosaltres entenem, i en tot cas després en parlaré, que el segon article que presentem representa un obstacle, si més no una mala interpreta-ció d'això; però la nostra voluntat no és en cap cas re-presentar o canviar o modificar el règim de la funció pública a Catalunya. No volem això; senzillament el que volem és que es modifiqui un capteniment, una voluntat concreta pel que fa al marcatge d'uns límits en l'accés als cossos especials; res més que això.

I per últim, també, com a qüestió prèvia, remarcar que, tal com he dit, nosaltres hem optat per una opció legis-lativa que pot ser compartida o no, però expliquem en tot cas per què hem fet aquesta opció. Nosaltres enten-em i hem de recordar en tot cas que el que ara es de-bat aquí és la presa en consideració d'aquest text, no és el text en si, que en tot cas, si això s'aproves, tingués la possibilitat d'aprovar-se, es faria més endavant. El que avui senzillament es presenta i es posa a la disposició d'aquesta cambra és si es pren en consideració o no es pren en consideració la temàtica, la problemàtica que plantegem. Nosaltres, en tot cas –i ho avanço perquè

temo molt que després sortirà—, hem optat per una opció legislativa que pot ser compartida o no pot ser compartida, tot i reconèixer que en el segon apartat de l'article segon —i això sí que ja ho avanço— entenem que és defectuós des del punt de vista tècnic, i ho vull deixar molt clar, però que en el seu article primer, que és la vertadera raó de ser d'aquest apartat, hem optat probablement pel que és més senzill: és a dir, intentar reformar l'origen una mica de la problemàtica que se'n planteja; és a dir, el punt b de l'article 33 de la Llei de la funció pública, que és la base legal per la qual els diversos decrets de convocatòria marquen uns límits d'edat; també s'ha de dir que vénen reconeguts en algun cas, en el cas dels bombers per la pròpia llei, però que bàsicament tots fan referència a aquest article per trobar una base legal al fet de marcar aquest límits o aquests requisits previs per a l'accés als cossos especials del Govern de la Generalitat.

Fetes aquestes consideracions, que em sembla que són del tot necessàries, i a més a més em sembla que era convenient de fer-les, nosaltres el que hem de dir és que plantejem aquesta proposta sobretot per dues raons —com ja he dit—: una, bàsicament, perquè nosaltres entenem que és una qüestió de principis, i l'altra, perquè és des del nostre punt de vista una qüestió de lògica. És una raó de principis perquè nosaltres interpretem com fa, per exemple, l'ordenament jurídic espanyol a l'article 14 de la Constitució quan marca que tots els ciutadans són iguals davant de la llei i també davant de l'Administració. Nosaltres entenem que és possible que existeixi una discriminació en el cas que, en uns casos concrets, en l'accés a la funció pública es marquin unes consideracions, unes qüestions, en aquest cas l'edat i l'alçada, que poden posar en qüestió aquest principi constitucional, principi d'igualtat dels ciutadans davant de la llei.

Nosaltres entenem..., com, per cert, també ho ha fet el Tribunal Constitucional en una sentència del 83 i també del 89, que declara que també pot existir desigualtat o discriminació en l'accés a la funció pública..., dóna uns casos concrets. Tot i reconèixer que el mateix Tribunal Constitucional segueix una jurisprudència en aquest cas una mica, doncs, poc definida i que en alguns altres casos també ha marcat criteris més amplis, en això hi estem d'acord, però el que sí que és segur és que hi han sentències del Tribunal Constitucional que declaren, primer, que en l'accés a la funció pública hi pot existir discriminació, punt 1, i punt 2, que aquesta discriminació pot venir precisament pel marcament o pel marcatge d'uns criteris objectius que fan que no hi hagi igualtat d'accés a la funció pública, com podria ser l'edat o l'alçada.

I l'altra qüestió, que nosaltres entenem que és absolutament bàsica i fonamental, és purament i senzillament una argumentació lògica. I per què ho diem? Doncs, ho diem per una qüestió ben senzilla i que molts dels aspirants, bàsicament, o bé a bombers o bé a mossos d'esquadra, ens han comentat: no té sentit que si es marca en principi un límit màxim i mínim d'edat, al mateix temps es marqui la necessitat o es posi com a necessitat prioritària la superació d'unes proves físiques que, si les superes, el que indica com a mínim és que estàs

evidentment en condicions, i el que sí que indiquen és que, si tens una edat avançada, és absolutament impossible poder-les superar. Evidentment que hi ha casos excepcionals, i, per exemple, pel nostre país he intentat buscar, doncs, en el terreny de l'esport quants esportistes, per exemple, vorejant els quaranta anys es puguin trobar en un estat físic absolutament punter i, per tant, que estiguin en molt bona..., no només en bona forma física, sinó en les condicions mínimes, per exemple, amb què es puguin superar proves com les d'accés al Cos dels Mossos d'Esquadra, que són proves, per cert, duríssimes, i jo la veritat és que a casa nostra he trobat molt pocs casos. Jo l'únic cas que he pogut trobar és el d'en Txitxi Creus, per cert, quaranta-un anys, que ha renovat el seu contracte al TDK de bàsquet; però a casa nostra tenim molt pocs casos en els quals esportistes d'edat avançada puguin seguir tenint o disposant d'unes condicions físiques homologables a les que podrien servir per accedir al Cos dels Mossos d'Esquadra.

Nosaltres entenem en conseqüència que, si es marquen aquestes condicions i aquests requisits previs, no té massa sentit, a part de la qüestió dels principis constitucionals que he referit, mantenir aquest doble límit pel que fa a la superació d'aquests límits. Llavors ens hem de demanar, en aquestes circumstàncies, per què s'exigeixen aquests requisits? I la veritat és que avui dia, a finals del segle XX, entenem que la justificació d'això és molt difícil.

Hem de recordar —a casa nostra, si no vaig errat— que en les primeres convocatòries de Mossos d'Esquadra el límit d'estatura era 1,75 i després es va rebaixar a 1,70, entre altres coses perquè hi va haver una crítica més o menys generalitzada que semblava que, si més no, pogués entrar en contradicció amb el règim, amb els principis d'igualtat que abans he comentat. Per tant, el que sí que hem tingut a casa nostra és un rebaix en aquesta valoració pel que fa, per exemple, a l'estatura. Llavors, quines justificacions es poden trobar avui dia perquè aquests límits es mantinguin. Poden haver-hi..., es pot entendre que, per les raons o per la raó de les funcions especials que aquests cossos han de dur a terme, doncs, s'exigeixin, d'entrada, aquests límits, cosa que, per cert, és discutible, però, en tot cas, es podria dir..., o que necessiten aquests treballs que comporten aquestes funcions, doncs, un ensinistament llarg i, per tant, seria adequat tenir en compte que és millor que la gent entri a desenvolupar aquests càrrecs a una edat avançada per així poder agafar experiència, cosa que, per cert, està posada en qüestió en moltes altres qüestions.

Nosaltres entenem que avui dia no hi ha res que ho justifiqui. La policia, avui dia, no és només un cos coercitiu, sinó que compleix moltes altres funcions. Avui es tendeix cap a l'especialització dintre del cos, dintre dels cossos de policia i, a més més, hem de tenir en compte una altra cosa, que la tendència als països occidentals a eliminar aquestes condicions, aquests límits, va sent cada vegada més generalitzada. N'hi ha moltíssims casos, tant a Europa com a Amèrica del Nord, però jo en voldria destacar un en concret: quan es va posar en funcionament, quan va entrar en vigor o quan va entrar en funcionament el Cos dels Mossos d'Esquadra, es va valorar i es va tenir en compte, bàsicament, un model,

3272

que era la policia del Quebec, com d'altres models, però es va tenir molt en compte la policia del Quebec; doncs he de dir que a la policia del Quebec va existir un debat durant molt de temps en el qual es va debatre precisament això; és a dir, si tenia sentit marcar uns límits, tant d'edat com d'alçada, pel que feia a l'ingrés a la policia. Doncs els he de dir que el resultat d'aquest debat va ser que precisament aquests límits, en un dia determinat, doncs, es van eliminar i avui dia, per accedir al Cos de la policia del Quebec, no existeixin ni límits d'alçada ni límits d'edat. En resum, nosaltres el que volem fer és obrir un debat sobre aquesta qüestió, que avui dia preocupa, doncs, bastant gent, gent que, per qüestions d'edat o per qüestions d'alçada, avui dia ja no tenen la més mínima possibilitat de poder accedir o bé al Cos de Mossos d'Esquadra o bé al de Bombers.

Jo he fet referència a alguns diputats que abans hem tingut l'ocasió de parlar –i que, en tot cas, després podrem seguir parlant d'aquesta qüestió– que bàsicament qui preocupa més aquesta qüestió i que ha representant un problema pràctic evident, ha estat, per exemple, el Cos dels bombers, que hi ha hagut moltes persones que han pogut portar a terme funcions de bomber o de bomber auxiliar, en aquest cas agents forestals, que diversos anys han desenvolupat tasques de prevenció i extinció d'incendis, bàsicament forestals perquè se'ls ha contractat a l'estiu, però que, en canvi, el fet que hi hagués convocatòries regulars en el Cos de Bombers, no els ha estat possible que en una convocatòria, quan ha existit, doncs, poguessin complir, per exemple, el límit d'edat.

És a dir, tenim persones que tenen una experiència, jo diria, absolutament contrastada, però quan, finalment, s'ha procedit a la convocatòria a l'accés al Cos de Bombers resulta que excedeixen el límit d'edat. I aquest jo diria que és un fet que posa de manifest, si més no, aquesta incongruència i que nosaltres, en tot cas, entenem que s'hauria de resoldre.

Sigui com sigui, senyor president, i per acabar, nosaltres l'únic que voldríem deixar clar, en tot cas, és el que he dit; és posar de manifest aquesta qüestió. Estem oberts a qualsevol proposta o qüestió que pugui millorar o portar a la pràctica aquesta qüestió i el que sí que no voldria fer, en tot cas, és un debat que transcendís de molt el que és estrictament aquesta qüestió, que és debatre si el Govern de la Generalitat, si l'Administració de la Generalitat ha de posar límits per a l'accés tant a la policia com pel que fa a l'ingrés en el Cos de Bombers. Per la nostra part, en primera instància, res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a un torn en contra, pren la paraula el diputat senyor Codina. Té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat Morera, li he de dir que, de fet, si fóssim capaçs de destriar el que és l'exposició de motius i la seva explicació, que ha sigut, bàsicament, a l'entorn on ha

girat tota la seva intervenció, podríem trobar punts d'acord o, com a mínim, el que és ben cert, podríem trobar punts de debat, de discussió, perquè vostè ha fet una sèrie de reflexions, ha exposat una sèrie de punts que, certament, alguns d'ells i explicats –sobretot si no hi ha la possibilitat de contrastar-ho o si no hi hagués la possibilitat de contrastar-ho– podrien semblar tan obvis que, per si mateix, doncs, segurament seria baldera fins i tot la mateixa Proposició de llei i la presa en consideració que vostè avui ens planteja. El que passa és que quan és l'hora de concretar, quan és l'hora de demanar al Ple d'aquesta cambra que debatem la conveniència de la possibilitat d'admetre-la a tràmit o no, perquè després hi puguem fer esmenes i, com altres vegades ha succeït... I vull recordar no fa pas massa temps en una proposició de llei, una presa en consideració també presentada pel Grup Socialista, en aquell moment, pel diputat Mir, que feia referència als serveis funeraris, doncs, es va admetre a tràmit, la vam discutir, la vam debatre i, finalment, va sortir una llei que, segons se'ns diu, vam tenir l'encert de fer una molt bona llei que ha ordenat i està ordenant el sector.

En aquest cas, jo li diria, li transmetria la meua reflexió en dues direccions: una, pel que fa referència que la Proposició de llei estrictament –i em permetrà que li ho comentï–, vostè i jo i segurament els altres diputats que després intervindran podríem fer cites constitucionals, de la mateixa Constitució, que unes aclareixen les altres i podríem també citar sentències del Tribunal Constitucional que segurament ens donarien més la raó a la nostra visió que a la de vostè i, en alguns aspectes i en altres, en altres sentències podria ser exactament al revés.

Jo no voldria, i segurament no ho faré, ni llegir-les, òbviament, ni potser comentar-les, perquè sé que tots els ponents que han treballat aquest tema ja les coneixem. El que passa és que se'ns crea una gran dificultat, al nostre Grup, i espero que raonadament a algun altre grup també se li presenti, i és el fet que en el moment que donem lectura a la seva proposta, que és ben diferenciada del que explica l'exposició de motius, com li deia, i com vostè mateix també ha reconegut –vostè també n'ha fet esment, però jo li haig de tornar a recordar, sobretot per anar traslladant en el conjunt de la cambra què és el que se'ns proposa perquè després, a l'hora de les votacions, tots, sapiguem exactament quin és el nostre posicionament–, vostè ens demana, en el text, no el que vostè diu a l'exposició de motius, és a dir, que els mossos d'esquadra no..., o els bombers, o els agents forestals, no se'ls marqui tant ni per la seva alçada, ni per la seva edat, ni per la seva condició física, sinó que el que ens demana és que qualsevol persona major de divuit anys pugui presentar-se a qualsevol convocatòria que faci el Govern de la Generalitat, i això és absolutament, vaja, és irreal, no podria ser, no tindria cap mena de sentit que qualsevol ciutadà major de divuit anys, sense tenir, per exemple, els estudis adients, doncs, es volgués presentar a una plaça d'enginyer, o de metge, o de qualsevol altra especialització... I això és tan obvi, senyor Morera, que sobretot el que fa referència a l'article segon –que vostè i jo als passadissos ho hem comentat– s'hauria, pràcticament, jo crec, s'hauria de retirar.

Si això fos així, i vostè retirés aquest punt i quedés només l'article primer, que torna a insistir gairebé en l'exclusivitat dels divuit anys, nosaltres, perquè s'entra en contradicció, des del nostre punt de vista, amb el mateix article 33 que, tal com quedaria redactat, si s'aproves la seva proposta, el que faria seria, des del nostre punt de vista, distorsionar molt i molt l'accés, en general, a la funció pública i, volgutament, senyor Morera, perquè em sembla que és un tema molt delicat, no m'he volgut referir mai al que vostè sí que ha fet, i ho ha fet perquè l'exposició de motius, doncs, el porta a fer-ho, i és parlar de l'excepcionalitat que pot representar l'accés al Cos dels Mossos d'Esquadra, al Cos de Bombers, perquè és un tema massa delicat, perquè és un tema massa delicat que no es pot generalitzar en el conjunt de persones que vulguin accedir a qualsevol de les proves que convoqui el Govern de la Generalitat.

Per tant, jo voldria, amb un to més reflexiu, senyor Morera, que vostè considerés la possibilitat que aquesta proposta que ens ha presentat la pogués retirar, perquè entenc que el que vostè es vol proposar, el que vostè, en definitiva, vol, no és tant el que explicita en el text que vostè pretén que sigui legislatiu, sinó que és en aquesta voluntat d'obviar allò que, per vostè, li pot semblar, i a més d'un també li pot semblar, que siguin situacions excloents per a un cos determinat o per a dos cossos determinats.

Jo li suggereixo, senyor Morera, tot i que no estic en condicions en aquest moment, i li haig de dir ben aviat, tot i que no estic en condicions d'oferir-li cap text alternatiu a cap altra acció legislativa alternativa, li dic ben sincerament que crec que aquest és el camí que hauríem d'emprar. És a dir, hi ha una preocupació, que és l'accés, la possibilitat d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra i al Cos de Bombers, i això arriba, entre altres raons, perquè vostè ha conegut persones que tenen aquesta dificultat, i n'hi ha, i ho sabem, i vostè reconeixerà amb mi que és molt difícil resoldre-ho, doncs, d'una forma simple i dient: doncs, molt bé, doncs ara, en comptes de 1,75, amb 1,70 n'hi ha prou, perquè aquella «injustícia», entre cometes, que s'estava produint entre el 75 i el 70 es produirà entre l'1,69 i l'1,70. I la «injustícia», també entre cometes, que es podria produir amb l'edat, doncs, es produirà igual si es rebaixa l'edat, a l'edat que sigui, perquè sempre hi haurà un d'un any més gran o d'un any més jove que això li serà impossible.

Per tant, senyor Morera, jo li ben asseguro que en aquest tema, i no ho he fet perquè vostè ha estat curós en la seva presentació i li agraeixo el to i el seu reconeixement de la bona feina que en el conjunt de la seva activitat està tenint el Departament de Governació i la bona entesa que hi ha hagut fins ara entre vostès i el Departament de Governació, precisament, per tot això, estic fent una intervenció que va en la línia exclusiva de fer-lo reflexionar en allò que a mi em sembla que seria el correcte, perquè hi ha arguments suficients, perquè si hagués volgut entrar en la dinàmica del debat, en la forma que està plantejat, ho hauria pogut fer amb un altre to i, segur, amb uns altres arguments que no he volgut utilitzar.

Li prego, senyor Morera, que rumii aquesta possibilitat. Ara intervindran els altres grups, escoltarem què és el que diuen, però jo aquesta possibilitat que aquest tema que a vostè el preocupa especialment li trobéssim un altre camí, específic, concret, per poder-ne parlar, jo crec que d'això hi ha experiències suficients en aquesta cambra com perquè ho poguéssim fer, però voler-ho col·locar en la forma com s'ha presentat, jo crec, senyor Morera, que volem resoldre un problema molt puntual, modificant una llei que el que faríem seria perjudicar el conjunt dels ciutadans que pretenguin accedir a l'Administració pública.

Amb aquesta esperança, i en el cas que no hi hagués aquesta reflexió, he de dir, senyor president, i anunciar, que el nostre Grup hi votarà en contra. I per això he fet aquest posicionament, que és absolutament contrari al que faig sempre, des de la llibertat que em dona el meu Grup en les intervencions, que ens dona el nostre Grup en les intervencions, acostumo a fer posicionaments quasi sempre..., en aquest cas he tingut molt interès a fer un torn en contra, i amb el to que ho he fet, per intentar portar-li un cert punt, com a mínim, de reflexió perquè vegi aquesta possibilitat que li ofereixo, perquè en un altre àmbit, en una altra acció legislativa en poguéssim parlar, tot i que, ho repeteixo, avui no estic en condicions de poder anar més enllà.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Aquest matí, en sortir de Reus, que és on jo visc —com a mínim hi dormo—, sortia —a la sortida de Reus hi ha un pont i a mà dreta queda el parc de bombers, que el conseller coneix— i el parc de bombers avui estava ple de gent que aspirava a ser bomber, estaven fent unes proves físiques, enfilant-se amunt i avall amb les cordes, en definitiva, determinant quines d'aquelles persones estaven capacitades per fer de bomber. Essencialment he pensat, mira, d'aquests, en el fons, avui en parlarem; i en parlarem per passiva, segurament, perquè el que és evident és que la iniciativa del Grup Mixt el que està plantejant és un fet real, un fet que preocupa el nostre Grup Parlamentari i el preocupa especialment. I el preocupa perquè, aquest dematí, quan veia tota aquella gent jove —essencialment era molta gent jove— intentant o aspirant a ser bombers, pensava també en aquella gent no tan jove que, tot i haver fet de bombers tota la vida, que, sense el títol oficial, però, en tot cas, a la pràctica, tot i haver posat fins i tot en perill la seva vida en moltes ocasions, i jo diria que haver-ne après molt directament, doncs, per una qüestió estrictament que en una llei diu que aquesta o aquella edat és bona o és dolenta en aquests moments, no poden fer de bombers.

3274

I dic això perquè aquest és un cas real i, com aquest cas, n'hi ha d'altres. Abans no es podia fer el servei militar o no es feia el servei militar pel fet de ser massa baix, la qual cosa suposo que per als baixos devia ser un avantatge important. El que és evident és que en aquests moments l'Estat s'ha modernitzat, ja no fa les «tonteries» que feia abans, perquè també discriminava per altres conceptes, però sí que és evident que la mateixa estructura de l'Estat, i en aquest cas de la Generalitat, té unes discriminacions encara clares: la discriminació per qüestions físiques –evidentment, l'alçada n'és un exemple concret–; discriminació encara també, en alguns casos, per motius de sexe, i discriminació evident per motius d'edat. I per motius d'edat a l'alça i a la baixa, curiosament. Aquest és un problema, és un tema que indubtablement ens preocupa i és un tema que, per nosaltres, mereixeria molt més que aquesta iniciativa que s'ha presentat. És un tema que mereixeria una reflexió profunda a nivell de Govern, una reflexió profunda a nivell de grups parlamentaris i, en aquest sentit, jo sí que agafo les paraules del senyor Codina. És a dir, jo no sé com acabarà aquesta iniciativa parlamentària de què ara estem parlant, però sí que li agafo la paraula en el sentit que és urgent que, com a mínim, ens asseguem a discutir, aquells que ho vulguin –i, evidentment, seria molt interessant que vostès fossin part protagonista principal en aquesta qüestió–, de tot un seguit de qüestions que en aquests moments s'estan plantejant, que s'estan plantejant en temes concrets i que afecten essencialment els Mossos d'Esquadra i els Bombers, entre d'altres, però essencialment aquest dos cossos.

És clar, aquí també hem de veure una altra cosa, i amb això jo reconec que la frase que diré ara té doble sentit i, per tant, és perillosa. Però és evident que ser mosso d'esquadra o ser bomber, avui, a Catalunya, no és el mateix que ser policia en un altre lloc o que ser, fins i tot, bomber en un altre lloc; les condicions no són les mateixes, la composició sociològica no és la mateixa. Hi ha tot un seguit de tradicions, hi ha tot un seguit de qüestions que fan que les característiques dels nostres bombers i dels nostres mossos d'esquadra, doncs, siguin potser d'alguna manera diferents. I reconec que segurament en la nostra aspiració de ser un país normal això hauria de ser un element, doncs, que no es tingués en compte, però, en tot cas és. I com que és ho hem de preveure.

En qualsevol cas, jo li agafo la paraula, senyor Codina, perquè crec que sí, que hem de començar a posar fil a l'agulla i a intentar, doncs, mitjançant la figura legislativa que sigui adequada o adient, intentar resoldre, o, com a mínim, posar les menys traves possibles perquè aquesta estructura de l'Administració no sigui tan rígida i, en tot cas, se li puguin treure tots aquests elements de discriminació reals que encara té.

És evident que la iniciativa parlamentària presentada ha tingut la virtut de plantejar una qüestió que preocupa jo crec que molta gent, però al mateix temps també és evident que aquesta mateixa iniciativa parlamentària té algun defecte de forma important. És en aquest sentit que, si bé el nostre Grup no s'oposarà a la seva tramitació, en el cas que arribi a fer-se aquesta tramitació, és

evident que, en el cas que això tirés endavant, sí que hauria d'haver-hi moltes esmenes, entre d'altres coses perquè, efectivament, jo tinc dubtes fins i tot que alguns dels articles expressats aquí sigui mínimament –mínimament– legals.

Per tant, crec que el posicionament del nostre Grup està clar i, en tot cas, per acabar, dir que aquest és un tema que el conseller de Governació sap que ens preocupa; és un tema en el qual segurament hem anat treballant en aspectes molt més concrets en funció de casos molt més determinats, tant d'un cos com de l'altre, i és un problema que segurament, doncs, mereixeria un altre tractament que el que aquí se li ha donat.

Una mica, la sensació que tenim és com quan un nacionalista català –ja no ho dic perquè el senyor Morera hagi comentat el tema de la policia al Quebec–, quan un nacionalista català va al Quebec –que n'és, a vegades, el paradigma– i torna entusiasmat de la policia, però de la policia de la qual torna entusiasmat resulta que és la Policia Muntada del Canadà. Per tant, una mica, en aquest sentit jo crec que la iniciativa ha anat equivocada. És a dir, l'interès és bo, l'objectiu és lloable, però, en qualsevol cas, el tràmit potser no ha estat el més correcte, i és evident que tots plegats tenim un repte aquí al davant.

En tot cas, insisteixo, senyor Codina, que el nostre Grup agafa les seves paraules i sí que voldria ja començar a parlar de com això es pot resoldre.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei presentada pel Grup Mixt, per tres raons bàsiques.

En primer lloc, perquè comparteix la interpretació que es fa sobre el fet discriminatori que representa establir limitacions a l'accés a la funció pública com poden ser l'edat i la talla, limitacions sempre molt aleatòries i sempre subjectives.

En segon lloc, perquè entén que les característiques pròpies a les proves d'accés han de ser les pautes bàsiques que permetin «cribar» i seleccionar el personal. També d'aquells que hauran de desenvolupar especials funcions que exigeixen un seguit de característiques –parlem de bombers, de mossos, etcètera.

I, en tercer lloc, perquè el sindicats ens han fet arribar una preocupació que compartim i justifica també el nostre vot. I és que les limitacions d'edat poden comportar que personal interí, que ha entrat en una edat determinada, d'acord amb el que eren les edats preceptives actuals, passen uns anys, superen aquesta edat, i quan es volen presentar o es podrien voler presentar a proves per entrar ja de funcionaris no ho poden fer. Creiem que aquesta és una qüestió del tot injusta i que,

alhora, evidentment ve condicionada per aquestes limitacions específiques.

Segurament tots plegats –i jo crec que abans el senyor Codina plantejava obrir aquesta reflexió; el senyor Benach, ara, darrerament agafava la paraula en aquest sentit, i el nostre Grup també– creiem que cal fer una reflexió en comú del Parlament de Catalunya sobre si no és molta la força de la inèrcia que ens porta a associar determinades característiques físiques amb edats, determinades característiques físiques amb talles, etcètera. I, fins i tot, no fa tant temps, aquestes determinades característiques físiques també s'associaven, en el comú, amb sexe. Evidentment, aquesta és una qüestió ja superada i crec que caldria poder abordar, tots plegats, en veure, com ens expliquen –almenys al nostre Grup Parlamentari– tants mossos o tants bombers, etcètera..., vull dir, que «determinada» no vol dir que un estigui en pitjors o millors condicions físiques que gent més jove. O, fins i tot, la certa broma que es pot fer que el Cos de Mossos d'Esquadra no és un cos de gastadors. I si pots fer la mili amb determinada talla, no fa falta que, diguéssim, tinguem, allò..., un cos de gastadors. Jo crec tot queda resumit i explicat amb això.

Hi insistim: la proposta del nostre Grup, la reflexió del nostre Grup, per la qual compartim aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, és poder posar sobre la taula, poder reflexionar tots en comú, evidentment, poder fer-hi les esmenes convenients –perquè tampoc compartim nosaltres l'article 2 del redactat actual d'aquesta Proposició de llei–, poder limitar l'accés a determinats cossos o escales o funcions específiques de l'Administració pública de la Generalitat a partir de la selecció que pugui permetre tot un seguit de proves, treure o eliminar tot aquell tipus, diguéssim, de limitacions que evidentment creiem que té una gran càrrega subjectiva, per tot un seguit de condicions i característiques i d'evolució pròpia d'aquesta societat, i, a partir d'aquí, poder fer tan just i equitatiu com sigui possible aquest accés a la funció pública.

El nostre Grup –evidentment, el Grup Mixt és qui té la paraula– si es posés a votació aquesta presa en consideració, votàriem afirmativament, però, evidentment, també agafem el repte que plantejava el senyor Codina de poder estudiar, de poder abordar amb altres instruments parlamentaris, diguéssim, el fet que el Parlament, en definitiva, pogués intentar objectivitzar i alhora normalitzar al màxim el que han de ser els criteris de selecció del personal que ha d'accedir a la funció pública de la Generalitat. És per tot això que aquesta és la nostra posició.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillot. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'aquesta presa en consideració de la Proposició de

lleï presentada pel Grup Parlamentari Mixt de no-discriminació en l'accés a la funció pública. I hi votarà en contra per tot un seguit de consideracions que seguidament, doncs, evidentment, explicaré.

La Llei 17/85, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, regula, en el marc de la legislació bàsica de l'Estat, les condicions generals per a ser admès a les proves de selecció de funcionaris. Dins d'aquestes condicions, l'article 33, a l'apartat b de l'esmentada Llei, estableix que cal haver complert divuit anys o tenir l'edat que la convocatòria estableix com a mínima, abans del termini de presentació d'instàncies, i no excedir l'edat establerta com a màxima per a l'ingrés en un cos o escala.

Aquesta regulació general es considera adient per a tots els cossos i escales de l'Administració, amb l'excepció d'aquells que, en funció de les tasques que desenvolupen, com, per exemple –i ja s'ha manifestat aquí–, els bombers i mossos d'esquadra, necessiten una normativa específica pròpia, adequada a les funcions que desenvolupen. Efectivament, la Llei 5/94, en el seu article 17.4, estableix com a condició per a l'accés al Cos de Bombers de la Generalitat no superar l'edat màxima de trenta-cinc anys, alhora que remet a les bases específiques de cada convocatòria per concretar alguns requisits. Per la seva part, l'article 20 de la Llei 10/94 fa una regulació més general de l'accés al Cos de Mossos d'Esquadra, si bé també autoritza que les bases de cada convocatòria estableixin els requisits i condicions per a l'ingrés a diferents escales i categories.

És evident, molt evident, que l'especificitat de les funcions, la professionalitat i la preparació són determinants a l'hora de regular l'accés a la funció pública, per tal de garantir que els elements personals siguin adequats per al desenvolupament de les funcions específiques que els són encomanades.

Des del punt de vista jurídic, no constitueix cap vulneració del principi constitucional d'igualtat la fixació de determinades condicions específiques per a l'accés a la funció pública com, per exemple, una edat màxima o una constitució física determinada. I no constitueix cap atac al bloc constitucional perquè la seva determinació mitjançant llei, en funció de les tasques pròpies dels cossos de l'Administració per als quals se selecciona, es fonamenta, precisament, en el fet de garantir un adequat desenvolupament de les funcions específiques d'aquests cossos, que, evidentment, requereixen per als llocs de la base –mosso o bomber– un esforç físic, mentre l'accés als llocs de comandament es reserva a la promoció interna amb uns determinats requisits d'antiguitat. No fixar un límit d'edat màxima o unes determinades condicions físiques, com per exemple l'alçada, podria suposar causar disfuncions en els serveis un cop els aspirants haguessin superat el procés selectiu i s'incorporessin després de superar un curs selectiu de formació al seu lloc de treball.

No compartim, per tant, la redacció de l'article primer de la Proposició de llei, com tampoc de l'article segon, perquè en la seva redacció no permet que amb subjecció estricta a les previsions legals l'administració convocant de proves selectives per a l'accés a la funció

3276

pública pugui fixar a les bases de la convocatòria altres requisits específics que consideri adients per al seu desenvolupament.

Pel que fa a l'article 3 de la Proposició de Llei, no es pretén equiparar el personal funcionari amb el personal laboral; xoca frontalment amb la tesi de la diferent regulació que ha de tenir el personal funcionari amb un règim estatutari propi del personal laboral. Es podria dir que l'Administració pública ha de ser de qualitat, ha de donar serveis públics de qualitat als ciutadans per satisfer llurs necessitats, i, sens dubte, uns recursos humans adequats són un factor decisiu per poder assolir-ho. Per tant, no es considera que existeixi cap discriminació en l'accés a la funció pública si per a determinats cossos i escales es fixen uns requisits específics.

Finalment, senyores diputades i senyors diputats, cal tenir en compte que, trobant-se en tramitació en aquests moments el projecte de l'*Estatuto de la función pública* a les Corts Generals, al qual, com a norma de caràcter bàsic, serà d'aplicació a totes les administracions públiques, crec que no és el moment adequat per revisar la Llei de la funció pública de l'Administració de la Generalitat fins que s'aprovi el text bàsic estatal.

I això ho lligo amb la petició que l'illustre diputat senyor Codina ha fet a l'illustre diputat senyor Morera, del Grup Mixt, en el sentit de demanar la retirada d'aquesta presa en consideració perquè, evidentment, ens trobem en un procés en què, en aquests moments, s'està portant a terme com a llei bàsica l'*Estatuto de la función pública*, i val la pena perquè qualsevol procés legislatiu posterior haurà d'estar o estarà condicionat per una llei bàsica com és l'*Estatuto de la función pública*, i, per tant, aquest moment no és el moment més adient.

Per altra banda, també cal prendre en consideració que no fa pas massa temps que s'ha produït una modificació àmplia de la Llei 17/85, de funció pública, i potser és bo, en tècnica legislativa, fer modificacions tan constants –i que, a més a més, responen a una casuística massa concreta–, per totes aquestes consideracions que els he explicat. Perquè, en aquests moments –ho repeteixo–, en el Congrés de Diputats s'està discutint una cosa importantíssima, com és l'*Estatuto de la función pública*, que, amb rang de llei bàsica, condicionarà qualsevol llei que es faci a qualsevol comunitat autònoma i que tindrà, evidentment, una vinculació, i s'haurà de ser respectuós amb aquesta llei. Ho aprofito perquè, a més a més, hi ha un ànim i un coneixement de consens, com caracteritza el Grup Parlamentari que dona suport al Govern a Madrid (*remor de veus*)..., un ànim de consens molt ampli, molt ampli, que vostès, el Grup Mixt, que tenen representació en el Congrés de Diputats (*remor de veus*), doncs, segurament..., bé, la representació, sí que la té, el Grup Mixt; l'han tret per un altre grup, però la té el Grup Mixt (*remor de veus*), però el que sí que és cert és que, allà, la seva representant, indiscutiblement, com la caracteritza a ella, podrà presentar les esmenes i podrà portar a terme les aportacions adients perquè sigui un estatut que, realment, sigui grat i del gust de tothom.

Per totes aquestes raons, en aquests moments demanem al representant del Grup Mixt, igual com ho ha fet el representant de Convergència i Unió, que retiri aquesta presa en consideració. Sabem que existeix el problema i nosaltres tenim intenció de resoldre'l; d'aquí, la iniciativa que s'ha portat a terme en el Congrés de Diputats a Madrid. Crec que no és el moment adient i crec que, més endavant, en podríem parlar amb més calma i també amb una legislació, a nivell estatal, aprovada, que ens permetria no equivocar-nos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, de la lectura d'aquesta Proposició de Llei de no-discriminació –de la lectura, sobretot, de la seva exposició de motius– es dedueix la voluntat d'assolir un objectiu que nosaltres també compartim, que és que unes limitacions que, moltes vegades, poden sonar –per maximalistes– arbitràries en l'accés a determinats cossos de funcionaris s'eliminin: limitacions de topalls de talla, o limitacions de topalls d'edat per sobre. Compartim perfectament amb el Grup proposant d'aquesta Proposició la voluntat, l'aspiració que aquestes limitacions siguin eliminades de la legislació vigent en matèria de funció pública. És per aquest motiu, per tant, que el nostre Grup donarà –en el cas de posar-se a votació– suport a aquesta Proposició, perquè en compartim els objectius. Tanmateix, no em vull estar, tampoc, de manifestar que, si bé compartim els objectius, tenim seriosos dubtes sobre la idoneïtat de la via per arribar-hi; tenim seriosos dubtes de la correcció, de la idoneïtat plena d'aquesta Proposició. Tant és així que, si aquesta Proposició tirés endavant, estem absolutament segurs que hauríem de promoure esmenes substantives per clarificar-la; entre altres coses, perquè la seva part dispositiva queda absolutament confusa, i aquells objectius que són compartits per nosaltres i que queden clars a l'exposició de motius s'esvaeixen en la part dispositiva. (*Remor de veus*.) És per aquests motius que crec que faria bé, el Grup proposant –entenem, i ens sumem en aquest sentit a les peticions fetes per altres grups–, de no posar a votació aquesta Proposició i de treballar conjuntament per assolir aquests mateixos objectius.

Li reitero, per tant, al senyor Morera, les peticions que li han fet en aquest sentit el senyor Codina i altres diputats que m'han precedit. De totes formes i tal com he dit abans, si el Grup Mixt insisteix a posar a votació aquesta Proposició, tindrà, amb totes les objeccions que acabo de comentar, el nostre vot favorable. Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Morera i Tanyà demana per parlar.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demana la paraula per pronunciar-se sobre les peticions de retirada... Té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. He escoltat amb molta atenció els posicionaments i els plantejaments i, fins i tot, les peticions que ens ha fet algun grup de la cambra en el sentit que fóra millor (*remor de veus*) –ja ho dic–, pel plantejament d'algun grup, de retirar aquesta Proposició de llei. El que he mirat és, sobretot, d'escoltar i de concretar a canvi, exactament, de què? Jo he escoltat especialment amb molta atenció el representant de Convergència i Unió, el senyor Codina, que, diguem-ne, ha dedicat més temps, precisament, a fer aquesta petició, però també li dic que l'he escoltat molt, exactament, a canvi de què em proposava que fes això. Clar, i l'únic que m'ha proposat el senyor Codina és, purament i senzillament, una reflexió. Li puc assegurar jo que, si hem plantejat aquesta Proposició de llei –a què després em referiré molt ràpidament, contestant el senyor Mir–, ha estat precisament perquè hem reflexionat a bastament i perquè hem arribat a la conclusió que, home, feia falta que..., si no es plantegés en aquesta cambra...

El president

Senyor Morera, el Reglament li dona la paraula per pronunciar-se sobre la petició de retirada o no-retirada de la seva Proposició. Cenyexi's a aquesta qüestió, sobretot.

El Sr. Morera i Tanyà

Bé, és el que estava fent, senyor president. En tot cas, entre reflexió i reflexió. Per tant, sentint-ho molt, he de dir que nosaltres restem oberts, absolutament oberts, que en el futur puguem arribar a acords en diverses formes per tirar aquest tema endavant, bé amb proposicions no de llei, bé amb altres proposicions. No tenim absolutament cap condicionant perquè això passi, però vostè entendrà que retirar això a canvi d'una reflexió és molt poc, i nosaltres –ja li ho he comentat abans–, malgrat l'interès que vostè mateix i el seu Grup, també, han posat de manifest en el sentit d'intentar arribar a un acord..., però també ha d'entendre que, per part nostra –i, sobretot, pels compromisos, no només amb persones concretes, sinó amb un col·lectiu, i, sobretot, perquè coincidim, si més no, amb els principis generals que informen, al nostre entendre, aquesta proposta–, se'ns fa absolutament impossible poder-la retirar, però el que sí que li puc dir i li puc demanar des d'aquesta tribuna és que, si vostè es manté i, per tant, el Govern es manté en aquesta voluntat, si més no, d'estudiar altres vies, altres possibilitats, nosaltres restem absolutament oberts a trobar altres vies per poder tirar aquest tema endavant. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per tant, no havent-se retirat la Proposició de no-discriminació, iniciarem la votació sobre aquesta. (*Pausa.*) Senyor Morera, si es desplaça al seu escó, podrà votar. (*Remor de veus i rialles.*)

Iniciem la votació.

La Proposició de llei de no-discriminació en l'accés a la funció pública ha estat refusada per 37 vots a favor, 63 vots en contra i 8 abstencions.

Preguntes

D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia i les propostes formulades aquest matí, en començar el Ple, iniciariem el torn de control del Govern i, en primer lloc, les preguntes a l'honorable senyor president, que sé que és en el Palau i que el portaveu del Grup de Convergència i Unió l'ha anat a buscar. (*Remor de veus. Pausa.*)

Iniciem el torn de preguntes. En primer lloc, preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència que la divergència en el vot produïda en el Congrés dels Diputats pot tenir en els compromisos contrets pel Govern de l'Estat amb la Generalitat

La primera de les preguntes al Ple per al president de la Generalitat és la formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la incidència que la divergència en el vot produïda en el Congrés de Diputats pot tenir en els compromisos contrets pel Govern de l'Estat amb la Generalitat. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria saber, quant a la recent votació en el Congrés de Diputats sobre l'anomenada Llei del futbol, quina incidència pot haver tingut en els compromisos contrets entre els dos governs, pel que fa referència als interessos generals de Catalunya.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Doncs, miri, això ja es veurà; aquest és un tema que no està acabat i, per tant, és prematura, encara, una resposta definitiva.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

D'un temps ençà, les respostes del senyor president de la Generalitat tenen molt a veure amb la visió —és a dir, tot és: «ja es veurà, ja ho anirem veient»—; mentrestant, el temps passa i potser ha arribat l'hora, senyor president, que comencem a dir que els fonaments en els quals vostès han basat la seva política estan trontollant; trontolla el primer fonament, que és el seu propi partit, on va creixent la maror i la incomoditat davant d'aquest pacte amb el PP; trontolla, dintre de Catalunya mateix, on ahir el seu Govern presentava un llibre on constava que cada any Catalunya té un dèficit fiscal de 800.000 milions de pessetes, que regalem generosament al Govern de Madrid; trontolla a nivell estatal perquè, quan convé, el Govern del PP —a qui vostès reten el seu suport incondicional de setze diputats— canvia de parella i els fa el salt amb Izquierda Unida, quan volen, i trontolla també el seu pretext o la seva coartada de Maastricht, sobretot quan hi ha una nova majoria a França que n'és crítica o contrària i quan a Suècia o a Alemanya passa el que passa a nivell de crisi.

Catalunya va fer malament la transició política, senyor president, i vostès hi tenen una part molt important de responsabilitat. Vostès tampoc han fet bé aquests disset anys de gestió de l'autonomia, i ara sembla com si vulguin canviar la seva posició política general dient que els acords amb el PP han anat molt bé. És com aquells que ens haurien portat —com en aquella pel·lícula— directament a Alcatraz, ens hi tinguessin durant disset anys i, al final, ens parlessin que tenen un excellent pla de fuga per sortir-ne.

Tomarem a parlar d'Euskadi, senyor president. No ens retregui, si us plau, que a Euskadi tenen el que tenen pel que se suposa que tenen. O és que només es pot avançar com avança Euskadi, amb la violència al darrere? Si és així, senyor president, nosaltres mai optarem per aquest camí; no ens quedarà cap més via ni cap més opció que, precisament, una ruptura democràtica real. Senyor president, canviï de política, trenqui amb el PP i beneficiï el conjunt general de Catalunya perquè, fins ara, els únics que se'n beneficien són uns quants. Vostès no han creat poder polític i econòmic; vostès han creat espais d'incidència econòmica amb algunes persones que han col·locat en consells d'administració, com Companyia de Filipines, Endesa, FECSA, Potasses del Llobregat i Telefònica. Això no és crear poder polític i econòmic per a Catalunya, això és es beneficiar només a uns quants, no és beneficiar el conjunt de la societat catalana. Aquesta és la diferència entre tenir un projecte polític i nacional i perseguir realment un poder polític i econòmic per a Catalunya. I vostès, fins ara, això, encara no han estat capaços de fer-ho.

El president

Per contestar, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Aquesta comparança amb Alcatraz, òbviament, és una figura literària una mica exagerada. I, per altra banda, quant als problemes del nostre partit, tots els partits a vegades en tenen. El que passa és que a vegades n'hi ha que s'escindeixen i d'altres que no s'escindeixen, no?

Ara bé, dit això, mirin: aquests desacords que hem tingut alguna vegada amb el Partit Popular poden tenir, evidentment, conseqüències —vots divergents a Madrid o aquí—, poden tenir, evidentment, conseqüències; depèn de si sovintegen molt o poc i de si s'apliquen en coses que són molt importants o que no ho són gaire. En fi, en tot cas, el que li vull dir és que el nostre desig no és de llençar gratuïtament llenya al foc, perquè el que hi ha en joc és molt, i que crec que sí que en podem aconseguir, de resultats, i, de fet, n'aconseguim, no? És a dir, es pot valorar com a més o com a menys —com vostès vulguin—, però, de tota manera, justament, doncs, em sembla que acabem d'aconseguir algunes coses importants de finançament, de l'Inem, del trànsit... Suposo que vostè, tot això, ho valora. Evidentment, no hem aconseguit això de sanitat i no li nego que resulta preocupant que aquest sigui un tema que per part del Govern, del Govern central, se'ns hagi allargat tant i tant.

En tot cas, de tota manera —ho repeteixo—, entenem que l'aportació que podem fer des d'un punt de vista de progrés general amb repercussió molt important en l'economia catalana, que va sensiblement millor que totes les altres economies, inclosa la basca —per cert, sigui dit de passada, ja que li agrada tant parlar-ne tan sovint—, inclosa la basca, amb gran diferència... Bé, doncs, això i els guanys concrets, des d'un punt de vista autonòmic, que estem aconseguint ens aconsellen no pas deixar-nos trepitjar, no pas, diguem-ne, dimidir del que podria ser la dignitat d'un govern, però tampoc no llençar llenya al foc ni tampoc deixar-nos marcar els ritmes per les impaciències autèntiques, sinceres o, simplement, interessades —fins i tot, legítimament interessades— dels partits d'oposició.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les inversions de l'Estat a Catalunya

Segona pregunta oral en el Ple al president de la Generalitat, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, sobre les inversions de l'Estat a Catalunya. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el nostre Grup va denunciar al seu dia que als pressupostos de l'Estat d'enguany hi havia una seriosa retallada d'inversions públiques a Catalunya. El seu Grup a Madrid va presentar una sèrie d'esmenes que, després, el senyor Homs, el 5 de novembre del 96, va dir que retirava perquè, textualment: «el Grupo Popular nos ha expresado que hay intención de afrontar estas previsiones per los mecanismos de financiación extrapresupuestaria y que dichos recursos saldrán de privatizaciones».

Senyor president, quant s'ha invertit, d'aquestes previsions, fins ara, a Catalunya?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Fins ara, no ho sé, i no li ho podré dir fins a fi d'any. Ara, si, vostè, el que em vol dir és que considera que les inversions que l'Estat farà aquest any a Catalunya són insuficients, li diré que sí, com sempre, com sempre; una mica menys que sempre, almenys si es compleixen mínimament les previsions fetes. Jo li vull recordar –bé i, de tot això, vostè en pot fer una nova crítica–, doncs, que, de fet, aquest serà el segon any, des de l'any 81 –aquest–, si es compleixen les previsions –i no li ho sabré dir fins a fi d'any–, serà el segon any quant a inversions de l'Estat a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo no li faré cap crítica; jo li recordaré la realitat de la qual vostè fuig tan sovint. El senyor Folgado –i vostè ho sap–, autoritat del Govern en pressupostos, ha dit en comissió, en compareixença, fa molt pocs dies, que les inversions són zero –zero, senyor president–, dels compromisos adquirits pels quals vostès van presentar esmenes, quan nosaltres ho vam evidenciar, i les van retirar parlant d'inversions extrapresupostàries que vindrien de privatitzacions. Això afecta, per exemple, Mollet, o el Papiol –2.200 milions de pessetes–; la depuradora del Baix Llobregat –2.500 milions–; les rieres del Maresme –1.500 milions–, i continuo fins a la vora 60.000 milions, senyor president. O sigui: vostès enganyen el país dient que vindran, ara diu que no ho sap, i un diputat de peu ho sap, com ho saben els seus diputats i com ho sap vostè millor que ningú, pels seus coneixements amb el Govern.

Miri, senyor president: vostè és el campió dels que pugnen la retallada del dèficit i nosaltres estem tan d'acord o més que vostè en aquesta qüestió. I sap vostè que vostè ha impulsat, junt amb el senyor Aznar, la retallada de dèficit, via congelació de la funció pública, via expectativa de privatitzacions i, ara –podem afegir–, via retallada sensible a zero, fins avui, d'inversions públiques de l'Estat a Catalunya.

Senyor president, la cambra de contractistes de Catalunya diu que estem entrant en un bienni negre; l'any en què estem baixarem un 24% en les inversions i acumularem en dos anys un 40%. Això, sap vostè, igual com jo, que afecta sensiblement l'economia d'aquest país. Continui dient que no ho sap, que no n'està assabentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El senyor Folgado deu estar molt mal assabentat, encara que sigui membre del Govern, perquè, justament, el Govern, divendres passat, va aprovar una inversió, que naturalment és la que és, però que, per començar, és de 6.000 milions de pessetes per a la variant de Cervera. El senyor Folgado, primer, que s'assabenti del que diu el seu Govern. Si fos veritat el que diu el senyor Folgado –que aquest any hi hauria zero d'inversió a Catalunya–, evidentment, fins ara; doncs, no, fins ara i fins... Escolti, això es compta a final d'any, això es compta a final d'any. Però, si això fos veritat, evidentment, no caldria que hi hagués cap desacord en el Parlament amb el Partit Popular perquè això tingués conseqüències realment molt importants. I, això, el Partit Popular ho sap i el president del Govern també ho sap.

A l'hora de comptar les inversions, li he de dir que sí –naturalment, en aquesta línia de retallades–, perquè, aquest any, les inversions reals a Espanya seran de 724.000 milions i, l'any 91, eren d'1 bilió 155.000 milions. Per tant, en xifres absolutes, nosaltres baixarem, baixarà tothom; en xifres relatives, si es compleix, almenys, en una part molt important tot el que tenim convingut, doncs, serà, en termes relatius –ho repeteixo–, no pas un dels anys pitjors, sinó un dels anys millors –sempre, naturalment, per sota del que necessitaríem.

Nosaltres posem l'accent en què? Doncs, posem l'accent, en aquests moments, en la variant de Cervera, que se'ns acaba d'aprovar; posem l'accent en els trossos que no han quedat invalidats per la recent sentència –cautelar, de tota manera; simplement suspensiva– de l'Audiència sobre l'Igualada - Cervera, sobre l'autovia del Baix Llobregat, sobre l'Olot - Besalú; posem l'accent sobre el tema del desviament del riu Llobregat, del riu Francolí, la depuradora del Baix Llobregat, la canalització de les rieres del Maresme, etcètera. I hi vam posar l'accent, en el seu moment –i li seguim posant ara–, i, bé, esperem que, en allò que es pot fer dintre d'aquest any, que és el que estava previst en les discussions que varem tenir a finals de l'any passat, això es complirà.

Li ho torno a dir: si fos veritat que aquests senyors pensen no invertir res, o quasi res, òbviament, no caldria que tinguéssim desacords en el Parlament.

(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)

El president

No, el torn de pregunta són... Per contradicció?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per contradiccions. *(Remor de veus.)*

El president

Mig minut, mig minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, en el diari de les Corts, del Congrés dels Diputats, no figura, entre les inversions extrapresupostàries compromeses, la variant de Cervera.

Gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la recerca de suports alternatius per a garantir la majoria en el Parlament de Catalunya

El president

Per formular la pregunta oral formulada pel Grup Mixt sobre la recerca de suports alternatius per a garantir la majoria en el Parlament de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la setmana passada va ser una mala setmana, parlamentàriament parlant: el PP a Madrid pactava amb Izquierda Unida i votava l'anomenada Llei del futbol contra la voluntat de Convergència i Unió i de la major part de partits d'aquesta cambra, i contra els interessos, també, de Televisió de Catalunya. Aquí, el Grup de Convergència i Unió havia de fer filigranes davant la voluntat del PP de deixar-la en minoria en determinades comissions. Amb aquesta inestabilitat com a paisatge, un determinat grup polític ha ofert un pacte, un acord global –jo diria que amb bones condicions per a Convergència i Unió– que significaria una alternativa diferent a la que es dona habitualment en aquest Parlament.

Què en pensa, senyor Pujol, al respecte?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, el que li vull dir és que nosaltres no tenim cap pacte formal amb cap grup d'aquest Parlament i que no és la nostra intenció, en aquests moments, buscar un pacte formal amb cap grup; simplement li puc dir això. El nostre desig, òbviament, és tenir el suport més ampli possible en totes les circumstàncies que es produeixen en aquesta cambra, que estem oberts al diàleg amb tothom i, de fet, moltes de les coses que s'estan aprovant en aquesta cambra –fins i tot lleis, i lleis prou importants, es fan amb unes molt àmplies majories. Però allò que se'n diu un pacte formal, si és això al que es refereix, no està en el nostre ànim, en aquests moments, de buscar-lo.

El president

Per reformular la pregunta, per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, el pacte formal o informal amb el PP existeix, i jo crec que és un pacte complicat per a vostès. Nosaltres, sí que veiem que hi ha substancials diferències entre allò que vostès creuen i

voldrien fer i el que ells creuen i voldrien fer i fan, especialment en polítiques d'àmbit nacional. Ja sabem que a Madrid –número més, número menys– tots porten el mateix calçat pel que fa a les reivindicacions que vénen de Catalunya i que hi ha escasses diferències entre el que pensen el senyor Anguita, el senyor González o el senyor Aznar, i això no són suposicions, això és estrictament empíric. Per tant, ja ens fem càrrec que arrancar el traspàs d'una competència més o limitar –ni que sigui escassament– l'espoliació fiscal que pateix el nostre país és una feina considerable. Fer-ho aprofitant la debilitat política del Govern espanyol de torn és una possibilitat però, com també s'ha demostrat amb el suport socialista i, ara, amb el suport al Govern Popular, això té les seves limitacions i el llistó que ells posen queda molt per sota de les necessitats d'aquest país.

Per això, creiem que és positiu que aquella proposta nostra, que venim defensant, que anomenem Front Patriòtic, vagi guanyant adeptes i, més enllà de la sorpresa que ens produeix l'ofertament, a nosaltres ens sembla bé que, ara, Esquerra Republicana de Catalunya vulgui pactar amb vostès, encara que, després de la intervenció, avui, del senyor Carod, ja ho començo a dubtar; però, malgrat tot, ens semblaria bé que vostè considerés seriosament aquesta oferta (*remor de veus*). No només això, sinó que, òbviament, amb un programa per impulsar l'autogovern...

El president

Silenci, per favor!

El Sr. Tugues i Boliart

...i, amb una nova majoria, estariem encantats de donar suport a polítiques dirigides a superar l'actual encotillament competencial i financer i que les nostres institucions guanyessin poder polític i suficiència econòmica.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com a nacionalista que sóc, això del Front Patriòtic em dringa bé. Ara, també li he de dir, amb tota sinceritat, que no veig... Vostè diu que fa progressos, jo no els noto; deuen ser geològics perquè, de moment, no els noto. (*Rialles*.) Però em dringa bé –que consti, eh? Em sap greu ara haver fet aquesta mica de broma sobre això. Em dringa molt bé, però no noto, no noto, simplement, que hi hagin aquests progressos que vostè diu.

Enfront d'això, d'una manera, diguem-ne, que dringa menys bé, segurament (*remor de veus*), que dringa menys bé... Però, bé, de tota manera, el traspàs de l'Inem s'ha fet, i el traspàs de la policia s'ha fet. I jo voldria fer notar, perquè, de vegades, en fi, tinc la sensació que la gent potser no se'n adona –oi?–, que el traspàs de la policia té un molt alt, molt alt, molt impor-

tant significat polític, i ara li podria buscar declaracions de gent que no sé si ara n'és o no n'és, però que, en tot cas, era del seu partit, eren del mateix partit, en les quals sempre se'ns va dir que mai no aconseguiríem el trànsit en carreteres; doncs s'ha aconseguit.

Crec sincerament que la nostra línia d'acció en aquest sentit s'està demostrant més eficaç que el Front Patriòtic que –repeteix, repeteix–, a la meua sensibilitat, hi arriba, doncs, d'una manera molt positiva. Però la meua obligació, com a president de la Generalitat, és mirar si aconseguim l'Inem i la policia de trànsit.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració feta del compliment de traspassos acordat pels governs de l'Estat i de la Generalitat

La pregunta oral formulada pel Grup Parlamentari Popular al president de la Generalitat és sobre la valoració feta del compliment de traspassos acordat pels governs de l'Estat i de la Generalitat. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor president, es digui el que es digui, la normalitat i l'estabilitat política generen conseqüències que, inevitablement, sempre són positives. No sé si de casualitat, però, avui mateix, la premsa assenyala una realitat: el creixement de l'economia, el creixement de la demanda de béns de consum, i s'ha incrementat l'activitat industrial, que, com a antecedents complementaris a altres indicadors, també positius, garanteixen el compliment dels objectius previstos en l'àmbit estatal i català.

Tenint en compte, doncs, aquests criteris d'estabilitat, precisió i garantia, i en la mesura que afecten Catalunya, quina valoració fa vostè, honorable president, del compliment de traspassos que en matèria autonòmica van acordar Convergència i Unió i el Partit Popular?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, la valoració prefereixo que se la faci cadascú, no? (*Rialles.*) Jo li diré el que ha passat, i a més a més vostès ja ho saben; bé, estava previst que hi hauria el traspàs de ports –això no és ben bé un traspàs, però és un increment de poder polític i d'influència sobretot en l'àmbit de la vida econòmica, important– que havien intentat molts, abans..., vaja, molts, no; només ho havien intentat els bascos sense aconseguir-ho. Els altres no ho havien demanat mai, perquè això de l'autonomia

sembla que només té importància per a Catalunya, els altres no havien demanat absolutament res. Ara ho hem demanat nosaltres; ho hem aconseguit quan abans, ho repeteixo, la petició anterior que s'havia fet a l'època del PSOE per part dels bascos havia estat rebutjada. A això s'ha arribat amb un cert retard perquè nosaltres no ens vàrem avenir en la fórmula inicial i es va retardar, però, en fi, al final hem aconseguit un traspàs, millor dit, una transferència d'aquestes capacitats de decisió, millores que no havien estat plantejades inicialment pel Ministeri de Foment.

Ahir vam rebre el de l'Inem, que és un traspàs molt important, amb personal, amb diners, en oficines, en incidència en la vida ciutadana i també amb significat polític, també amb retard, però amb un retard justificat que durant tot aquest temps el que s'ha fet és millorar, situar per sobre del que estava previst inicialment el sostre d'aquesta competència.

Voldria fer-los notar, no solament a vostès sinó a tota la cambra, que aquests dos exemples són dos bons exemples que el Govern ha de procurar no deixar-se influir massa ni per les premses dels diaris, ni per les premses de l'oposició, ni per les premses de l'opinió pública, ni per les premses de la pròpia militància dels mateixos partits, perquè resulta que al final, a base d'una negociació prou llarga, s'han aconseguit millores més substancials que no pas si haguéssim acceptat ja d'entrada, d'antuvi, els plantejaments que se'ns feien des dels corresponents ministeris.

Hi han hagut altres traspassos de menys importància: l'Institut Social de la Marina, etcètera, l'execució de la legislació de productes farmacèutics, però sí que vull subratllar altra vegada un tema, que és el de la policia de trànsit, a través, evidentment, d'una llei orgànica que actualment s'està discutint, i que té, torno a dir-ho, ho subratllo una vegada més, una gran significació política.

Ara què tenim davant nostre? Tenim la Llei de costes, tenim la Llei del sòl, tenim noves competències que a més estan pendents perquè formen part de l'Estatut. Bé, fins avui s'ha fet això.

El president

Si vol repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor president, ja no em podrà repreguntar, però bé, ja que vol que fem una valoració, doncs, fem-la. Crec que seria bo, senyor president, recordar que els avenços per al desenvolupament de l'autogovern de Catalunya, que hem aconseguit tan sols en un any, són més importants quantitativament i qualitativament que totes les negociacions que en aquesta matèria es van portar a terme gairebé en catorze anys de govern socialista. (*Remor de veus.*) És evident...

El president

Silenci!

La Sra. Montserrat i Culleré

És evident, senyor president, que hem d'anar avançant, però en menys d'un any hem aconseguit fites històriques a Catalunya, entre les quals hem de destacar –vostè n'ha dit un parell, importantíssimes– la cessió del 30% de l'IRPF, la transferència de les competències en trànsit que vostè acaba de comentar, el desenvolupament del model policial català, la transferència signada ahir de l'Inem, l'aplicació de la LOFAGE, s'ha controlat el dèficit públic, ha baixat la inflació als límits històrics, s'han reduït els tipus d'interès –un moment, un moment!–, s'ha signat l'acord que garanteix els drets dels pensionistes i les seves percepcions, s'ha signat la reforma laboral entre la patronal i els sindicats, s'han traspassat competències que vénen a reforçar l'exercici d'autogovern i els traspassos de les competències com, per exemple, el nomenament directe dels presidents dels ports a Catalunya, senyor president, i ben aviat –vostè ho sap molt bé–, es resoldrà el problema del finançament de la sanitat pública, una de les grans preocupacions del seu Govern. Ben aviat també, al setembre, s'aconseguirà un rebaix que totes les forces polítiques han intentat aconseguir sobre el rebaix del preu dels costos en els peatges.

Per part nostra estem complint amb la màxima rapidesa. Esperem, doncs, que siguin així mateix, ràpidament, assimilats pel seu Govern, senyor president, tots els traspassos, per tal que la seva aplicació arribi...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Montserrat i Culleré

...en el termini més breu possible als ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té trenta-quatre segons per contestar aquesta pregunta.

El president de la Generalitat

Escolti, aquest discurs jo estic en condicions de fer-lo, també, el que ha fet vostè, però el faré el dia que aquestes preguntes em vinguin de part de l'oposició –al Govern central, vull dir, no? Miri, bé, ara, li vull dir una cosa. No mirem tant al passat, d'acord? Escoltin, ja saben que jo ho defenso; per altra banda, no deixen de ser coses que estan previstes a l'Estatut i, en tot cas, seria més aviat una falla dels governs anteriors que no s'haguessin traspassat. Deixant de banda la nova formulació que hi ha hagut de la policia pel que fa al trànsit.

Ara bé, pensem en el futur? Doncs, miri, traslladi vostè al seu partit el següent: ara hi ha una pila de coses pendents, que formen part de l'Estatut, i algunes d'elles importants perquè, a més, fan molt de mal, entén què vull dir? Per exemple, apuntin-se'n una: les beques escolars, les beques universitàries. Aquí hi ha una apli-

cació concreta del que se'n diu el sentit de la solidaritat, que és absolutament discriminatòria per al ciutadans de Catalunya.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per a donar compliment a la Resolució 320/V del Parlament de Catalunya, d'abonament dels interessos de demora provocats pel retard en el pagament de les obligacions econòmiques contretes

Pregunta oral al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per donar compliment a la Resolució 325 del Parlament de Catalunya, sobre l'abonament d'interessos de demora en el cas de retard en el pagament de suspensions, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Hi ha temes que dringuen bé, hi ha música celestial, i hi ha temes que dringuen molt malament. El 28 de maig el Parlament de Catalunya va aprovar instar el Consell Executiu a adoptar les mesures pertinents per garantir el pagament de les subvencions a famílies, empreses, entitats i corporacions locals i altres administracions públiques, abans de tres mesos de la concessió i a pagar interessos de demora si ho fes passats els tres mesos.

Senyor president, vostès, Convergència i Unió, hi van votar en contra, però el Parlament ho va aprovar. Quines mesures pertinents pensen prendre? Com ho pensen garantir?

El president

Moltes gràcies. Per contestar té la paraula l'honorable president.

El president de la Generalitat

Simplement, doncs, fent-ho, fent-ho. I com? Doncs fent-ho a base que el pagament dels interessos es faci com s'ha de fer, a càrrec de la mateixa partida pressupostària a la qual pertany el principal, diguem-ne, de la subvenció. Si això ens obliga a pagaments més grossos dels previstos, evidentment, comportarà una certa reducció d'altres despeses de la mateixa partida.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, la resposta és una mica insòlita, no? Fent allò que no han fet mai fins ara! Fent allò que la Llei de finances

públiques, al seu article 25, diu que s'ha de fer. És a dir, el Consell Executiu de la Generalitat, fins ara, ha incomplert la Llei, no ha pagat a l'hora i no ha pagat interessos; el Parlament ara l'insta a fer-ho i el president de la Generalitat diu: «Ja ho faré.» Però de moment, fins ara, no ho ha fet. Han incomplert la Llei, i a aquesta obvietat, allò que la Llei diu, a més a més –a més a més–, hi voten en contra. Quin sentit té que votin en contra allò que la Llei diu que ha de ser així? I que provoca greus... (*Remor de veus.*)

Li puc demanar que descompti el temps, senyor president, fins que no callin uns quants senyors diputats?

El president

Segueixi, segueixi parlant, senyor Nadal... (*Remor de veus.*) Volen fer el favor de guardar silenci?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, aquest matí, en un espectacle lamentable, amb els bancs del Govern absolutament buits, sense cap membre del Govern, hem escoltat l'Informe del Síndic de Greuges. I l'Informe del Síndic de Greuges, quan el Síndic informava, la consellera de Justícia no hi era, ha vingut per una altra cosa. (*Remor de veus.*) En l'Informe del Síndic de Greuges...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

En l'Informe del Síndic de Greuges es diu amb molta claredat que aquest és un tema greu que afecta economies personals, economies d'empreses, economies d'ajuntaments, economies d'administracions públiques i economies d'entitats sense finalitat de lucre, que treballen, per exemple, amb persones amb disminució i a les quals se'ls deu en aquests moment 2.277 milions de pessetes, amb retards de més de tres mesos...

El president

Se li ha acabat el temps...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...no se'ls paguen els interessos, els han de pagar ells... Acabo de seguida, senyor president.

El president

Acabi, acabi... (*Forta remor de veus.*) Acabi.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Abaixaran les persianes, i dels disminuïts, sense interessos, ja m'explicarà què en faran.

El president

Té la paraula, per contestar la repregunta, l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

En primer lloc, per precisar algunes coses, unes inexactituds que ha dit vostè. No hem deixat de complir la Llei: els interessos s'havien de pagar a petició de part; primer, i això és el que diu la Llei. El que sí que pot ser és que un parlament pot dir que a més ha de ser d'una altra manera, això és altre tema, i ho vaig dir l'altre dia, molt bé; però fins aquest moment això era d'aquesta manera.

Després diu: «Home, la seva resposta és insòlita.» Què vol que li digui? Que no complirem la resolució? La complirem tan bé com sapiguem, que vol dir complir-la, simplement, no? Ara bé, com que l'hem de complir i cadascú ha de ser responsable del que li correspon, vull recordar unes quantes coses. Primer, no negaré pas que tenim retards. Segon, he d'advertir que el perceptor, per poder reclamar, ha d'haver acreditat el compliment de la finalitat de la subvenció, i és tot just aleshores que comença, per dir-ho així, a córrer el temps. És a dir, «el reconeixement de l'obligació» –diu el Pressupost del 97– «s'ha de fer quan el perceptor hagi justificat i el concedent acceptat aquesta justificació al compliment de les contribucions per les finalitats a les quals se li ha atorgat la subvenció». Ho dic perquè això moltes vegades, quan es va curt de temps, no es té gens en compte.

Segona cosa que, naturalment, a partir d'aquest moment haurem d'aplicar amb el màxim rigor, i és que la subvenció pot quedar anul·lada si la justificació no es presenta dins el termini establert. Queda anul·lada, aleshores, la concessió. Ho dic perquè hi han hagut algunes protestes d'alguns diputats, alguns d'ells del seu partit, que reclamaven coses que no es podien fer. En aquest sentit –en terreny privat, s'entén–, perfectament legítimes, per altra banda, les peticions, però inatendibles perquè no s'havien complert les normes, no? Això és una altra de les coses que cal tenir en compte, no?

Per altra banda, també vull recordar, perquè algunes de les coses crítiques que hi han hagut últimament fan referència a això, que quan es tracta de subvencions els fons de les quals, en part o totalment, provenen d'altres administracions, naturalment, el compliment del pagament de la subvenció ve afectat per l'efectiva recepció dels fons, i això passa molt sovint, per exemple, concretament, amb fons europeus, o bé passa també de vegades, simplement, amb coses que fem coordinadament, per exemple, doncs, amb l'Administració central, o bé amb altres institucions.

Bé, fetes aquestes observacions, perquè..., ja que parla vostè ara mateix del Síndic de Greuges, li diré que, efectivament, el Síndic de Greuges insisteix en això, però també insisteix que l'únic que compta són el que se'n diuen les «obligacions reconegudes», i moltes vegades, moltes vegades tenen raó la gent quan es queixa de retards, però també moltes vegades, en les quals, aquestes obligacions no han pogut ser reconegudes...

El president

Senyor president, se li acaba el temps.

3284

El president de la Generalitat

...per tota una... Perdó?

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Dispensi.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el tractament del llenguatge visual dins del sistema educatiu

L'última pregunta oral al Ple al president de la Generalitat, sobre el tractament del llenguatge visual dins del sistema educatiu, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula per formular-la la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyor president de Catalunya, molts cops ens heu recordat que el nostre món és el món; un món, el nostre, que és complex i canviant i que es caracteritza per les grans innovacions tecnològiques, però, sobretot, per la importància que adquireix dia a dia la comunicació i, molt especialment, la imatge. És a través de la imatge que ens familiaritzem amb països, amb persones, amb fets, i fem que formin part del nostre món.

En el procés que vivim de globalització, la comunicació i la imatge juguen un paper molt important; vivim, doncs, en un món competitiu. La pregunta que li formulo en nom de Convergència i Unió va en el sentit de com es contempla el tractament de la imatge, què es fa, senyor president, dins del sistema educatiu per avançar en el llenguatge visual, és a dir, per fer front a aquest repte de futur.

El president de la Generalitat

Com la cambra pot suposar, aquesta pregunta és molt escaient, no? (*Rialles.*) I a més, molt oportuna, perquè, precisament, durant aquest últim mes hem rebut la visita dels consellers de Benestar Social de dues comunitats autònomes, que ens venien a demanar a veure si els deixàvem copiar el que estàvem fent, doncs, en qüestions de tractament, és a dir, d'aplicació del llenguatge visual.

Ho dic perquè, com que abans s'ha parlat dels retards i s'ha posat l'exemple, concretament, de disminuïts físics o psíquics, jo voldria fer notar que segur que tenim una sèrie de falles i tenim, entre d'altres coses també, el fet que ningú discuteix, amb l'excepció, potser, en aquest cas, del País Basc, també, però ningú discuteix que on s'està fent una tasca més important per disminuïts físics, psíquics, sensorials, etcètera, de molt, és a

Catalunya; o, si no, no rebríem tantes visites de gent de fora, d'un i altre partit, PP, PSOE, etcètera, etcètera, que ens vénen a demanar el que fem.

Què fem, per exemple, concretament, en el cas de l'educació en llenguatge visual? Bé, es tracta d'integrar aquell llenguatge a l'escola, ja sigui..., doblement, no?: per una banda, en el sentit que hi hagi mestres que coneixin els mitjans audiovisuals i el llenguatge corresponent, i també en el sentit que l'apliquin. I per això hem de fer tota una sèrie de tasques de suport, que són, doncs, publicacions, que són la dotació d'equipaments a centres docents... Els darrers deu anys, s'han fet més de cent vint mil actuacions de préstec d'equivalents, que ens han costat 230 milions de pessetes, que, per cert, a les altres comunitats autònomes, ningú els pot dir que les hagin pagat tard, perquè no s'hi havien compromès mai, a pagar-les. I no han pagat, algunes d'elles, ni cinc; per tant, no han arribat tard, no s'han endarrerit..., vull dir, són inatacables, simplement perquè no ho han fet. Bé, nosaltres ho hem fet.

Una altra cosa, doncs, ha estat, per exemple, la producció i distribució de material per a les videoteques: quatre mil títols, vuitanta centres de recursos pedagògics... Els puc assegurar que una d'aquestes comunitats autònomes, que, per cert, de vegades es distingeix per presentar-se com a molt progressista, d'aquestes que han vingut aquests últims dies, no en té cap, de centre de recursos amb material d'audiovisual. Naturalment, potser sí que alguna vegada hem pagat una mica tard, però hem pagat i hi són –i hi són.

Després hi ha la formació permanent de professorat, en la qual s'ha arribat fins a 1.700 professors. Hi ha després l'aplicació de tota aquesta..., en fi, l'aprofitament de les noves xarxes de comunicacions –em refereixo bàsicament a la Internet– també en aquest mateix sentit; la creació, l'organització de jornades; premis de vídeo escolar, etcètera.

En tot cas, penso que aquest és un punt en el qual la comparança que pot fer el Govern de Catalunya respecte al que és el conjunt d'Espanya, tant pel que fa referència a comunitats autònomes com al que se'n diu encara el territori MEC, el territori del Ministeri d'Educació, és molt altament favorable.

El president

La senyora Bruguera té temps per repreguntar, però el senyor president no té temps per contestar-li la repregunta. (*Pausa.*) Renuncia a la repregunta?

Doncs, acabades les preguntes al molt honorable senyor president, iniciarem les preguntes al Consell Executiu.

Les preguntes número 7 i número 8 han sigut posposades.

Preguntes acumulades relatives al Reg de Maials (tram. 310-00330/05 i 310-00331/05)

La pregunta número 9 és la que formula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Isidre

Gavín, sobre la possibilitat de transformar de secà a regadiu els terrenys coneguts com el Reg de Maials, al sud del Segrià. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, acumularé les dos preguntes presentades sobre aquesta matèria. (*Remor de veus.*)

Senyor conseller, la transformació de secà en reg és, per a les comarques agrícoles, un dels fets econòmics més essencials, i també ho és des d'un punt de vista social i des d'altres punts de vista. Per a l'agricultura moderna és una de les expectatives principals, i en el cas de les terres de Lleida hi ha molts casos i moltes expectatives...

El president

Guardin silenci, si us plau, per respecte a l'orador.

El Sr. Gavín i Valls

...de transformacions de secà en reg, especialment en aquelles zones on l'agricultura tradicional és una agricultura de secà, generalment, o en molts casos, de subsistència i, en certa manera, amb unes expectatives de cara al futur molt més dificultoses que en el cas en què hi ha superfícies agrícoles de reg.

En el cas de la comarca del Segrià, la meitat sud de la comarca és una zona de secà pràcticament tota ella. És una zona que, per clima i per característiques morfològiques i agràries, és una comarca que es podria dir que forma part, des d'aquest punt de vista, de les mateixes Garrigues. És una zona en la qual hi ha una concessió d'aigües des de l'agost de l'any 93, que va iniciar una SAT en aquell moment i que es va concedir, insisteixo, a partir d'aquest any 93, en la qual es parlava d'un cabal suficient per poder regar en aquells moments una superfície amb reg convencional i tradicional de 2.475 hectàrees, però que, per diferents dificultats en què jo ara no entraré i no aprofundiré, de diferents tipus, aquesta concessió, aquest projecte de reg no s'ha pogut portar mai a terme.

Ha aparegut als mitjans de comunicació, fa relativament poc temps, la possibilitat que amb la col·laboració, l'ajut i el suport del Departament, i potser refonent el que era un projecte de reg convencional –insisteixo, potser per a aproximadament unes 2.500 hectàrees– i transformant-se en un projecte de suport que pogués afectar més de 9.000 hectàrees i, aproximadament, set municipis d'aquella zona, es pogués d'una manera més o menys definitiva o..., en fi, després de tota aquesta espera de tots aquests anys, poder fer aquesta transformació de secà en reg. Aquesta notícia, que va aparèixer a la premsa i que és esperada per tots els regants expectants de tots aquests municipis, convindria que tingués una confirmació o no oficial per part del Govern, i del conseller d'Agricultura en aquest cas, i per això hem presentat aquestes dues preguntes: quines són les expectatives reals que es pugui fer aquesta transformació de secà en reg?, que és molt important en aquella zona, que és una zona que fins i tot podria haver estat rega-

da pel Segarra - Garrigues en un futur, perquè per aquesta concessió d'aigua pròpia, que és una concessió d'aigües del riu Ebre, doncs, podria posar-se en marxa durant aquests propers anys. És a dir, això, les expectatives reals, quines són? Quina és l'opinió del Govern? Realment, això es podrà dur a terme en uns terminis de temps prudencials? Quins poden ser, segons el Govern, aquests terminis?

Aquesta és la pregunta que nosaltres faríem al conseller, i ens agradaria, doncs, tenir una resposta satisfactòria.

Gràcies.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Bé, com vostè ha dit, a la zona de Maials hi ha una iniciativa, que comença fa força anys, mitjançant la qual un grup de regants, bàsicament de tres municipis –si no ho recordo malament, Seròs, Almatret i Maials–, inicien una proposta d'un reg. Aquesta gent creen una societat agrària de transformació, una SAT; fan..., demanen o fan redactar el projecte, i amb aquest projecte aconsegueixen una concessió d'aigua, exactament, si no ho recordo malament, d'uns 1.350 litres / segon, amb una capacitat de 5.000 metres cúbics / hectàrea i any.

Aquest reg, al llarg del temps, s'ha vist que era un reg que no era possible, s'ha vist que no era possible per diferents raons. La primera raó és perquè, doncs, tenia un cost tan elevat que els mateixos agricultors no podien assumir. S'ha de dir que aquest reg mai ha estat un reg contemplat a dintre els programes de reg de la Generalitat de Catalunya, sinó que és una iniciativa totalment de caràcter privat. Segon, la mateixa dotació de reg, la conformava com un reg no excessivament aplicable en aquests moments amb les últimes tecnologies de reg. Vostès saben, doncs, que un reg de caràcter convencional hauria de superar..., superar o rondar els 6.500 metres cúbics / hectàrea, i un reg de suport, doncs, en el millor dels casos entendríem que hauria d'anar cap a 1.500 metres cúbics / hectàrea; es podria moure de 1.000 a 1.500 metres cúbics / hectàrea.

Davant d'aquesta realitat i que es veia que no es podia portar a terme aquest reg, els dos departaments –perquè he de dir que aquesta és una tasca comuna, en aquest cas del conseller Mas i jo mateix–, els departaments de Política Territorial i Agricultura, analitzem la concessió d'aquesta aigua, que creiem que és força important perquè és una concessió, doncs, que amb reg de suport permetria regar al voltant de 10.000 hectàrees, i sí que hem elevat una proposta als regants de vuit..., no de set municipis, sinó de vuit –exactament, si no ho recordo malament, d'Aitona, de Sarroca de Lleida, de Torrebesses, de Llardecans, de Maials, de Seròs, de la Granja d'Escarp i d'Almatret–, de tal forma que primer han fet un avanç d'un preprojecte de la zona regable, que exactament, doncs, seria aquesta zona (*l'orador mostra un plànol*). No sé si els senyors diputats ho poden veure, però vostè, que coneix bé Lleida..., dóna una idea que és una superfície força considerable de reg, i el que hem sol·licitat en aquest moment és que la SAT concessionària d'aigües estigui disposada a passar aquesta

3286

concessió a la nova comunitat de regants i que aquesta hipotètica, en aquest moment, nova comunitat de regants..., si està disposada a assumir el repte de la construcció d'aquest reg. Aquesta proposta ja se'ls ha passat. En aquest moment està en caràcter de discussió, jo crec que amb una voluntat clara i decidida –clara i decidida– d'assumir-ho.

Quin és el termini que es podria donar per portar a terme aquest reg? Bé, en la reunió, en una passada reunió, analitzant tots els regs de Catalunya, nosaltres ens adonem que per raons òbvies, com és el fet que en aquest moment encara no tinguem la concessió d'aigua del Segarra - Garrigues, doncs, hi ha unes dotacions pressupostàries dintre el PEF plurianual de Regsa, mitjançant les quals podem fer unes determinades inversions, sobretot, en aquest cas, del Segarra - Garrigues. I la decisió que prenem ambdós consellers és que, donat que aquesta concessió d'aigua afecta –la concessió d'aigua inicial era per a 2.400 hectàrees; en transformar-la en reg de suport estem parlant de, pràcticament, 10.000 hectàrees–, pràcticament, en un 90%, superfície del que se'n deia el Garriga - sud, o sigui, la fase final del reg Segarra - Garrigues.

Pel mateix, entenem que és una molt bona opció aprofitar aquesta concessió d'aigua, i iniciariem –una vegada confirmada per part dels ajuntaments i dels possibles futurs regants la voluntat de regar– el redactat del projecte, i, en principi, no preveiem cap dificultat perquè, una vegada redactat aquest projecte, es pogués posar a subhasta aquesta obra, evidentment per trams, donada la seva superfície. Però, en principi, la situació actual d'aquest projecte és aquesta. És un projecte, doncs, que crec que ha estat molt ben acollit pels nous futurs regants, és un projecte possible, i fins i tot m'atreviria a dir, sense trencar terminis, que és un projecte realitzable en un curt espai de temps.

El president

Moltes gràcies. Se li ha acabat el temps al senyor conseller. Si el senyor diputat vol repreguntar, sàpiga que el senyor conseller no li pot contestar.

El Sr. Gavín i Valls

Senyor president, li hauria preguntat la situació de com quedaria la SAT anterior i algunes altres qüestions, però, evidentment, si no té temps per contestar, renuncio a fer-ho.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Són dos minuts i mig per pregunta; ha consumit els cinc minuts d'acumular-les.

Pregunta al Consell Executiu sobre la gira de conferències públiques del president de la Generalitat, anunciades com una activitat oficial de la Generalitat

La següent pregunta al Consell Executiu és la formulada pel Grup Socialista sobre la gira de conferències

públiques del president de la Generalitat, anunciades com una activitat oficial de la Generalitat, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Josep Maria Sala. *(Pausa.)* No he posat encara en marxa el rellotge... *(Veus de fons.)* La targeta està posada?

El Sr. Sala i Griso

Perdó, m'he equivocat de... Perdoni, senyor president. Senyor conseller de la Presidència, amb una certa freqüència –normalment, una o dues vegades l'any–, el president de la Generalitat es fa convocar una conferència: publica anuncis en els mitjans informatius, distribueix centenars o milers d'invitacions i, amb diversos temes, convoca els ciutadans o ciutadanes de Catalunya, molt sovint els alts càrrecs de la Generalitat, a assistir a una conferència del president de la Generalitat. A nosaltres és obvi que no ens sembla malament que el president de la Generalitat faci conferències, i segurament podríem veure antecedents en altres dirigents polítics d'altres països, en els quals això es produeix amb una certa freqüència. Del que he de dir-li que no he trobat encara cap precedent és que, aquestes conferències, se les autoorganitzi el mateix conferenciant i, per tant, que es converteixi en un autoconferenciant.

Normalment, aquest tipus d'activitats es produeixen en altres institucions: a universitats, a cambres de comerç..., en àmbits en els quals, d'una manera molt adequada, els càrrecs polítics diuen als ciutadans el que els han de dir. En el cas de Catalunya, succeeix un fet específic, un fet diferencial, que és en el qual jo vull interessar-me, exactament, per què es produeix d'aquesta forma: que el president de la Generalitat utilitza la Generalitat per autoorganitzar-se les seves conferències. I, des d'aquest punt de vista, vull preguntar al conseller de la Presidència les raons per les quals en aquest tema som una situació especial i som un fet diferencial.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Sí, per un moment, quan he vist la pregunta, m'ha deixat una mica parat, perquè vostè parlava d'una gira i el president, l'any 97, ha fet dues conferències: una, convidat pel Col·legi de Periodistes –que es fa sovint i sovintja això, i em sembla que no és l'únic polític que hi va–; la va fer el 17 de gener, sobre el segon balanç d'una política juny 95 - desembre 96, i, l'altra conferència que va fer –que no és que autoconvoquem conferències, és que el president dóna conferències–, la va fer al Palau de Congressos de Barcelona, el 6 de febrer del 97, que era una conferència que tenia per títol «Per què tenim confiança en l'esdevenidor?». I diu: «Escolti. Per què la fan?». Jo li aconsello que la llegeixi i veurà com és d'interessant i per què la fem: perquè és impor-

tant que el nostre país, la gent del nostre país, tingui confiança en el seu futur, i jo crec que aquest és un missatge que, un president de la Generalitat, crec que gairebé té l'obligació de fer, i, per tant, per això, es va fer aquesta conferència.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sala.

El Sr. Sala i Griso

És obvi, senyor conseller, que vostè no m'ha contestat el que jo li pregunto, perquè ens sembla molt legítim que el president de la Generalitat pronunciï les conferències que estimi oportunes; el que trobem atípic és que ell mateix s'autoorganitzi aquestes conferències; l'anormal és que el president de la Generalitat, utilitzant el dispositiu de la Generalitat, logístic i organitzatiu, s'autoconvoqui una conferència que ell mateix dóna. Jo he intentat trobar antecedents a qualsevol país d'Europa on això hagi pogut passar, o als Estats Units, i això no passa enlloc. Els presidents de govern, els presidents de repúbliques o de qualsevol àmbit d'acció de govern, el que fan, quan han de dictar, de pronunciar conferències importants com les que, de tant en tant, fa el president Pujol, més enllà de l'interès que poden tenir, normalment, el que fan és utilitzar l'àmbit d'una altra institució; van a les universitats, van a les cambres de comerç, van als sindicats, però jo no he vist encara cap cas en el qual un president de la Generalitat utilitzi el seu Govern, o el president de qualsevol institució utilitzi el seu Govern, per convocar-se, ell mateix, una conferència. No passa a Espanya, no passa a França, no passa a Gran Bretanya i no passa als Estats Units, i, en aquest sentit, jo, simplement, li encomano que no costaria excessivament trobar alguna institució que convidés el president de la Generalitat, més enllà del Col·legi de Periodistes...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Sala i Griso

...que podria tenir l'interès del president de la Generalitat, i que, aquestes coses tan interessants, les expliqués allà, en lloc d'haver de recórrer...

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Miri, no sé exactament, la pregunta, en la direcció que va... No, no, escolti, li ho dic de debò. La primera conferència va ser convocada i es va donar al Col·legi de Periodistes; per tant, ja en té una; la segona, que es va produir al Palau de Congressos de Barcelona, es va fer, i es va fer en uns locals que no són de la Generalitat, sinó que són de la Fira i, a més, va presentar l'acte i va convidar a l'acte el senyor Antoni Negre, president de

la Cambra de Barcelona, no? Per tant, escolti'm: hi ha diferents maneres de fer-ho, o ho hauria pogut fer en una altra institució, no? Jo crec que, a vostè, potser li sap greu que el president, de tant en tant, faci unes conferències que jo crec que és obligatori de fer, explicant la situació política i explicant la política que es fa des del Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'estat d'execució de les obres de millora de la carretera C-243, en el tram de Sant Sadurní d'Anoia a Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)

La pregunta número 12 ha sigut retirada; per tant, passarem a la pregunta número 13: pregunta al Consell Executiu sobre l'estat d'execució de les obres de millora de la carretera C-243, en el tram de Sant Sadurní d'Anoia a Vilafranca del Penedès, formulada pel Grup Popular. Té la paraula, per formular-la, la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè recordarà que, el passat mes de desembre, per, vostè, poder tirar endavant els pressupostos de la Generalitat de 1997 –i el seu Departament, evidentment– varen gaudir del suport del Grup Parlamentari Popular. I hi vàrem donar el suport per tres qüestions fonamentals –aquest matí, fins i tot, hi he fet esment–, però, evidentment, vàrem entrar unes esmenes, que es varen negociar amb el conseller d'Economia –que vostè coneix molt bé–, i, en aquests moments, voldríem saber quin és el grau de compliment pel que fa a l'esmena que vàrem presentar –i acceptada per vostès–, com està l'estat d'execució del projecte de millora de la carretera de Sant Sadurní a Vilafranca, comarca 243.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar, té la paraula el conseller de Política Territorial, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada. Bé, doncs, com que normalment, habitualment, doncs, el Govern de la Generalitat té ganes de complir els seus compromisos, doncs, lògicament, en aquest moment, estem en tràmit de complir-lo, i jo li puc dir que s'està redactant l'estudi informatiu de condicionament més proper a Sant Sadurní, que concretament correspon a la zona des de la mateixa Sant Sadurní fins a la cooperativa Covides, incloent, a més a més, el que ha de ser, en el futur, la variant de Sant Sadurní, d'aquesta carretera que vostè esmentava –això, per un costat–, i, després, per altre costat, jo

3288

mateix vaig donar instruccions al director general de Carreteres i al president de l'empresa pública Gestió d'Infraestructures, SA, perquè fessin una previsió pressupostària –per tant, doncs, que tinguessin una reserva de recursos, també de cara al futur– per poder fer, com a mínim, una primera fase del que seria el condicionament d'aquesta carretera –concretament, per un valor de 300 milions de pessetes.

El president

Té la paraula, per repreguntar, la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, pel que fa al tram de què vostè m'ha parlat, fa molts anys que està projectat, el tram de Covides a Sant Sadurní d'Anoia. Abans, per 400 milions; ara, vostè ens acaba de dir per 300 milions. Però, bé, vostè m'ha dit que no vol..., o sigui que el Govern de la Generalitat porta a terme tots els seus compliments i que està treballant perquè aquest projecte tiri endavant. Escolti'm: fa mig any que vàrem aprovar aquesta esmena, és una reivindicació llarga i antiga –fins i tot vostè mateix, en comentar aquest tram de Covides - Sant Sadurní, ja posa en evidència un incompliment del Govern de la Generalitat envers aquesta carretera. M'agradaria que precisés més, senyor conseller, i que em digués, aquest projecte –evidentment, tenim tot l'any 97–, de tota la carretera –no de tan sols un tram–, per a quan creu que podrà estar enllestit i quin és l'import que creu que aquest projecte podrà valdre, o quin cost creu que, a través de GISA, tindrà tot el tram de la carretera Vilafranca - Sant Sadurní d'Anoia, o a la inversa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, crec que, en la primera informació que he donat, potser hi ha hagut una confusió. Jo no he dit que els 300 milions de pessetes haguessin de servir, de cap manera, per fer, en el futur, aquesta variant, i, concretament, he parlat del futur, en aquest cas. El que passa és que per enriquir la informació, perquè estava segur que la senyora diputada ho agrairia en aquest sentit, he volgut també fer referència a aquesta altra obra, però, de fet, són dues de diferents: una, prevista de cara al futur, que és, concretament, aquesta variant de Sant Sadurní i que és un tema per al qual, en aquest moment, no hi ha dotació pressupostària; dues –que sí que n'hi ha, per valor de 300 milions de pessetes–: un condicionament general del que és la carretera entre Sant Sadurní i Vilafranca.

Això és concretament el que he dit: «per un valor de 300 milions de pessetes», que s'inclourà en el Pla econòmic i financer de GISA i que, lògicament, doncs, demostra: primer, la sensibilitat que el mateix Departament té per intentar millorar les condicions d'aquesta carretera i, dos, l'intent de complir el compromís que es va assumir amb el Partit Popular en el moment de la votació dels pressupostos.

Jo només tinc una esperança –que, al mateix temps, intenta ser una confiança–, que és que tot allò que el Govern del Partit Popular ens ha promès a nosaltres en matèria d'inversions respecte a aquest any 97 es complirà amb la mateixa diligència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a solucionar la contaminació de les fonts públiques

L'última pregunta que substanciarem en el Ple d'avui és la pregunta, formulada pel Grup Mixt, sobre les mesures previstes per a solucionar la contaminació de les fonts públiques. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Ja fa un cert temps que l'opinió pública –bàsicament, d'Osona– es feia ressò d'una problemàtica que, bàsicament, es centra en el fet que l'excés de purins o, millor dit, de mesquita, en segons quines zones del nostre país i, en concret, a Osona, té efectes absolutament nocius per al medi ambient, però també per a la salubritat pública i, en concret, un d'aquests efectes era la possible contaminació de les fonts públiques. És a tall d'aquesta inquietud i d'aquest fet que demanàrem i demanem al Consell Executiu quines accions pensa emprendre per solucionar aquesta problemàtica.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president, senyor diputat. Bé, vull fer-li una precisió, d'entrada, que crec que és del tot necessària. És cert que a Osona la contaminació pot tenir molt a veure amb els purins perquè, com sap, aquesta comarca és excedentària de purins; el que passa és que vostè sap perfectament que l'increment de les concentracions de nitrats a l'aigua és un fenomen general a Europa, que s'observa des dels anys seixanta, especialment en àrees de gran activitat ramadera i agrícola. La causa sol ser la utilització de fertilitzants nitrogenats, tant d'origen natural –aquí passaria pels purins– com d'origen artificial, és a dir, d'adobs inorgànics. Fer una excessiva pressió sobre els purins vol dir que el que

estem fent és fer que s'utilitzin menys els purins, que és, d'alguna manera, un adob ben utilitzat, ecològic –en podríem dir–, i fer que s'utilitzin més adobs inorgànics, que comporten la necessitat d'indústries prou, a vegades, feixugues.

De tota manera, per respondre la seva pregunta, li diré que nosaltres tenim cinc línies d'actuació –en les quals estem treballant–, que serien, bàsicament, en primer lloc, el que ja s'ha fet: la publicació del manual de gestió de purins i la seva regularització; en segon lloc, l'aprovació que es va fer fa uns mesos del programa de gestió de les dejeccions ramaderes a Catalunya; en tercer lloc, els treballs d'implantació del Decret 261/96, sobre protecció de les aigües, i, finalment, doncs, l'elaboració de normativa específica per a la gestió de les dejeccions ramaderes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, jo no vull entrar en una polèmica absolutament innecessària amb el conseller, sobre si, en el cas d'Osona, l'origen de la contaminació de les fonts públiques són o no són els purins, o són els fertilitzants; en qualsevol cas, em sembla que, independentment dels informes tècnics que poguessin corroborar tant una opinió com l'altra, el fet de la concentració, especialment de purins, és absolutament determinant.

Fa poc, en aquest Parlament, es va presentar una proposició no de llei, defensada pel senyor Piella, en el sentit de, precisament, trobar solucions a aquesta problemàtica i recordar que aquesta Proposició no de llei es va aprovar, en el sentit que, precisament, anunciava el senyor conseller.

Jo, l'únic que voldria demanar és que, tenint en compte la magnitud –jo no diria de la tragèdia, però sí de la problemàtica, i, especialment, en algunes comarques–, que fa que en zones grans, especialment grans com, per exemple, és el cas de la Plana de Vic, avui dia, no hi hagi o no es conegui absolutament cap font pública –i estic parlant de la Plana de Vic– que sigui realment saludable o que se'n pugui fer ús..., jo diria que aquest és un motiu, més que suficient, perquè el Govern de la Generalitat –que, per cert, en aquesta temàtica, té les competències exclusives– actuï no de forma adequada sinó de forma urgent.

Jo, l'únic que demanaria –senzillament i, en tot cas, recollint les paraules del senyor conseller– és que aquestes actuacions que ell mateix ha anunciat en cinc fronts diferents es posin en marxa al més aviat possible i que, en comarques com Osona, aquesta problemàtica, absolutament greu i que pot tenir fins i tot repercussions molt greus de cara a la salubritat pública i de cara a la salut de les persones, doncs, es pugui solucionar al més aviat possible. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller, per contestar la repregunta, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, és evident que Osona és una de les comarques en les quals nosaltres actuem de manera prioritària; per això, és la comarca en la qual estem executant el programa de gestió de dejeccions ramaderes de forma prioritària i, a la vegada, tenim també una especial atenció en el programa d'inspeccions a les granges. Jo li volia dir que, per exemple, de tot Catalunya, doncs, l'any 96, es van inspeccionar sis-centes granges, de les quals unes –exactament vuitanta– ho van ser a la comarca d'Osona; per tant, un percentatge prou significatiu. Dir-li també que d'aquestes granges, d'aquests sis-centes de tot Catalunya, a dues-centes seixanta, se'ls va ordenar l'execució de millores, mentre que tres-centes quaranta tenien una situació correcta, i que, evidentment, per a les que no són prou correctes, doncs, hi ha també expedients sancionadors –en total, a Catalunya, vam imposar setanta-dues sancions, per un import total de 17 milions de pessetes. Aquesta és una via que ens permet, d'alguna manera, fer complir la llei, però pensi que, sobretot, nosaltres el que estem és esperançats en el diàleg que estem tenint a través de la taula de concertació, en la qual participem tots els sectors implicats.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 341 de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (presa en consideració)

Acabat el temps de preguntes al Consell Executiu, passàrem al quart punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 341 de la Llei orgànica 6/1985, de primer de juliol, del poder judicial, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Per presentarla, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és un fet inqüestionable, que vostès coneixen perfectament, que des de la recuperació de la democràcia i l'aprovació de l'Estatut d'autonomia s'ha anat avançant en el coneixement i en l'ús social del català. Per diversos motius, que segurament després tindrà temps d'abordar i que són coneguts també de tots vostès, un

3290

dels àmbits on no s'ha produït, on no s'ha assolit un nivell d'ús del català suficient per garantir els drets lingüístics dels ciutadans en les seves relacions jurídiques privades, però també com a usuaris de l'Administració, és l'àmbit del dret i de la justícia. Perquè, encara que hi ha qui diu, qui afirma que no hi ha problema lingüístic a la justícia, que la llengua no genera problemes als jutjats —és una afirmació, aquesta, que de vegades fan jutges, magistrats, secretaris, altres professionals i operadors jurídics—, el cert és que les estadístiques diuen una altra cosa ben diferent. Perquè, tot i que dels més de cinc mil funcionaris que treballen als jutjats de Catalunya no arriben ni al 10% els que afirmen desconèixer el català, pràcticament la meitat no atén mai el ciutadà en aquesta llengua; al voltant de quatre mil utilitza sempre el castellà en els escrits; els escrits que procuradors i advocats presenten en català als jutjats rondan, tot just, la xifra del 10%, i els jutges que fan les sentències en català també es poden comptar pràcticament amb els dits de les dues mans: és escassament, arriba escassament a l'1%.

I, certament, són poques les actituds de rebuig, però també hi són. Com, per exemple, la decisió presa fa alguns anys per una sala de l'Audiència Provincial de Barcelona, que obligava un jutge a traduir els més de cinc mil folis d'un sumari que era en català. O d'altres que marquen immediatament, com si una mena d'animal rosegador fossin, el territori del seu jutjat imposant el castellà, com aquell cas d'un jutge que només arribar a Catalunya va assegurar que es podrien utilitzar o continuar utilitzant sense problemes els formularis en català, però va afegir: «Quan s'acabin» —va puntualitzar—, «ho farem en castellà.»

Aquest mateix Parlament de Catalunya, reiteradament, ha pres cartes sobre l'assumpte. Conscient d'aquest problema, va adoptar ja fa alguns mesos una moció molt important, la Moció 12/V, en la qual es comprometia, el Govern de Catalunya, a promoure el conjunt d'iniciatives legislatives necessàries a fi i efecte de garantir aquest dret lingüístic a les persones que es relacionen amb l'Administració de justícia. Més recentment, també una altra moció d'aquest Parlament reiterava o anava o apuntava, si fa no fa, exactament en el mateix sentit.

I és que, senyories, senyores i senyors diputats, a més de la necessitat de respectar i de donar garanties als drets lingüístics dels justiciables, atenent un desig molt àmpliament sentit de la nostra societat —que és l'objectiu principal, l'objectiu número 1—, aquest desig de canvi lingüístic preconitzat constituïria, entenem, un fet que afegiria prestigi i major confiança dels ciutadans en l'Administració, en l'estament judicial; per tant, aproximaria el ciutadà..., democratitzaria la justícia.

Quines són les dificultats, els obstacles en aquest camí? Les dificultats són moltes, i vostès les coneixen perfectament: des de la inèrcia del funcionament d'una organització tradicional, atàvica, com és l'Administració de justícia; la intensa mobilitat —s'entén que geogràfica— del personal; la nul·la consecució de processos selectius i de provisió específics de places a jutges i magistrats a Catalunya..., i aquí també hi podríem afegir l'actitud lingüística poc activa d'alguns operadors jurídics, en-

tre ells —com sostenia fa algunes setmanes l'illustre diputat senyor Jaume Camps des d'aquesta mateixa tribuna— els advocats, encara que és just també de reconèixer que no tots. I, com deia també el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en una compareixença en aquesta mateixa cambra, fa alguns mesos, també és un problema afegit la manca de jutges i funcionaris autòctons. Aquí, en aquest apartat, les xifres són novament eloqüents: el percentatge de jutges, fiscals, secretaris, nascuts a Catalunya no arriba al 15% dels que exerceixen aquí. La judicial sempre ha estat, senyores i senyors diputats, tradicionalment, una professió, una carrera manllevada a Catalunya.

Més problemes en aquest objectiu, en aquesta direcció. Per exemple —i aquest és l'element que centra bàsicament avui en la nostra intervenció i aquesta iniciativa legislativa—, les insuficiències del marc legal, que, certament, no ens ajuda gens ni mica. Un marc legal que regula el dret d'usar el català però que no estableix com es garantirà. És el que el jutge Santi Vidal defineix amb l'axioma «conèixer el castellà és un deure, mentre que conèixer el català és un dret».

La Llei orgànica del poder judicial que avui pretenem reformar amb aquesta iniciativa legislativa, que és una llei de l'any 85, com vostès saben perfectament, i que és molt negativa en molts punts, va més enllà de la nostra llei de l'any 83, la Llei de normalització lingüística, que és una llei que, com vostès saben, ara estem reformant en un tràmit de ponència i que és una llei molt tímida.

La Llei de l'any 83, que acabo de citar, es limita al terreny judicial. En el terreny o l'àmbit del dret i de la justícia, es limita a dir que les actuacions fetes en català són vàlides i que tothom s'hi pot expressar, en català, però no comporta, alhora, cap dret que et contestin o t'ho notifiquin en català.

Al seu torn, la Llei orgànica del poder judicial, de l'any 85, dos anys més tard que la Llei del Parlament de Catalunya, només preveu que es puguin traduir textos del català, al castellà, però no a la inversa. No es pot demanar, com vostès saben, una sentència en català si te l'han donada en castellà, la qual cosa posa en relleu la necessitat, també en aquest sentit, de reformar la Llei orgànica en un altre precepte, en aquest cas l'article 231, que també en aquest cas el nostre Grup ha intentat reformar amb una altra iniciativa, que segurament substanciarem dintre d'algun temps.

Entre les dificultats existents en el marc legal que defineix la Llei orgànica que acabo de, més o menys, diagnosticar, jo crec, senyories, que en sobresurt especialment una de ben concreta, que és la que motiva centralment aquesta Proposició de llei, que és la insuficiència del desplegament reglamentari de la valoració del coneixement del català a l'hora de proveir les places de jutges i magistrats a Catalunya. I diem que és insuficient, senyores i senyors diputats, perquè l'article 341 de la Llei orgànica del poder judicial estableix que, a través dels oportuns reglaments, s'havien o s'hauran de determinar els criteris, els requisits que garantiran o hauran de garantir el coneixement de la llengua i del dret propi del país. I això, que s'ha traduït en la pràc-

tica en un sistema de mèrits que no comporta cap tipus d'exigència i que, al nostre entendre, ja no resultava inicialment una previsió legal que cridés o que incités precisament a l'optimisme, aquesta previsió no ha estat contemplada ni amb la generositat ni amb el rigor que, entenem, caldria, ja sigui pels successius governs de l'Estat, ja sigui pel mateix òrgan de Govern, de la judicatura, al Consell General del Poder Judicial. La prova és que la reglamentació prevista a partir d'un acord adoptat pel mateix Consell General del Poder Judicial que preveia d'atorgar sis anys d'antiguitat als jutges que acreditessin el coneixement suficient d'una llengua «autonòmica», entre cometes, i el Reglament també dels secretaris judicials, que apuntava en la mateixa línia, ha estat fins i tot anul·lada pel Tribunal Suprem i no existeix en aquests moments.

La mateixa consellera de Justícia, en una recent entrevista al diari *Avui* del dia 20 d'abril passat, deia –i cito literalment–, en relació amb aquesta qüestió concreta, deia la consellera de Justícia: «Si això significa modificacions legislatives i acabar reglamentacions pendents, doncs, que s'ha de fer» –sic, cito literalment, tal com ho va dir ella. «He recordat que fa dotze anys que la Llei orgànica establia en un article que s'havia de desenvolupar reglamentàriament que el coneixement de la llengua fos un mèrit per a l'accés dels jutges i magistrats de Catalunya i que després de tants anys estem igual» –seguia dient la consellera. «No hem avançat, i creiem que això és prou greu –prou greu– per plantejar d'una manera definitiva el canvi de la Llei» –i cito literalment.

Conclusió: el marc legal –llegeixi's Llei orgànica del poder judicial– ni serveix a l'objectiu de garantir el coneixement de la llengua i el dret propi de Catalunya, en concordança amb el que és o ha de ser la plena cooficialitat que ha de regir també en el camp de la justícia, i alhora, tampoc, entenem que no satisfà les aspiracions legítimes que l'Administració de justícia, com a servei públic que és, té per tal de garantir els drets lingüístics dels ciutadans a ser atesos en la llengua que escullin en les seves comunicacions amb l'òrgan judicial. Precisament perquè no està garantit que una figura tan important com és el jutge conegui suficientment la llengua i, alhora, també, doncs, pugui complir suficientment amb garanties amb el deure del servei públic inherent al seu ofici, com li és exigible, per exemple, a la resta de funcionaris que té la Generalitat o que té l'Administració local.

I això és així, perquè, encara que aquesta categoria de funcionaris forma part d'allò que es diu un *cuero nacional* o un cos estatal, nosaltres entenem, contràriament a aquesta filosofia i aquesta interpretació que ens sembla que és restrictiva, en primer lloc, que l'Estatut d'autonomia de Catalunya, als articles 21 a 24, estableix que la competència exclusiva de la Generalitat en el nomenament de jutges és de la Generalitat, i ho diu la lletra del mateix precepte o dels preceptes de l'Estatut. Una altra cosa ben diferent, senyores i senyors disputats, una altra cosa ben diferent, que difícilment es pot conciliar amb la lletra de l'Estatut, és la interpretació restrictiva que des d'una instància, sovint més política que no jurídica, com és de vegades –no sempre–

el Tribunal Constitucional s'ha fet, que és reduir el terme «nomenament» que figura a l'Estatut o substituir-lo per la possibilitat de publicar ja en el *Diari Oficial de la Generalitat* els jutges que han estat nomenats pel Govern central.

I aquesta configuració del cos estatal dels jutges que determinaria també per a alguns –segurament algú s'hi referirà més tard– la manca de competències del Govern de la Generalitat a l'hora de proveir les places vacants de jutges i magistrats de Catalunya, també topa amb la competència que té el Govern de la Generalitat, aquesta també exclusiva i indiscutible i, a més a més, consolidada doctrinalment pel mateix Tribunal Constitucional reiteradament, com en una sentència de l'any 91, relativa als funcionaris públics, en el sentit que la Generalitat té competència per regular tots els usos lingüístics en el seu territori, i fins i tot en aquella normativa de caràcter estatal que prové d'una altra administració com és la de l'Estat.

De fet, ja ho deia fa no gaire també el mateix director general de Política Lingüística, el senyor Jou, en una altra entrevista –crec, molt important– en el diari *El Punt*, el 30 de març passat; deia: «No té cap sentit d'exigir el títol de català al mosso d'esquadra de la porta però no al jutge.» I és una afirmació amb la qual podem convenir i coincidir perfectament nosaltres. I, a més a més, aquesta situació s'agreuja si tenim en compte que a l'Estat espanyol, a diferència d'altres països plurilingües, no hi ha cap normativa que reguli l'ús de la llengua a l'Administració de justícia, quan en un territori, per exemple, com el cas de Catalunya en relació amb la resta de l'Estat, hi ha altres llengües oficials, de l'estil del que passa a Bèlgica, Suïssa o al Canadà, on les solucions adoptades –i això ho puc acreditar, i, si algú en té algun dubte, ho podem verificar–, la solució que s'adopta és exigir als jutges i funcionaris el coneixement de les diverses llengües oficials per garantir que el ciutadà pugui ser escoltat en el seu idioma sense necessitat de traductor.

En el cas dels funcionaris, més de cinc mil –cinc mil quatre-cents, aproximadament–, hem de ser conscients que això no ho podem aconseguir d'un dia per l'altre; jo sóc el primer a l'hora de reconèixer-ho. Però, pel que fa als quatre-cents jutges que actuen avui a Catalunya, les coses no ens vindran precisament soles, si no fem, si no operem les reformes legals necessàries. D'aquí que postulem que el coneixement del català, senyories, tingui naturalesa de condició necessària per a ocupar una plaça de jutge o magistrat a Catalunya.

Cap reglamentació –com s'ha demostrat, com he intentat, modestament, demostrar en aquesta intervenció– que tingui per objecte valorar com a mèrit aquell coneixement ha de poder assegurar o podrà assegurar aquest coneixement efectiu. D'aquí que s'imposa una modificació legislativa a l'article 341 de la Llei orgànica del poder judicial. És, de fet, aquesta una conclusió –reitero– a la qual ha arribat el mateix Govern –evito reproduir aquí les cites que he fet abans. És una conclusió a la qual ha arribat el mateix director general de Política Lingüística, a través, també, de la mateixa consellera de Justícia, que així ho té dit, i ho ha dit en aquest Parlament en successives i reiterades compareixences a la

Comissió de Justícia, és a dir, que cal abordar la reforma del marc legal; fins i tot es va atrevir a insinuar que derivaria una iniciativa parlamentària al Congrés dels Diputats a través del Grup Parlamentari Català, la qual cosa jo li vaig qüestionar perquè posava en qüestió, fins i tot, aquesta mateixa institució, que era un menys-teniment per la cambra. El mateix Parlament va adoptar aquella Moció 12/V, que és molt important en aquest sentit. I fa no gaires setmanes el Grup Mixt en va proposar una de similar, que apuntava a la mateixa tendència.

La pràctica totalitat dels grups de la cambra també ho han proposat sovint: des de Convergència i Unió, que entenc que fa seva la postura del Govern; el Grup Socialista a través del Partit Socialista de Catalunya en un recent manifest, al qual jo vaig tenir accés, elaborat per la Diada de Sant Jordi, on es reclamava el suport especial perquè el català pugui sobreviure, proposa literalment de presentar en el Congrés iniciatives per a reformar la Llei; Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya ho tenen en els seus programes electorals.

I per tant, senyores i senyors diputats, ho fem per aquesta via, la de pretendre la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, perquè som coneixedors que hi ha qui sosté –i el mateix director general, encara que segurament no hi acabem d'estar d'acord– que la Llei del català no pot incidir o no pot entrar en aquest sentit; per tant, doncs, senzillament, senyores i senyors diputats, si efectivament en aquest àmbit no hi pot entrar la llei del català, tot i que podríem discrepar en aquest punt, doncs, escolteu, senzillament intentem reformar o abordar la reforma del marc legal estatal. Sempre, però, queden oberts altres camins a través dels treballs de la Ponència i jo confio, espero, tinc l'expectativa que això pugui ser possible, si més no en l'àmbit de les traduccions, dels escrits o de les actuacions judicials.

Tanmateix –i acabo amb això–, l'important és avançar, i per tant ho fem en un espai d'àmplia coincidència perquè estem convençuts que aquesta pot ser, ha de ser la via que comptarà o que ha de comptar amb el vistiplau dels grups, per bé que la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia és una tasca complexa, i per tant, un vot favorable de tots els diputats i totes les diputades d'aquest Parlament; un vot favorable a prendre en consideració aquesta proposta, és, ha de ser un pas important a l'hora d'assegurar la plena igualtat i la cooficialitat del català en el món del dret i de la justícia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra...? No hi ha torn en contra. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els altres grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. De la necessitat de catalanitzar el món de la justícia se n'ha parlat molt en aquest Parlament i, a més, se n'ha parlat sobre la base d'un

ampli acord entre tots els grups en el sentit de considerar aquesta precarietat i en la disposició de fer les actuacions que siguin necessàries per superar-la, òbviament amb matisos, i més que matisos, posicions diferenciades. Però el punt de partida, la presència del català en el món de la justícia és tan baix, tan escàs, que em fa l'efecte que el conjunt de forces parlamentàries d'aquesta cambra podem fer un trajecte notable amb una certa unitat. El percentatge del 5% d'actuacions judicials en llengua catalana en els nostres jutjats serveix d'argument incontestable per defensar el nou impuls que a la llengua catalana pretén donar la Ponència conjunta que estudia la nova Llei de les llengües oficials, però alhora indica la precarietat en què es troba el català en el món de la justícia. En aquest sentit, cal suposar i esperar que els ponents de la nova llei sabran trobar les fórmules adequades per superar aquest dèficit clamorós. Mentrestant ens anem trobant amb iniciatives aïllades, parcials, que intenten presentar propostes per superar algun aspecte d'aquesta precarietat.

La que avui analitzem és una iniciativa a llarg termini, perquè pretendre reformar des del Parlament de Catalunya, ni que sigui un sol article de la Llei orgànica del poder judicial, amb tots els tràmits parlamentaris que això suposa, exigirà perfectament que s'acabi la legislatura aquí i allà i la proposta continuï pendent. De tota manera, com que del que es tracta ara és de posicionar-nos sobre la proposta concreta, naturalment ho farem, i ho farem favorablement. Ho farem a favor tot i considerant que es tracta d'una proposta d'estrictes mínims, simbòlicament important, però modesta quant als objectius. L'article 341 de la Llei orgànica del poder judicial valora com a mèrit per tal de proveir les places de president dels tribunals superiors de justícia i de les audiències el coneixement del dret civil especial o foral i el coneixement de l'idioma propi de la comunitat, naturalment en aquelles que en tinguin. La proposta que ara se'n fa és transformar el mèrit en requisit. Repeteixo que estem parlant d'un nombre limitadíssim de persones i, per tant, hauria de ser absolutament normal i unànimement acceptat que el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, posem per cas, conegui perfectament el dret català i se li exigeixi també conèixer perfectament la llengua pròpia del país.

Per sota del president del Tribunal Superior de Justícia hi ha molts jutges i molts fiscals i molts secretaris, i encara hi ha més oficials, auxiliars o agents judicials, als quals tampoc se'ls exigeix el coneixement de l'idioma propi de la comunitat on treballen. Això sí, els catalans tenim el dret d'utilitzar només la nostra llengua quan anem als jutjats, i aleshores ens trobem amb dos drets en conflicte que normalment es resol sempre en benefici de la mateixa banda: que el catalanoparlant canvia d'idioma. En aquest camp, per tant, hi ha molt camí per córrer. I hem d'arribar al dia en què no només el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, no només els presidents de les audiències, sinó tot el personal que treballa en l'Administració de justícia ho faci autènticament al servei de tots els ciutadans del país, no només dels que parlen castellà, i per això és que ha de ser requisit indispensable que coneguin el dret del país i la llengua pròpia del país.

De tota manera, potser cal que el Grup proponent valori la complexitat procedimental de la present iniciativa i que mentrestant ho valori també la Ponència del català; anirà –esperem-ho– fent via i naturalment haurà d'encarar aquesta qüestió. Atenent a això, segurament seria convenient que el grup proponent retirés la proposta i que, en qualsevol cas, la traslladés a la Ponència del català, perquè si no, si això s'aproves, aquesta presa en consideració, es podria donar el cas que durant la seva tramitació quedés resolta la nova llei del català, i és molt més fàcil, o si més no, no és menys difícil incloure-la en la nova Llei a això que ho aprovin les Corts Generals. De tota manera, si el Grup proponent manté aquesta proposta, naturalment, nosaltres la votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, que ho fa des del mateix escó.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, parteixo de la plena coincidència amb les paraules expressades pel senyor Ridao, com no podia ser d'altra manera per molts motius. El primer d'aquests motius és perquè, certament, el punt desè de la Moció que va aprovar aquest Ple i que fa ser fruit de dues interpellacions, una del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i una altra del nostre propi Grup, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ja contemplava com una exigència demanar al Govern les gestions davant del Consejo General del Poder Judicial precisament perquè poguéssim fer quelcom tan important. I jo aquí discreparia fins i tot amb una intervenció que hi ha hagut abans de la meua, que, encara que és una proposició curta, però és molt important, perquè canviar, modificar, transformar el mèrit en exigència, el mèrit com un element més per fer de jutge a Catalunya en una exigència, en un requisit imprescindible, és una qüestió important. És una qüestió important amb la qual nosaltres estem totalment d'acord i, per tant, pensem que s'ha de modificar l'article 341 de la Llei orgànica del poder judicial tal com pretén aquesta Proposició.

Hem de dir, de tota manera, que pensem que estant com està ja treballant, i jo crec que treballant a un bon ritme, la Ponència per la nova Llei de l'ús oficial de les llengües a Catalunya, Ponència en què em consta que Esquerra Republicana de Catalunya i el nostre Grup ja han plantejat la necessitat també de revisar la legislació estatal que ens afecta, pensem que segurament seria més adient, naturalment si el grup proponent així ho considera, que aquesta Proposició, sens dubte valuosa, es traslladi a la Ponència i es tingui com un element més en aquests treballs. Per tant, nosaltres demanàrem al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que ho fes d'aquesta manera sense perjudici, naturalment, que aquest aspecte, com altres aspectes, pugui tenir el tractament legislatiu que després la Ponència pugui acordar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria, abans d'entrar en el contingut concret de la presa en consideració avui a debat, fer una breu reflexió al fil d'una sentència del Tribunal Constitucional molt i molt recent; és la Sentència 87/1997, publicada fa poc més d'una setmana, concretament el dia 21 de maig d'enguany. Aquesta Sentència fa referència al conflicte de competències promogut pel Consell Executiu a l'article 36.1, del Reial decret 1597/89, que aprovà el Reglament del Registre mercantil, en el qual es recull pràcticament tota la doctrina de l'alt tribunal en matèria lingüística. I voldria fer aquesta reflexió pel paral·lisme de fons que hi ha amb la Proposició de Llei de modificació de l'article 341 de la Llei orgànica 6/85, d'1 de juliol, del poder judicial, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. S'esmenta en l'exposició de motius d'aquesta Proposició de Llei una resolució del Parlament de Catalunya; jo voldria esmentar-ne una altra: la Resolució 42/V, en què s'instava el Govern a emprendre les iniciatives legislatives pertinents per tal que els registres de la propietat i mercantil situats a Catalunya i també els especialitzats inscrivin –deia la Resolució– els documents també en català, llengua pròpia i oficial de Catalunya.

En la intervenció que va fer aquesta diputada en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana de 21 de març de 1997, que aprovà la Resolució, ja va cridar l'atenció que hi havia presentat un conflicte de competències i per tant la inoportunitat d'aprovar aquesta Resolució. Però no només per això, perquè estigués presentat el conflicte de competències, sinó també pel model que recull la Constitució i que respon a allò que és la finalitat dels registres, és a dir la de protegir al tercer amb què es contracta o amb què es relaciona el subjecte o titular que ha inscrit, sigui quina sigui la seva residència, i no pas el subjecte que presenta els documents amb les seves defensables i personals preferències lingüístiques. A la fi, el Tribunal Constitucional ha donat la raó al Grup Popular.

Avui torno a repetir el mateix raonament perquè tant en aquella ocasió com en aquesta presa en consideració considerem que el que cal és analitzar el model que fixa la Constitució. I ja específicament, pel que fa a l'Administració de justícia, aquest model es pot i s'ha d'estendre per tot el territori, però el que no es pot és estirar-lo de tal manera, deformar-lo de tal manera que es trenqui el propi model constitucional i estatutari. En aquest sentit, res a dir respecte del Grup d'Esquerra Republicana, que ha estat coherent amb aquesta presentació i ha rebutjat clarament i públicament no poques de les fórmules d'organització de l'Estat que recull la Constitució del 78. Sobre el que sí que hi ha quelcom a dir és respecte a altres grups parlamentaris que, si donen suport a aquesta presa en consideració, hauran de reco-

néixer i dir clarament als seus electors que volen modificar la Constitució i l'Estatut.

La configuració territorial de l'Estat en comunitats autònomes que realitza la Constitució, lògicament, es projecta sobre l'organització territorial del poder judicial. L'Estat –l'Estat, repeteixo– s'organitza territorialment a efectes judicials en municipis, partits, províncies i comunitats autònomes, sobre els quals exerceixen potestat jurisdiccional els jutjats de pau, jutjats de primera instància i instrucció, contenciosos administratius, socials, de vigilància penitenciària i tribunals superiors de justícia, i ja sobre tot el territori nacional exerceixen potestat jurisdiccional l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem, a més a més del Tribunal Constitucional. Seguint aquest model que fixa la Constitució, a l'article 341 de la Llei orgànica del poder judicial es recull clarament que per a la provisió de places de president dels tribunals superiors de justícia i de les audiències, en aquelles comunitats autònomes que gaudeixen de dret civil especial o foral, així com d'idioma oficial propi, el Consell General del Poder Judicial valorarà com a mèrit l'especialització d'aquests drets civil especial o foral i el coneixement de l'idioma propi de la comunitat. I en el seu punt 2, tal com s'hi ha referit l'illustre senyor Ridao, es preveu el desenvolupament reglamentari per determinar els criteris de valoració sobre el coneixement de l'idioma i del dret civil foral. Respecte a aquest article, dir que la substitució de la valoració com a mèrit del coneixement del nostre dret foral i de la nostra llengua per passar a considerar-lo requisit seria, en opinió del Grup Popular, en opinió d'aquesta diputada, inconstitucional, però això tindria poc valor –el que digui aquesta diputada, no?–, però ho han manifestat també el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, senyor Guillem Vidal, i el nou jutge degà de Barcelona, senyor Bayo.

Però és que, a més a més, voldria incidir en una altra qüestió. Si agafem la Llei de demarcació i planta de l'any 88, amb aquest requisit quedarien vacants més de la meitat de places, i això, quant a la realització pràctica del dret –el senyor Ridao ho sap molt bé–, constitucionalment reconegut a la tutela judicial efectiva, requereix com a pressupost indispensable que tots els òrgans jurisdiccionals estiguin provistos dels seus corresponents titulars –jutges o magistrats–, ja que altrament es produeixen greus perjudicis a la seguretat jurídica i al dret a un judici sense dilacions; situació que es produeix quan els jutjats i tribunals es troben vacants, per perllongats lapsus de temps, amb la corresponent acumulació d'assumptes pendents i endarreriment en l'Administració de justícia.

Per una altra banda i, en qualsevol cas, fent una aproximació rigorosa a aquest canvi de model, considerem que tècnicament hauria de suposar també la modificació d'altres articles de la Llei orgànica del poder judicial i, per tant, encara que només fos per fer aquesta aproximació rigorosa a la proposta del Grup d'Esquerra Republicana, també l'hauríem de votar en contra.

Així, a la lletra h de l'article 110, apartat 2, on es recull la valoració com a mèrit preferent del «coneixement de la llengua i drets propis de les comunitats autònomes,

en la provisió de places judicials en el territori de la comunitat respectiva». També a la lletra g, de l'article 313.2, on es reconeix que «les comunitats autònomes amb llengua i drets propis, el seu coneixement es considerarà com a mèrit a valorar en concurrència amb d'altres». També a l'article 431, entre d'altres –i ho deixo aquí per no allargar-me més.

Tot això, per una altra banda, s'ha d'enquadrar –com també ha dit el senyor Ridao–, en el marc de l'article 231 de la Llei de juliol de l'any 85, l'apartat quart de la qual va ser posteriorment modificat per Llei orgànica 16/94, on es recull que totes les actuacions judicials, els jutges, els magistrats, els fiscals, els secretaris i no només aquests, sinó tots els funcionaris dels jutjats i tribunals, diu el text, «usarán el castellano», però, immediatament diu que també es podrà utilitzar la llengua oficial pròpia de la comunitat autònoma, quan cap de les parts s'hi oposi al·legant indefensió. Però no només les parts, les parts, els seus representants, els testimonis, els perits poden també utilitzar la seva llengua pròpia en totes les actuacions judicials, tant en el que siguin manifestacions orals com en el que siguin manifestacions escrites. De la mateixa manera, les actuacions judicials realitzades i els documents presentats en l'idioma propi de la comunitat autònoma tenen tota validesa sense cap necessitat de traducció al castellà –validesa i eficàcia.

Per una altra banda, el Tribunal Constitucional, en tot un reguitzell de sentències, fixa clarament el marc en què s'ha d'actuar. Així, en la Sentència 74/1989, s'ha declarat que del joc de l'article 3.2 de la Constitució i de l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en què han de veure's continguts mandats a les corresponents institucions autonòmiques per regular la cooficialitat de la llengua pròpia, deriva la competència lingüística de la Generalitat, que resulta, d'aquesta forma, habilitada per determinar l'abast de la cooficialitat, per la qual cosa no es pot parlar d'actuació fora de l'esfera competencial de la comunitat autònoma, quan aquesta preveu conseqüències lògiques que resulten de la declaració de cooficialitat.

De la declaració de l'article 3.2 de la Constitució i l'article 3 de l'Estatut, que ja he esmentat, es deriva una habilitació per regular l'abast i els efectes de la cooficialitat, i es reitera en les sentències 82/86, fonaments jurídics 5 i 8; 56/1990, fonament jurídic 40; 123/88, fonament jurídic 5, i més recentment també, a la 337/94, fonament jurídic 7.

Aquesta articulació equilibrada entre les actuacions que en matèria lingüística corresponen a l'Estat i a les comunitats autònomes, l'ha concretada l'alt tribunal en l'àmbit de l'Administració de justícia en les sentències 83/86, fonament jurídic 6, i 84/86, fonament jurídic 3.

És indubtable que el món de la justícia ha estat el més impermeable a la realitat lingüística establerta per la Constitució i l'Estatut, i cal realitzar accions de govern per arribar a la veritable cooficialitat. Però és en l'àmbit del Tribunal Constitucional que he esmentat, en aquest àmbit constitucional i estatutari, on cal actuar, mitjançant accions de foment com poden ser –i s'ha

repetit en diferents ocasions en aquesta cambra— augmentar el nombre de beques per tal que un major nombre de llicenciats en dret a Catalunya ingressin a la judicatura, o bé realitzar un major nombre de cursos de català per a jutges, magistrats i, en general, funcionaris de l'Administració de justícia.

Demandar-li, des del nostre Grup Parlamentari, senyor Ridaó, la retirada d'aquesta presa en consideració, perquè, a més a més, m'ha semblat, de la seva intervenció, que fent un bon desenvolupament reglamentari del que és la Llei orgànica del poder judicial podríem resoldre aquesta situació.

No voldria deixar d'esmentar la responsabilitat d'aquells grups parlamentaris, en no assumir, com ho fa clarament el Grup d'Esquerra Republicana, que volen trencar el model constitucional. I em referiré a una intervenció que va fer el dia 28 de maig el conseller Pujals, en un cicle de conferències organitzades al Museu d'Història de Catalunya sota el títol: «Identitat...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Nadal i Aymerich

Mig segon, senyor president, si m'ho permet.

«Identitat, poble, nació», i en les quals han participat ponents de diferents partits polítics amb representació parlamentària, excepte el Partit Popular, i aprofito per denunciar-ho ara també.

L'honorable conseller advocava clarament per una reforma de la Constitució i de l'Estatut en assegurar que un dels objectius de Convergència era aconseguir una administració judicial pròpia i plena, i dic que ben segur que el que vol és la reforma de la Constitució, perquè l'Administració de justícia és una competència exclusiva de l'Estat, i correspon només a Catalunya allò que el Tribunal Constitucional ha denominat «administració de l'Administració de justícia».

Moltes gràcies, per la seva benevolència, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau, que ho farà des del mateix escó.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Sí, efectivament, senyor president; moltes gràcies. Voldria començar dient que el punt de vista del Grup Socialista quan escoltàvem tant el proponent com els diversos grups que s'han posicionat és que, sens dubte, ens trobem davant d'un debat relativament extemporani, perquè aquesta cambra ha decidit de crear una ponència conjunta que té, justament, per objectiu, regular el marc legal que fa relació amb la llengua catalana i, des de sempre, hem interpretat, alguns grups polítics, però també la mateixa Ponència, que quan parlàvem del marc legal ens referíem no només al marc legal de

Catalunya, sinó a qualsevol marc legal que afecti la llengua catalana, sigui estatal, sigui europeu.

Per tant, nosaltres som dels que pensem que hauria estat bé que el Grup d'Esquerra Republicana —o encara estaria bé, perquè encara hi és a temps— retirés aquesta iniciativa parlamentària per encarrilar-la per la via que tots ens hem donat, que és la Ponència parlamentària. Allà discutirem tot això, tan interessant, d'altra banda, que hem discutit aquesta tarda, ho podem fer més amb calma i més tranquil·lament i esperem arribar a alguns acords més o menys compartits.

Que sigui extemporani —acabo de dir-ho ara— no vol dir que no sigui interessant, i en aquest sentit jo vull manifestar la meva estupefacció o la meva lamentació pel to que ha adoptat la intervenció que acabo de sentir del Grup Popular. Jo trobo gravíssim que un grup parlamentari d'aquesta cambra, davant de dues interpretacions possibles del bloc constitucional en relació amb la utilització del català a la justícia, siguin ells qui facin la feina bruta d'interpretar-ho per la via de la negació. És a dir, quan la senyora Dolors Nadal diu —perdoni, eh?—, es preocupa, per exemple, «que no hi haurà tutela judicial efectiva, si hi ha vacants de jutges», és que en la tutela judicial efectiva no hi entra el dret dels ciutadans de Catalunya de poder-se adreçar als tribunals de justícia en la seva llengua? No és això un greuge a la tutela judicial efectiva, no poder-ho fer en la llengua pròpia, haver d'utilitzar una llengua que no és la pròpia? A mi em preocupa que no hi hagi vacants de jutges, però em preocupa molt més que el justiciable no tingui dret a adreçar-se a l'Administració de justícia en la seva llengua, perquè quan vostè diu: «sí, que s'hi poden adreçar, en la seva llengua». Bé, doncs, permeti'm que li digui que, des del punt de vista del nostre Grup, és incomprensible que un dret dels ciutadans a parlar en la seva llengua davant els tribunals de justícia no generi cap obligació per part dels jutges. Si hi ha el dret dels ciutadans d'expressar-se en la seva llengua, hi ha d'haver, corresponsablement, el dret dels jutges de comprendre i adreçar-se als ciutadans en la llengua en què parlen, perquè ells són els que han d'estar al servei del justiciable.

Per tant, en definitiva, creiem que el fons de la qüestió —podem discutir si el tràmit s'havia de fer aquí o s'havia de fer a la Ponència—, el fons de la qüestió és extremament interessant, i la proposta d'Esquerra Republicana no és poc si aconseguíssim de tirar-la endavant, és importantíssima. Jo crec que és una obligació dels grups de la cambra a Catalunya fer una interpretació del bloc constitucional que vagi en la línia no de blocar les possibilitats d'ús de la llengua catalana, avui pràcticament inexistent a l'Administració de justícia, sinó que vagi en la línia de fer-la possible. Escollim la via interpretativa que ens obri portes a fer augmentar la presència de la llengua catalana en l'Administració de justícia. Tenim un instrument creat, és la Ponència d'aquest Parlament; per tant, a través d'aquesta Ponència estem segurs que podem arribar a acords entre tots els grups parlamentaris per adreçar-nos al Congrés de Diputats de manera que es modifiqui el marc legal actualment vigent, que ho fa impossible.

Moltes gràcies.

3296

El president

Moltes gràcies. Demana la paraula la diputada, per al·lusions, suposo?, o per contradiccions? La té. Dos minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Lamento, en primer lloc, haver ferit la sensibilitat del senyor Dalmau, ho lamento moltíssim. No es tracta de fer la feina bruta de ningú, es tracta d'analitzar què és la doctrina del Tribunal Constitucional i es tracta que cadascú adopti una posició clara, i el Grup d'Esquerra Republicana la té claríssima: no accepta la Constitució i no accepta alguns aspectes de l'Estatut. Aleshores, qui realment estigui en aquesta posició, doncs, que ho digui clarament. Vostè ha vist que la meua intervenció no ha estat una intervenció improvisada, ha estat una intervenció en què s'han seguit moltes sentències del Tribunal Constitucional i, per tant, sí que li agrairia almenys un reconeixement de rigorositat i no pas de fer feina bruta de cap mena de tipus.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per què em demana la paraula, el senyor Dalmau? (*Remor de veus.*)

El Sr. Dalmau i Ribalta

Simplement per dir-li a la senyora Nadal que jo tampoc hauria volgut ferir la seva sensibilitat si he parlat de la feina bruta; per tant, no m'ho tingui en compte. De tota manera, sí que li vull dir, finalment, en el fons de la qüestió, que no hi ha una sola interpretació possible del bloc constitucional en matèria de justícia, que n'hi ha una altra de possible. Jo simplement el que he fet és instar el seu Grup a sumar-se a una interpretació que vagi en la línia de fer possible la presència del català a l'Administració de justícia. Simplement.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup... Senyor Roc Fuentes, per què em demana la paraula?

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Per què me la demana?

El Sr. Fuentes i Navarro

Perquè hi ha hagut contradiccions flagrants per part de la senyora Nadal i ens ha col·locat els que hem defensat el fons de la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya com a trencadors de la Constitució.

El president

Un minut, va.

El Sr. Fuentes i Navarro

I, per tant, això, naturalment, m'afecta i afecta el nostre Grup. Miri, miri, si us plau, senyora Nadal, jo he expressat el meu acord en el fons d'aquesta Proposició. Crec que l'exigència, l'exigència del coneixement de la llengua i el dret català per part dels jutges, magistrats i tots i cadascun dels funcionaris a casa nostra no modifica, no requereix, no necessita modificar la Constitució, però si fos necessari, nosaltres, el nostre Grup, demanaríem, plantejaríem modificar la Constitució. Que no vol dir trencar-la, ni vol dir trencar el consens ni vol dir trencar el marc. La Constitució, norma fonamental, que no s'ha de modificar ni es pot modificar cada dia, però és perfectament modificable, ja s'ha modificat i esperem que, per avançar en l'autogovern de Catalunya, per avançar en el reconeixement de la plurinacionalitat i el plurilingüisme de l'Estat, s'haurà de modificar.

El president

Senyora Nadal, per què em demana ara la paraula?, perquè pot ser un diàleg inacabable... Per què me la demana?

La Sra. Nadal i Aymerich

Doncs, per al·lusions, senyor president, claríssimament.

El president

Mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Bé, senyor president, sembla que d'aquestes darreres intervencions el Grup Popular no estigui perquè realment la cooficialitat arribi a l'Administració de justícia. No és així i, per tant, volia fer l'aclariment, perquè no crec que de les meves paraules s'hagi pogut despendre una tal interpretació. En qualsevol cas, per arribar a aquesta conclusió, tal com he ofert al senyor Ridao, n'hi hauria prou amb un desenvolupament reglamentari de l'article 341 de la Llei orgànica.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Per exercir el torn reglamentari que correspon al nostre Grup Parlamentari, a la vista de la presentació que el Grup d'Esquerra Republicana ha fet de la iniciativa parlamentària que estem en aquests moments debatent.

En l'ús, en la potenciació de l'ús social del català, el nostre Grup sempre hi estarà al costat i estarà impulsant aquesta major presència del català en la vida dels nostres ciutadans i, evidentment, dins d'aquest àmbit, la normalització del català en el dret i la justícia és per

nosaltres un punt realment important. En aquest sentit, la iniciativa del Grup d'Esquerra Republicana és una iniciativa interessant, que, com bé ha plantejat abans el senyor Ridao, neix, entre altres coses, de la mateixa compareixença que la consellera de Justícia va fer al seu dia a la Comissió de Justícia.

Nosaltres estariem per una revisió de l'article 341 de la Llei orgànica del poder judicial, creiem que hi ha una evolució possible d'aquest article, que l'evolució del major grau de coneixement del català per part dels òrgans jurisdiccionals és un fet que hem de plantejar amb insistència, i que, per tant, aquesta és una matèria que el Parlament hauria d'entrar-hi i hi hauria d'entrar d'una forma, al més corresponsable possible; al més corresponsable possible vol dir més treballada també entre el conjunt de grups parlamentaris.

S'ha dit aquí per part d'altres grups que, a hores d'ara, disposem d'una ponència que està elaborant, com se sap, un nou marc normatiu de la llengua a Catalunya i que, a part de l'encàrrec específic que té de fer una proposició de llei concreta dins de l'àmbit competencial d'aquest Parlament, també hi cap la possibilitat que en el mateix treball que està fent apareguin àmbits d'estudi que sigui interessant d'esbrinar per veure exactament si seria necessària la modificació d'altres normatives per aconseguir, cada vegada més, una igualtat entre les dues llengües oficials a Catalunya.

Per tant, creiem que seria realment interessant que per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana considerés la possibilitat de reconduir aquesta iniciativa en el treball d'aquesta Ponència als efectes de poder –com deia abans– trobar el màxim de corresponsabilitat possible perquè, certament, en aquest tema necessitem el màxim de corresponsabilitat possible entre el conjunt dels grups parlamentaris; no és un tema purament de forma, sinó que és un tema que, políticament, necessita el màxim de treball conjunt. I, en aquest sentit, per tant, crec que seria molt i molt interessant que el Grup d'Esquerra Republicana pogués –com dèiem abans– reconduir aquesta iniciativa cap a la Ponència que, en aquests moments, està treballant el marc normatiu, el nou marc normatiu de la llengua a Catalunya.

No entraré, per tant, en el debat de fons que aquí s'ha plantejat –no correspondria, després d'aquesta introducció–, sí, dir, senyor president, que nosaltres no coincidim en absolut en algunes de les manifestacions que la senyora Dolors Nadal ha plantejat, bàsicament en el tema de voler treure conclusions d'una sentència del Tribunal Constitucional –recentment dictada per aquest òrgan jurisdiccional– sobre el tema de registres i, a través d'aquí –i a través d'aquí, dels registres–, voler deduir que es podrien aplicar en matèria d'àmbit estrictament judicial. Ens sembla un excés, un excés, realment, que no es correspon amb el debat que estem tenint i, per altra banda, que quedi molt clar que, entre nosaltres i per nosaltres, entre els jutges i el ciutadà, la prioritat està en el ciutadà i que els ciutadans tenen dret al fet que no se'ls conculquin els seus drets lingüístics.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Demana la paraula el diputat senyor Ridao? El debat està acabat. En tot cas, és per pronunciar-se sobre les peticions...

El Sr. Ridao i Martín

Efectivament, senyor president... Precisament, el senyor Camps, que l'altre dia –no fa gaires dies– va intervenir en un tema substancialment idèntic a aquest no ha seguit avui el debat. Precisament, no és el moment més indicat per a fer cap referència, al cap i a la fi, al respecte; precisament, jo hi he alludit fa uns instants.

Senyor president, senzillament, per atendre les peticions reiterades de no posar a votació aquesta Proposició de Llei del meu Grup Parlamentari. De fet, jo voldria, també –encara que no és el moment ni el Reglament m'ho permet–, fer alguna referència al discurs de la senyora Nadal. Jo, en tot cas, només li diria que lamento extraordinàriament –i trobo que són particularment greus– algunes de les manifestacions que vostè ha fet ara i aquí, en aquesta Parlament, i sento moltíssim, doncs, precisament, que avui no pugui estar d'acord, pràcticament, en res –absolutament res– del que vostè ha dit.

Per atendre, com he dit, les peticions reiterades que s'han fet de no sotmetre a votació aquest punt, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana serà sensible a aquestes peticions que se li han formulat per part dels diversos grups de la cambra. Deixin-me dir que no pel fet, com deia el senyor Dalmau, que fos una iniciativa extemporània. No ho és perquè, certament, hi ha uns treballs iniciats de la Ponència del català; existeix fins i tot un acord d'aquesta Ponència de no emprendre noves iniciatives que puguin afectar, ja sigui el marc legal estatal o el marc legal català, en relació amb temes de llengua –també aquest ho seria–, però aquesta iniciativa parlamentària és singularment anterior als treballs de la Ponència i també a aquest eventual acord assolit en el marc de la Ponència. Per tant, és un acord que no concernia aquesta proposta i, en això, em sembla que el senyor Dalmau podrà convenir i coincidir amb mi, perquè –hi insisteixo– era anterior a l'acord; a més a més, ve i prové d'un mandat d'aquest mateix Parlament de Catalunya que instava el Govern, ja fa alguns mesos –molt abans de la Ponència–, que ho hagués fet en aquest sentit... Tant és així que el mateix Govern va expressar el seu desig, fa ben pocs mesos, que, a través del Grup Parlamentari Català –ho he dit abans–, podríem prendre aquesta iniciativa en l'àmbit estatal; per tant, en les corts espanyoles. Per tant, en aquest sentit, no ens va semblar mai que fos extemporània.

En qualsevol cas, no sotmetrem a votació aquesta la nostra proposta; demà mateix, però, tornarem a reiterar aquesta iniciativa i entrarem al registre la mateixa iniciativa, perquè entenem que, en reprendre el període de sessions –el mes de setembre– i coincidint, pràcticament, amb la conclusió dels treballs de la Ponència, podrem discutir, prèvia la seva incorporació en els documents o en els treballs de la Ponència, aquesta iniciativa i, per tant, esperem –per tant, esperem– i estem a l'expectativa que pugui prosperar; estem convençuts i

persuadits que prosperarà, si tots els grups de la cambra tornen a reiterar, a excepció del Grup del Partit Popular, la seva disposició favorable amb un vot afirmatiu, un vot favorable i, per tant, doncs, la necessitat que hi hagi un pronunciament clar i una iniciativa legislativa clara respecte a la necessitat de donar garanties i de respectar els drets lingüístics dels justiciables i dels usuaris de la justícia, però, alhora, també – hi insisteixo –, un element que per a nosaltres també és molt important i molt positiu, com és la necessitat d'afegir prestigi i més confiança del ciutadà, també, en l'estament judicial, en la justícia a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Projecte de llei de modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya

El president

Havent sigut retirada i no posada a votació, passarem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt número 2: Projecte de llei de modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, començarem el debat. Pot prendre la paraula el conseller per tal de presentar el Projecte de llei. Té la paraula, per tant, l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, em complau poder presentar aquest Projecte de llei sobre modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, començant per dir que, potser per impressió d'algú, doncs, és un projecte de llei que pot tenir, diguem-ne, un perfil polític relativament moderat, però que, no per això, deixa de ser una llei menys important. I no deixa de ser una llei menys important tenint en compte que afecta un institut, un organisme autònom dependent del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que es pretén que passi a ser una entitat de dret públic i que, a més a més, és un institut que, ara com ara i ja des de fa bastants anys, es demostra capdavanter en el conjunt d'Espanya –per descomptat–, però també en el conjunt de molts països europeus i, fins i tot, de fora d'Europa. Jo mateix he tingut ocasió, en algun moment d'aquests darrers dos anys, de comprovar-ho personalment, com a president del mateix Institut, i puc assegurar a les senyores i als senyors diputats que és un orgull per a l'Administració de la Generalitat poder tenir un institut com el Cartogràfic de Catalunya.

Val a dir, en aquesta presentació prèvia, que no es tracta pas d'un projecte de llei que arrenqui de la improvisació i això es palesa a bastament, si es té en compte que l'Institut Cartogràfic de Catalunya té setze anys d'existència i, per tant, setze anys d'experiència. I és després de setze anys de funcionament, de bon funcionament, que ens disposem a presentar aquest Projecte de llei per modificar el que ha de ser l'estatus jurídic de l'Institut Cartogràfic. Per tant, que quedi clar que no és un pro-

jecte de llei, no és una iniciativa del Govern que estigui, diguem-ne, conduïda per la improvisació; al contrari, es tracta d'una iniciativa àmpliament contrastada i, si m'ho permeten, àmpliament impulsada pel que és l'experiència d'aquests darrers setze anys.

Val a dir que també es tracta d'una iniciativa que encaixa perfectament en el que són, en el que és l'esperit d'una llei molt recentment aprovada per part de les Corts espanyoles, concretament, la Llei d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat, que, precisament, prescriu d'una certa manera, d'una certa forma, que instituts o organismes com el Cartogràfic de Catalunya vagin en la línia organitzativa que ara el Govern de Catalunya proposa en aquest Parlament.

Val a dir també que l'ànim principal que impulsa el Govern a presentar aquest Projecte de llei és el d'incrementar i guanyar en eficàcia en relació amb el que és el funcionament de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Eficàcia, per a què? Doncs, eficàcia per seguir fent el que l'Institut ha vingut fent fins ara; és a dir, per donar servei a l'Administració de la Generalitat, a l'Administració local de Catalunya i a molt diverses entitats públiques i privades en projectes de recerca, producció i servei. I seguir prestant aquest servei d'una forma més eficaç en el futur, encara, demana una estructura de funcionament més àgil, que és la que, concretament, es desprèn d'aquest Projecte de llei.

Una altra novetat que voldria destacar, que està incorporada en el mateix Projecte de llei, és la previsió que es fa, en un determinat article, de la signatura –per dir-ho així– d'un contracte-programa, d'un conveni per a cada quatre anys, per períodes de quatre anys, entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el mateix Institut Cartogràfic de Catalunya. I esmento aquesta novetat no tant perquè sigui una novetat en el funcionament de l'Administració pública –perquè, certament, no ho és; de contractes de programa, concretament, amb empreses públiques o amb entitats de dret públic, ja n'hi ha –, però sí que, en canvi, és una novetat respecte al que haurà de ser en el futur el funcionament de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Contracte-programa que determinarà, lògicament també, les condicions contractuals convingudes entre el Departament i el mateix Institut i que ha de servir per incrementar, lògicament, l'eficiència de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Voldria també significar, perquè sé que, en aquest sentit, doncs, hi ha hagut algunes preocupacions al respecte, que l'ànim que inspira la presentació d'aquest Projecte de llei per part del Govern de Catalunya és el de mantenir les garanties lògiques a les quals tenen dret totes les persones que desenvolupen la seva tasca al servei de l'Institut i que ho han de continuar fent en el futur. No és pas cap novetat, en aquest cas, ni cap secret, si jo mateix, com a titular del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i com a president –almenys fins ara– de l'Institut dic que, com a qualsevol altra «empresa» –encara que sigui entre cometes– «de serveis», l'actiu principal, el més important, el més determinant, el més decisiu per al seu funcionament i per la seva eficàcia i pel seu servei en el conjunt de

l'Administració pública, és, lògicament, la seva gent, és el seu personal. Aquest és el seu principal actiu i no hi ha cap ànim de malmetre aquest gran actiu de l'Institut; ans al contrari. L'ànim del Govern i el del Departament és, precisament, que hi hagi les garanties suficients per part de tothom que desenvolupa la seva tasca en l'Institut i que els drets estan i estaran protegits, també, de cara al futur –això sí, dintre d'una millora organitzativa, a la qual no només tenim dret com a Govern i no només hi té dret l'Institut, sinó que, després de tants anys de funcionament, fins a cert punt hi tenim també una certa obligació.

Dir també, per anar acabant aquesta presentació inicial, que el Servei Geològic i de Sismologia de Catalunya dintre d'aquest Projecte de Llei quedarà integrat en l'òrbita –diguem-ho així–, en la mateixa composició de l'Institut Cartogràfic, fet que és no una novetat estrictament funcional, però sí que serà una novetat organitzativa de cara al futur, i transmetre al conjunt de la cambra catalana, a les senyores i senyors diputats, que el Govern amb aquest Projecte de Llei no pretén actuar –diguem-ho així– en forma de caprici; no es tracta de canviar per canviar, no es tracta de canviar per fer alguna cosa, sinó que el que pretenem i el que pretén l'equip directiu de l'Institut és canviar per millorar; canviar per millorar el seu funcionament, per actuar d'una forma més eficaç, i per anar-se adaptant, lògicament, a temps canviant sobre la base –ho repeteixo– d'una experiència acumulada, que és extensa, per un costat, i molt rica, per un altre. I tot això orientat a millorar, lògicament, el servei públic, l'operativitat de l'Institut i el seu prestigi, que no només crec que es reconeix a Catalunya, sinó que, com he dit al començament d'aquesta presentació, es reconeix, també, ara com ara –i això és un orgull per a tots nosaltres– en l'àmbit de l'Estat espanyol i en el conjunt dels països de la Unió Europea.

Dit això, voldria simplement, per acabar, demanar el vot favorable dels grups representats en el Parlament de Catalunya i, al mateix temps, agrair a tots aquells que hi han participat –als serveis del Parlament, per descomptat; a totes les diputades i diputats que hi han intervingut– la seva tasca, i, d'una forma molt especial, l'empenta i el desig de bon funcionament i de manteniment de l'eficàcia, si pot ser fins i tot incrementada, que fins ara, espero també i confio que en el futur, ha demostrat l'equip directiu de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de les esmenes reservades i –atès l'acord assolit entre elsponents en aquest sentit– expressar el posicionament del Grup respecte al Projecte, té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Si em permet, anunciar-li que defensaré les esmenes del Grup Socialista, la número 1, del Dictamen de ponència, la número 4, la número 6 i

la número 9. Anunciar-li també, a efectes d'ajudar-lo en l'ordenació del debat que li correspon, que el Grup Socialista pot votar conjuntament tot l'articulat de la llei i només demanarà votació separada de les tres disposicions transitòries que fan referència als temes de personal. I en el paquet de l'articulat, també podem votar les disposicions addicionals, exposició de motius i títol de la llei. I també dir-li que en aquesta defensa de les esmenes també faré l'exposició de vot del Grup Socialista, tot conjunt.

Dir-los, senyores i senyors diputats, que el Grup Socialista fa un vot afirmatiu al Projecte de Llei de modificació de l'Institut Cartogràfic, un vot afirmatiu a tot l'articulat i només mantenim una reserva a aquestes disposicions transitòries que fan referència al tema de personal, però això no obvia que sigui un vot afirmatiu a l'Institut Cartogràfic i a la seva modificació, i a la seva transformació en empresa.

Aquest Projecte de Llei contempla tres aspectes fonamentals, en els quals nosaltres estem d'acord, en tots tres, i vull dir-ho amb claredat. Estem d'acord en la transformació de l'Institut, que passa d'organisme autònom a ser una entitat de dret públic, és a dir, a dependre de l'Estatut de l'empresa pública catalana; estem d'acord en aquesta primera transformació fonamental perquè ens sembla que això pot ajudar a agilitar el funcionament de l'Institut i a millorar la seva competitivitat, perquè l'Institut és un organisme que treballa a Catalunya, però també treballa fora de Catalunya, a Espanya i a Sud-amèrica molt especialment, i ha de competir amb empreses privades d'àmbit multinacional, i ens sembla que aquesta transformació pot ajudar a la competitivitat de l'Institut. Per tant, vot favorable en aquest tema.

Vot favorable al que suposa de laboralització del personal. Vot favorable a la laboralització que està contemplada també en l'articulat, però aquí sí que, diguem, tenim unes reserves, que mantenim; mantenim alguna esmena a les disposicions transitòries pel que fa referència a la incorporació del personal en el nou ens. Nosaltres sabem que l'Institut Cartogràfic fa molts anys que assumeix antics organismes, gent que provenia de la Diputació, gent que prové de la Generalitat, gent del Servei Geològic, gent de l'Institut de Sismologia, i que s'ha fet la feina i s'ha fet ben feta. Sabem que hi ha capacitat de diàleg i de negociació, però, per altra banda, nosaltres hem fet esmenes en què hem volgut que aquestes disposicions transitòries quedessin més clares: que es mantien tots els drets dels treballadors, i això no ha estat acceptat exactament. Sabem que es fa..., confiem que es farà ben fet, però nosaltres voldríem que en el text de la llei, en les disposicions transitòries quedés molt clar que aquells treballadors de l'Institut que s'incorporessin al nou organisme mantinguessin els seus drets laborals, els seus drets econòmics i el seu lloc, diguem, de categoria de treball, i això, com a tal, no ha quedat acceptat. Sabem que es farà, esperem que es farà, sabem que aquesta setmana encara hi haurà negociació amb els sindicats sobre aquest tema, però com que això no ha quedat recollit en el text de la llei, nosaltres mantindrem les nostres esmenes i farem

3300

aquest vot d'abstenció en els temes de les disposicions transitòries.

El tercer aspecte que contempla aquesta llei és la incorporació del Servei de Geologia de Catalunya, i el Grup Socialista també és favorable a aquesta incorporació. Ens sembla que és un tema important, hauríem volgut que s'hagués mantingut com un servei separat, però també sabem que l'Institut Cartogràfic s'ha de poder organitzar com desitgi, amb els serveis que cregui oportuns. Ens sembla que el Servei de Geologia és un servei que s'ha de mantenir, així ho demanem, però em sembla que s'havia d'incorporar dins l'Institut Cartogràfic, i esperem que la direcció de l'Institut continuï mantenint l'autonomia del Servei Geològic.

Dir que s'han incorporat en aquesta llei temes importants, en el tràmit de Comissió i fruit del treball dels diversos grups parlamentaris. El senyor conseller apuntava com una introducció important el contracte programa per quatre anys. A nosaltres ens sembla que és important, i és cert que això s'incorpora a la llei, però, en aquests moments, estem a punt de tirar endavant el tercer contracte programa, és a dir, l'Institut funcionava amb contractes programa, estem a punt de fer —o estan a punt de fer— el tercer contracte programa, que, a més, està vinculat amb un pla estratègic que funciona des de l'any 1988, pla estratègic 1988-2000. És a dir, que el Cartogràfic funcionava amb aquests contractes programa, marcava objectius i intentava assolir aquests objectius. Esperem que això que figura a la llei i que s'ha estat fent, doncs, sigui un avenç, però —repetim— ja s'estava fent i s'estava fent d'una manera important.

L'altra incorporació que hi ha hagut i que ens sembla important també és que a partir d'aquests moments s'ha recollit a la llei que les contractacions del Cartogràfic s'han de fer de forma pública i amb concurs, cosa que l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre l'Institut Cartogràfic..., dos informes han insistit que s'havia de fer així i que l'Institut Cartogràfic no ho feia. La llei incorpora..., ens sembla una millora substancial, i per això, repeteixo, el Grup Socialista considera que pot votar favorablement tot l'articulat de la llei, excepte aquestes reserves que mantenim en els temes dels drets dels treballadors que voldríem veure reconeguts en el text de la llei, i esperem que l'Institut serà capaç d'assumir els plantejaments dels grups Socialista i altres grups que ho plantegem.

Per tant, senyores i senyors diputats —i ja acabo—, el Grup Socialista vota favorablement tot l'articulat, vota favorablement la modificació de la llei i només s'abstindrà en els temes laborals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes reservades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Anuncio que defensaré les quatre esmenes que encara tenim vives, alhora que faré la justificació de vot i el posicionament d'Esquerra Republicana sobre aquest Projecte de llei que ens ha presentat el Govern; un Projecte de llei de modificació de l'Institut Cartogràfic que, en síntesi, es pot dir que és el pas d'aquest Institut d'organisme autònom a entitat de dret públic subjecta a dret privat.

La valoració que el Grup Parlamentari d'Esquerra ha fet en diverses ocasions de l'Institut Cartogràfic de Catalunya ha estat reiteradament i globalment positiva. Pensem que el Cartogràfic ha respost correctament a les expectatives creades i a les tasques que tenia i té assignades, i que ha contribuït substancialment a un imprescindible millor coneixement cartogràfic i geològic del nostre país.

Així, doncs, a nosaltres ja ens estava bé que el Cartogràfic continués com fins ara. Ara bé, els arguments sobre els quals sustentem la voluntat de canvi de la naturalesa jurídica del Cartogràfic també ens semblen globalment acceptables. La justificació a favor d'una major agilitat del Cartogràfic per presentar-se a concursos públics internacionals, l'adaptació més fàcil dels béns materials al dimensionament necessari segons el projecte, tendir cap a l'autofinançament o la participació en activitats tecnològiques i de recerca finançades per organismes internacionals ens semblen línies encertades per a augmentar la competitivitat del Cartogràfic davant altres organismes similars d'altres indrets del món.

Hi ha, però, a grans trets, tres aspectes que pensem que no estaven prou ben contemplats en el Projecte de llei que se'ns va presentar, i que són on s'han d'inscriure les onze esmenes que vam presentar al Projecte de llei i de les quals —tal com he citat al principi— ens en quedem quatre per defensar aquí al Ple.

El primer grup d'esmenes fa referència a la situació que implica que el Cartogràfic passi a estar subjecte al dret privat; això vol dir que es perd molt importantment el control parlamentari d'aquest Institut i que la seva actuació serà molt difícil de seguir, a partir d'ara, des del Parlament.

De fet, i en aquest sentit, hem presentat una esmena, encara viva, ja que res ens assegura que ni tan sols ens arribi al Parlament una modesta memòria anyal de l'activitat del Cartogràfic. Tampoc veiem clar que el Cartogràfic, estant ara subjecte a dret privat, pugui continuar instal·lant, construint, reconstruint i utilitzant amb fins propis senyals geodèsics. Això, que és el que reflecteixen l'article 1 i l'article quart de la llei geodèsica, ens fa patir una mica en el sentit que és clar que aquestes tasques poden comportar una modificació de la intervenció dels treballadors del Cartogràfic, en relació amb els treballadors que fins ara treballaven al Cartogràfic i que tenien una altra categoria o que eren funcionaris. És evident que aquestes tasques que poden donar lloc també a una servitud forçosa d'instal·lació de senyals i accessòria de pas, com diu també l'article 7 de la llei geodèsica en el seu article setè, poden afectar, fins i tot, propietats privades i —com deia abans—, és clar

que una cosa és que es produeixi una ocupació d'una superfície necessària per accedir i construir un senyal geodèsic per a una empresa pública i per a uns funcionaris que estan sotmesos a unes normes més estrictes i que tenen una autoritat reconeguda, i una altra és que vingui una empresa privada i pugui accedir lliurement a una casa particular. Els senyals geodèsics, per exemple, es fan per interès públic, no per a benefici d'una empresa, i pensem que aquests aspectes que acabo d'exposar no queden ben recollits en el Projecte de Llei que se'ns presenta.

El segon grup d'esmenes que hem presentat fa referència a la necessitat de reconèixer de manera explícita el Servei Geològic de Catalunya com a part integrant de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, tant amb els seus béns i mitjans materials com, sobretot, amb el personal que el compon. En aquest àmbit, considerem que la transacció d'algunes de les nostres esmenes en el text de la Llei satisfà els nostres objectius i que queda clar que el Servei Geològic obté el reconeixement a la seva tasca i la seva plena incorporació al Cartogràfic. Per tant, d'aquest grup d'esmenes que al seu moment vam presentar, no ens en queda cap per defensar.

On sí que ens en queden –tres, en concret– és en el tercer grup d'esmenes presentades, que fan referència a la relació laboral dels treballadors amb el Cartogràfic. En línies generals, pensem que la Llei contempla satisfactoriament el pas dels treballadors actuals de l'Administració a l'entitat de dret públic subjecta a dret privat en què es converteix el Cartogràfic. Tot i així, hi han alguns aspectes que nosaltres considerem que s'han d'incorporar o precisar a la Llei, com que consti de manera explícita que el personal laboral que actualment estigui treballant al Cartogràfic pugui optar per mantenir la seva relació laboral amb la Generalitat segons el conveni vigent, que és fruit de diversos anys de negociació. També demanem que de manera explícita consti que la incorporació del personal laboral ho faci garantint el mateix nivell professional de procedència i els drets econòmics que comportaven, per tal d'assegurar i mantenir el mateix poder adquisitiu dels treballadors.

L'última esmena que defensem en ple és de comprensió molt senzilla; segons l'article 4 del Projecte de Llei: «La selecció de personal de l'Institut es realitzarà mitjançant publicitat i d'acord amb els principis de mèrit i capacitat, llevat del personal directiu i de confiança.» Bé, a nosaltres ens sembla que el «llevat» aquest podria desaparèixer, sobretot pel que fa referència al personal de confiança.

I bé, en definitiva, aquest és un projecte de Llei que votarem a favor, perquè esperem que signifiqui una millora i una expansió del Cartogràfic a nivell internacional, tot i que –com ja he dit abans– hi ha alguns elements que considerem que es podrien haver solucionat millor. De totes maneres, nosaltres compartim en línies generals –com he dit reiteradament– la tasca que ha fet fins ara el Cartogràfic; pensem que aquest projecte pot ajudar que hi hagi una projecció internacional més important del Cartogràfic, pensem que això és positiu i, per tant, globalment, votarem a favor d'aquest Projecte de Llei, tot i que, lògicament, les esmenes que tenim presentades, en el cas que no ens fossin acceptades en

els articles que pertocuen, no votariem a favor, però tampoc votariem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, com ja s'ha dit, la raó de la modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya és passar d'un organisme autònom a una empresa pública sotmesa a dret privat. Aquesta sembla ser una tendència general a nivell estatal i –com ha dit també el senyor conseller– una de les raons és que es fa per motius d'eficiència, d'agilitat. El que passa és que nosaltres no acabem de veure tampoc aquesta urgència en aquest procés i aquesta necessitat si, de fet, ja la feina dels homes i dones que treballen al Cartogràfic té un reconeixement a nivell europeu, un reconeixement a nivell mundial; segur que millorarà l'eficiència i l'agilitat, però ja està, ja està reconeguda i aquesta feina ja l'estan fent en aquest moment; no veiem, en tot cas, en què ha de millorar o no veiem la urgència d'aquest canvi perquè millori la seva agilitat i millori la seva eficiència, ja que aquesta, doncs, ja està molt ben contrastada fins aquest moment.

El que passa, i ho hem de dir, a vegades –perquè ja ha passat a l'Administració–, sota aquesta transformació d'organisme autònom a empresa pública sotmesa a dret privat, s'intenten amagar, a vegades conscientment, doncs, o sobresurten increments sobtats, tal com diu la Sindicatura de Comptes, als sous dels alts directius. Evidentment, pel fet de ser una empresa pública sotmesa a dret privat, els mateixos sous també estan segons barem del mercat. A vegades també s'utilitza per designar persones fora de la normativa de la funció pública; i a vegades també serveix, i de fet ho fa, per sortir-se una mica del control pressupostari d'aquest Parlament.

Per això nosaltres hem mantingut una esmena viva, concretament la que fa el número 3, que intenta controlar precisament que això no succeeixi en aquest procés de transformació o de conversió en una empresa pública i marcant que en el conveni entre el Departament i l'Institut Català de Cartografia, doncs, tinguin en compte tot un seguit de condicions que nosaltres especificàvem, com que es marquin clarament les línies d'orientació, estratègies i criteris, els principis bàsics d'actuació de l'Institut; que també es defineixin el marc de responsabilitat de l'Institut i els directius d'aquest Institut; que també hi hagi una descripció de les possibles facultats delegades a l'Institut, i que també s'especifiquin clarament els recursos disponibles i resultats esperats que identifiquin els indicadors necessaris per verificar-ne el compliment. Aquest és un element que per nosaltres és un element de control, aquest canvi, però que fins a aquest moment, doncs, no ha estat acceptat en ponència ni en comissió.

Un altre dels aspectes que nosaltres..., aquest sí, no del tot, però en bona part s'ha acceptat, és la necessitat que el Servei Geològic, dintre de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, quedi ben marcada la seva funció, que pel nombre de treballadors i treballadores que es dediquen a aquesta feina, no pas per la qualitat, que és important, doncs, pogués quedar minvat. Nosaltres creïem que hi havia d'haver una secció claríssima i no s'ha reconegut, malgrat que, evidentment, les funcions, gràcies a les esmenes presentades pel nostre Grup i per altres grups, doncs, han permès que quedin clarament especificades, perquè les funcions del Geològic, del Servei Geològic, són importantíssimes, ja que responen a necessitats a nivell local; evidentment, també, a nivell de l'Administració autonòmica.

I l'altre grup d'esmenes que han quedat vives són les que fan referència a la situació laboral dels treballadors i treballadores de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, són les que fan referència a les esmenes 8, 11 i 12. Aquestes esmenes pretenien i pretenen –perquè encara són vives– evitar que els treballadors i treballadores de l'Institut puguin perdre –l'Institut Cartogràfic– les condicions laborals que ara tenen en aquest procés de transformació d'organisme autònom a empresa pública.

Nosaltres no acceptaríem i no acceptarem que s'aprofiti aquesta modificació per fer canvis a la baixa en les condicions laborals del personal laboral i del personal funcionari. No veuríem bé –i ens fa por– que el Govern vulgui deixar d'aplicar al personal laboral el tercer conveni únic de l'Administració de la Generalitat i aplicar altres convenis –com sí ha succeït en altres llocs, d'oficines i despatxos– molt més regressius o, en tot cas, no en tan bones condicions com el tercer conveni. Al mateix temps, doncs, no veuríem bé que l'Administració amb aquest procés intentés retallar el nivell i els drets econòmics dels funcionaris, ja que en cap cas els els garanteix, tal com nosaltres expressàvem en alguna de les nostres esmenes.

I per últim, fent referència també a les esmenes referents a les condicions laborals dels treballadors, cal mantenir –aquest és el nostre pensament– els llocs de treball i assegurar que qualsevol reestructuració de la plantilla de l'Institut Català Cartogràfic signifiqui que aquests treballadors siguin readmesos per l'Administració de la Generalitat de Catalunya; enlloc queda concret, queda especificat aquest element. I més encara ens fa por quan, també, des de la Junta de Personal també ens han fet arribar que les negociacions amb el sindicat –quina curiositat– seran després de l'aprovació o no de la Llei i no pas abans, perquè en quedés constància i els treballadors i treballadores estiguessin molt més tranquils en aquest procés.

En definitiva, s'han transaccionat moltes de les esmenes, de les vint esmenes que nosaltres havíem presentat a l'Institut Cartogràfic de Catalunya, però això no significa que nosaltres estiguem plenament d'acord amb aquest Projecte de Llei. Primer, perquè no veiem ni urgent ni molt necessària la modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya; ja ho he explicat en el principi de la meua intervenció. Segon, el gruix qualitatiu de les nostres esmenes, per ara, no s'han tingut en

compte, ja que feien referència sobretot al manteniment de les condicions laborals dels treballadors i treballadores i que feien esment a un control més estricte de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. I per això nosaltres no votarem favorablement els articles que fan esment a les esmenes que fins a aquest moment no s'han acceptat per part del Grup de Convergència i Unió; i tampoc votarem, doncs, l'article setè ni les disposicions transitòries primera, segona i tercera, que hi feien referència les nostres esmenes que ara hem defensat i hem mantingut al Ple.

Abans d'acabar dir, també, que seria bo que, ja que el Govern tenia tant d'interès i tanta urgència a presentar aquest Projecte de Llei de modificació, que a l'hora del redactat d'aquestes modificacions a aquest Projecte de Llei s'esmercessin una mica i utilitzessin –si és que ho han fet, cosa que dubtem– els recursos jurídics que l'Administració i que en aquest cas el Departament de Política Territorial té perquè, evidentment, la Llei, doncs, tingui un rigor jurídic que se li suposa, si prové, evidentment, doncs, del Departament de Política Territorial o de qualsevol departament del Govern que se suposa que té persones ben formades en aquest aspecte, perquè dóna la sensació que qui ha redactat aquesta modificació no sigui un jurista. Per això moltes de les nostres esmenes han hagut d'anar dirigides, bàsicament, a modificar o donar un sentit molt més jurídic al text que no pas al que estava o com havia entrat en la discussió en ponència i en comissió.

Res més. Només agrair també a la Ponència la presència del lletrat senyor Muro; evidentment, també a la resta de ponents. També ha set un element important que la majoria de ponents fossin de les comarques gironines, perquè també ha fet que a la Ponència i la Comissió fos molt més fàcil la discussió.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat de Convergència i Unió senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permet, senyor president, acumularé el torn en contra a les esmenes presentades pels grups esmenants i el posicionament sobre aquest Projecte de Llei del nostre Grup.

El president

D'acord.

El Sr. Micaló i Aliu

Aquest Projecte de Llei de modificació de l'Institut Cartogràfic, jo diria que és un projecte molt tècnic, ja que només modifica la seva naturalesa jurídica i, per tant, s'adeqüen els articles de la Llei del 82 a la de la nova figura com a entitat de dret públic. I això ha permès que, juntament amb el fet de ser una institució de reconegut prestigi pel seu treball, s'hagi creat un bon

clima de diàleg i la seva tramitació hagi sigut amb un alt grau de consens.

Arribem, doncs, al final de la discussió d'aquest Projecte amb només dotze esmenes de les cinquanta-sis amb què van començar els treballs en ponència, amb moltes transaccions, cosa que demostra la bona voluntat tant del Govern com dels diferents grups parlamentaris per arribar a trobar punts de coincidència.

De les dotze esmenes que no hem pogut trobar aquest punt de coincidència, ja anuncio que el nostre Grup votarà a favor de l'esmena número 2, d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'article cinquè, i en contra totes les altres. Donarem suport a l'esmena número 2 perquè entenem que també està en la línia del consens de què parlava i, per tant, la podem acceptar. Per tant, senyor Portabella, el «llevat» ja no hi serà.

Però, en canvi, sí que no hem pogut arribar a aquest consens amb les altres esmenes que ens queden vives. Quant a les esmenes presentades a l'article setè, el nostre Grup entén que amb el control que exerceix la mateixa Conselleria de Política Territorial, la d'Economia i Finances a través de la Llei de finances, la Sindicatura de Comptes, a més a més, el paper important del Consell Rector en l'aspecte tècnic, que per això també es van transaccionar i es van acceptar moltes de les esmenes, entenem el nostre Grup que són suficients, així com la memòria anual que s'edita i es distribueix i que es pot trobar a la Biblioteca del Parlament, i segurament, i no ho vull assegurar, a cada una de les bústies dels il·lustres diputats i diputades que hi han en aquesta cambra. Per tant, en aquesta memòria queden molt ben reflectides totes les seves actuacions tan a nivell tècnic com econòmic.

Respecte a les esmenes a les disposicions transitòries primera i segona, és cert que es pot haver creat una certa preocupació al personal en canviar la seva naturalesa jurídica, però entenem que amb el text del Projecte presentat queden garantits absolutament tots els drets dels treballadors. També puc afegir, quant a l'esmena d'addició del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que tot el personal subrogat ja està sotmès individualment al tercer conveni.

Per tant, senyores i senyors diputats, com poden veure, és molt poc el que ens separa d'un consens total, i és una llàstima que no ho hàgim aconseguit, perquè crec que l'Institut s'ho mereix per la seva trajectòria al llarg d'aquests setze anys d'existència; una trajectòria basada fonamentalment en tres punts –i el conseller ho ha dit–: el servei, la producció i la recerca. Com a exemples, puc dir, doncs, que dóna servei a totes les administracions locals, comarcals, autonòmiques i també l'Administració central. Són dotze els convenis que han signat de col·laboració en aquests anys d'existència. Dóna també un servei molt important a través de la seva xarxa sismològica, geodèsica i de risc d'allaus. Quant a la producció, jo destacaria que l'Institut té tot el territori reproduït a diferents escales, tant imprès com digitalitzat, i en el camp de la recerca es desenvolupen tecnologies cartogràfiques pròpies, molt avançades, reconegudes mundialment. Per tant, aquesta Llei que estem a punt d'aprovar és molt necessària perquè, sens

dubte, ha d'ajudar a donar més eines de treball per donar, en definitiva, millor servei als ciutadans de Catalunya.

I ja per acabar, només em resta agrair l'ajuda dels serveis jurídics d'aquesta cambra, dels serveis jurídics de la Conselleria, així com de la seva Secretaria General i molt especialment felicitar per la seva tasca i agrair l'ajuda als serveis tècnics i a la direcció de l'Institut Cartogràfic, que juntament amb el treball dels diferents grups parlamentaris han fet possible el text d'aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per exposar el posicionament del seu Grup en substitució del torn d'explicació de vot, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Benet Tugues, del Grup Mixt.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. L'Institut Cartogràfic de Catalunya va ser creat per la Llei 11/82, del 8 d'octubre, com a organisme autònom, comercial i industrial i financer amb la finalitat de dur a terme les tasques tècniques de desenvolupament de la informació cartogràfica en l'àmbit de les competències de la Generalitat de Catalunya. Aquesta Llei ha estat posteriorment desenvolupada per l'oportú reglament i per algunes ordres que en desplegaven l'estructura orgànica.

Ara se'ns presenta una proposta de reforma legislativa bàsicament per transformar la seva naturalesa jurídica i parcialment la seva estructura orgànica amb la finalitat de desenvolupar les seves tasques amb major efectivitat i agilitat. I en aquest sentit, se'ns proposa convertir l'Institut en entitat de dret públic de la Generalitat, de les que preveu l'article 1.b, primer, de la Llei 4/85, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana, en lloc d'organisme autònom. Per tant, la proposta de reforma de la Llei és una proposta estrictament o bàsicament tècnica, argumentada amb la voluntat de dotar l'Institut d'una major eficàcia. En aquest aspecte no hi tenim res a dir i, per tant, donem suport a la reforma de la Llei.

Una qüestió ens amoinava, però, i era la situació en la qual quedava el personal del Servei Geològic i el mateix Servei a partir de la regulació que en feia la disposició addicional segona del Projecte de Llei. El Servei Geològic és un òrgan administratiu departamental, adscrit a la Secretaria General del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i despatxar el tema del seu personal amb una disposició addicional deixava el Servei en una certa precarietat i indefinició. D'altra banda, des d'un punt de vista de tècnica legislativa, la redacció quedava de manera molt imprecisa i podia perjudicar els drets del seu personal laboral i funcional. Finalment, s'ha reordenat aquest tema i ja en l'article primer l'Institut Cartogràfic assumeix les funcions establertes al Decret del 10 d'octubre del 79, pel qual es creava el Servei Geològic de Catalunya i, per tant, s'integra, amb els seus béns i mitjans materials, en l'Institut. D'aquesta manera, entenem que se salva cor-

3304

rectament aquella situació i estem en disposició de donar suport a la totalitat del text, tal com ve recomanat per la ponència.

Finalment, agrair, senyor president, la voluntat integradora del ponent de la majoria, el senyor Micaló, així com del conjunt dels ponents, fins i tot dels que no són de Girona, i els bons oficis del lletrat senyor Muro.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per exposar el posicionament del seu Grup en substitució del torn d'explicació de vot, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige, del Grup Popular.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...
(*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Aige i Sánchez

El Projecte de Llei que ara ens ocupa i que fa relació a la modificació de l'Institut de Cartografia de Catalunya té, des del nostre punt de vista, tres vessants fonamentals al voltant de les quals gira aquest Projecte de Llei. La primera fa referència al canvi de naturalesa jurídica en el sentit que l'Institut Cartogràfic passa de ser un organisme autònom o entitat administrativa autònoma a ser una entitat de dret públic que està subjecta, la seva activitat, al dret privat. Aquest punt és la base del Projecte de Llei en què d'una o altra forma tots els grups estan d'acord, perquè, si no, tot l'articulat següent perd sentit. Per tant, es pot estar en desacord amb alguna part de la redacció de l'articulat, però no amb el fons. Nosaltres no hi farem cap referència perquè la redacció recull des del nostre punt de vista el canvi de naturalesa jurídica i la conversió a la nova situació de forma correcta.

La segona vessant fa referència al personal laboral, així com a la forma de seleccionar en el futur aquest nou personal, atès que l'actual personal queda en la mateixa situació. Per tant, el nostre Grup vota aquest Projecte de Llei amb la confiança i bona entesa que no està previst prescindir de cap contractat laboral o funcionari per a aquesta nova etapa de l'Institut Cartogràfic. En aquest sentit, nosaltres vam presentar esmenes que hem vist acceptades en la redacció del Projecte de Llei. Per altra banda, hem tingut molt interès en les propostes de tipus laboral que altres grups van aportar en discussió. En aquest sentit, voldria incidir en una esmena que fa referència al personal que està subjecte al tercer conveni i que se'ns ha dit que els seus drets quedaran iguals que abans de la integració a l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

La tercera vessant fa referència a la integració en la nova entitat de dret públic del Servei de Geologia. En aquest sentit, he de dir que el nostre Grup va presentar

una esmena per la qual l'Institut Cartogràfic diferenciava el Servei Geològic d'altres labors pròpies de l'Institut, atès que els estudis i la cartografia geològica tenen un procés diferent de confecció que la cartografia de superfície. Aquesta esmena no va ser acceptada, però el nostre Grup es va veure complagut en el moment que es diu en l'articulat que el traspàs del personal del Servei Geològic a l'Institut Cartogràfic comporta també el traspàs de les seves funcions, de tal forma que, traspasades les funcions, les ha d'assumir i entenem que s'han d'assumir des de dins de l'Institut amb el personal traspasat i no encarregar-les mai des de fora. Creiem fermament que en aquest sentit hi haurà bona voluntat per part de la nova direcció.

Per acabar, voldria apuntar que el nostre Grup ha presentat una proposició no de llei en el sentit que les comissions territorials d'urbanisme, en aprovar nous planejaments urbanístics que comportin la creació d'una nova zona urbana, els documents vagin acompanyats de l'estudi del subsòl o geològic. Per tant, si s'aproves aquesta proposició, significaria revitalitzar el Servei de Geologia i, per tant, en general, l'Institut Cartogràfic, al qual desitgem molta sort en aquest nou camí.

El nostre Grup votarà a favor de l'esmena número 2, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el sentit que menciona o parla «directiu i de confiança», és a dir, personal directiu i de confiança. Hi votarem a favor. I en els altres punts, per tal de reconèixer la feina realitzada pels altres grups de l'oposició, el Grup Popular s'abstindrà.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat i abans de passar a les votacions, pel primer secretari de la Mesa es donarà lectura a l'esmena tècnica subscripta per tots els ponents a l'article tercer, a l'esmena tècnica també subscripta per tots els ponents a l'article 5, i a l'esmena tècnica de la disposició transitòria tercera.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. A l'empara de l'article 103.2 del Reglament, el molt honorable senyor president ha admès a tràmit com a esmena tècnica els següents textos. En l'article 3, allà on diu: «1. Es modifica l'article 7.3.a de la Llei 11 / 1982», ha de dir: «1. Es modifica l'article 7.3.a. i b. de la Llei 11 / 1982». La segona modificació tècnica és a l'article 5, al qual s'afegeix un nou article 13 bis a la Llei 11 / 82, del 8 d'octubre amb el text següent: «1. Les relacions entre l'Institut Cartogràfic de Catalunya i el seu personal es regeixen pel dret laboral; 2. La selecció de personal de l'Institut s'ha de fer mitjançant publicitat i d'acord amb els principis de mèrit i capacitat, llevat del personal directiu i de confiança, dins dels límits pressupostaris». I, finalment, la tercera esmena tècnica és a la disposició transitòria tercera i consisteix en l'afegit següent; allà on diu: «...en el moment que obtinguin una...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El secretari primer

...que obtinguin una altra plaça de funcionari o funci-onària...», afegir «amb caràcter definitiu».

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. El senyor Nadal em demana la paraula.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, per anunciar que, com que s'accepta l'esmena número 2, d'Esquerra Republicana, el Grup Socialista retira l'esmena número 1.

El president

Moltes gràcies.

Procediríem..., iniciariem, per tant, les votacions.

Precisament primer votariem l'esmena número 2 a l'article 5.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena número 2 de l'article 5 ha sigut aprovada per 104 vots a favor, que vol dir la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Procedirem ara a votar els articles 1, 2, 3 amb l'esmena tècnica ja llegida pel secretari, article 4, article 5 amb l'esmena tècnica també llegida pel secretari, l'article 6, les disposicions addicionals, les disposicions finals, l'exposició de motius i el títol de la Llei. Si no hi ha cap petició de votació separada, iniciariem la votació.

Iniciem la votació.

(*Remor de veus.*) Acabarem de fer la votació de la manera antiga. Per tant, posant-nos drets o..., hi ha hagut problemes amb l'ordinador, si s'arregla, ja hi tornariem; però, de moment, anem a votar els articles que he llegit abans que, perquè no hi hagi confusió de cap classe, són l'article 1, 2, 3 amb l'esmena tècnica, l'article 4 i 5 amb l'esmena tècnica, l'article 6, les disposicions addicionals, les disposicions finals, l'exposició de motius i el títol de la Llei.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquests articles, que es posin drets.

En contra?

Abstencions?

Aquests articles han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Anem a votar les esmenes 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 i 12, llevat que algun grup ens demani votació separada.

Doncs, per tant, les senyores diputades i diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin drets.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han sigut refusades per 39 vots a favor, 49 en contra i 16 abstencions.

Sotmetrem ara a votació l'article 7 i si és possible, llevat que algú em demani votació separada, també faríem, posariem a votació les transitòries primera, segona i tercera, aquesta última amb la tècnica llegida. Perdó, votació separada...

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor de l'article 7, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article número 7 ha sigut aprovat per 96 vots a favor, 8 vots en contra i cap abstenció.

I votariem ara les disposicions transitòries primera, segona i tercera, aquesta tercera amb la tècnica ja llegida pel secretari.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes disposicions transitòries, que es posin drets.

Les senyores diputades i diputats que estiguin en contra?

Les senyores diputades i diputats que s'abstinguin?

Aquestes disposicions transitòries han sigut aprovades per 65 vots a favor, 8 vots en contra i 31 abstencions.

I amb això queda acabat el tràmit processal parlamentari de l'aprovació de la Llei de modificació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

No s'ha aixecat la sessió, sinó que la continuem. Iniciem les interpellacions. (*Remor de veus.*) Senyores diputades i senyors diputats, per favor, guardin silenci.

Alteració de l'ordre del dia

En aquesta Mesa, aquesta presidència ha rebut una nova proposició, signada per tots els grups parlamentaris, per alterar novament l'ordre del dia, en el sentit de reordenar les interpellacions, segons la següent relació: la primera interpellació a substanciar seria la interpellació número 6, després la 8 i la 13 —que se substanciarien conjuntament—, l'11, després la 5 i la 12 —que se substanciarien també conjuntament—, la 7, la 9 i la 10. Demano a la cambra l'aprovació per assentiment d'aquesta nova modificació de l'ordre del dia. Hi estem d'acord? (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances

En aquest cas, iniciem la primera de les interpellacions, que és el vell sisè punt de l'ordre del dia: interpellació

3306

al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Molt honorable president, moltes gràcies. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el passat mes de desembre, la diputada del Grup Socialista senyora Montserrat Duch va fer una sollicitud d'informació al Govern sobre la Fundació Catalana per a la Recerca. La resposta –no sé si per a sorpresa de tots, però sí, segurament, per a sorpresa d'alguns– va ser una resposta que ens va venir signada per l'honorable conseller Macià Alavedra. Segurament, la primera qüestió que ens vàrem plantejar era per què l'honorable conseller contestava la pregunta d'una fundació privada; esperàvem que bé ens la contestés la consellera de Justícia –com va ser, després, en altres preguntes que vàrem fer sobre el mateix tema–, o que ens la contestessin, per raó de competència funcional si més no, des de Presidència o des del Comissionat d'Universitats.

No és el tema d'aquesta interpellació, però no puc resistir la temptació de dir que segurament en algun altre moment haurem de parlar d'aquesta petita o gran –no ho sé– esquizofrènia que hi ha en la distribució de feines del Govern, quan la Fundació Catalana per a la Recerca, amb un pressupost de 1.000, 1.200 milions de pessetes, depèn d'Economia i Finances, i la Direcció General de la Recerca, amb 2.000 milions de pessetes aproximadament, està a Presidència. Home, no sembla que a l'hora de coordinar esforços aquesta sigui una bona distribució, quan el plantejament és treballar per la recerca.

Però, bé, aquest no és el plantejament d'aquesta interpellació, perquè, si no, en tot cas, segurament, s'hauria hagut de fer d'una altra manera, sinó que la interpellació és sobre les subvencions de la Conselleria d'Economia i Finances, i, per tant, anem a cenyir-nos al tema.

En aquesta resposta que els deia en l'inici de la meua intervenció, hi va haver una dada que ens va sobtar, i que és pràcticament la dada que dona peu que avui plantejem aquesta interpellació. En el balanç de la Fundació Catalana per a la Recerca tancat el 31 de desembre de 1995, hi destaca una partida, una partida que ens semblava prou important: la Fundació Catalana per a la Recerca declara tenir unes inversions financeres temporals de 1.948 milions de pessetes; és a dir –amb paraules normals–, té un excés de tresoreria, un sobrant de tresoreria de 2.000 milions de pessetes el 31 de desembre de 1995. Per preguntes posteriors hem pogut saber que els tenia col·locats en fons d'inversió; bé, ens sembla una ubicació relativament correcta, però, en qualsevol cas, el plantejament era per què la Fundació Catalana per a la Recerca tenia 2.000 milions de pessetes en fons de tresoreria, per què la Fundació Catalana per a la Recerca tenia un excedent de 2.000 milions de pessetes.

En tot cas, situant el tema en el temps, aquesta no és una situació ocasional; no és que ens haguéssim trobat amb una punta de tresoreria que dius: «Escolti, és que

vaig tancar el 95 que la Conselleria m'havia pagat i que jo no havia pagat encara les factures.» No, perquè, si agafem les dades cronològiques, veurem que l'any 93 tenia 1.500 milions de pessetes col·locats en fons d'inversió, que el 94 en tenia 1.700, que, com els deia, el 95 en tenia 2.000. És a dir, és una situació estructural de la Fundació Catalana per a la Recerca i, per tant, l'expressió, segurament, de la voluntat política de qui té la responsabilitat que la Fundació tingui uns excedents de tresoreria i que aquests excedents de tresoreria es col·loquin en fons d'inversió o en els productes financers que corresponguin.

Bé, aquesta és una situació que ens semblava relativament anormal. En el context d'un govern que diríem que té bastants dificultats en el camp econòmic i en el camp financer, trobar-nos una entitat, en aquest cas la Fundació Catalana per a la Recerca, que, com després els explico, depèn pràcticament del Govern de Catalunya, que aquesta Fundació es permeti el luxe, per dir-ho així, de tindre 2.000 milions arraconats i col·locats en un producte financer.

Perquè, com els deia, la Fundació depèn pràcticament del Govern. En el període 91-95, la Fundació ha rebut 1.700, 1.200, 1.100, 800..., una quantitat important; en el conjunt del període 91-95 ha rebut més de 5.000 milions de pessetes de subvencions, és a dir, uns 1.000 milions de pessetes l'any. No directament del Departament –s'ha de dir–, sinó directament a través d'aquell departament fantasma que els aficionats al pressupost saben, que és el de diversos departaments, però, reconegut pel mateix conseller en la seva resposta, sí que són subvencions que s'atorguen des de la seva responsabilitat; per tant, és a ell a qui adrecem la interpellació.

Aquestes aportacions a la Generalitat, aquests 5.000 milions de pessetes, representen pràcticament el 90% del pressupost de la Fundació Catalana per a la Recerca; entre els 5.000 milions i els recursos que aquests 5.000 milions generen des del punt de vista financer, pràcticament el 90% dels recursos de la Fundació Catalana per a la Recerca. Per tant, unes participacions des del punt de vista dels privats, que hi han estat, que algunes entitats, algunes empreses privades hi han participat, però relativament minses.

Per tant, senyores i senyors diputats, podríem intentar descriure el fenomen de què estem parlant com que estem parlant d'una fundació privada. Aclarim-ho primer: la Fundació Catalana per a la Recerca és una fundació privada; per tant, amb una capacitat de control des d'aquest Parlament de l'ús dels diners públics molt limitada –no diré nul·la, perquè no seria cert, però sí que, en tot cas, molt limitada–; amb uns objectius coincidents amb el Govern, però no lligada amb la responsabilitat política d'aquests objectius; presidida i subvencionada per una mateixa persona, per l'honorable conseller d'Economia i Finances, que fa una mica un *revival* d'allò del Juan Palomo, del «yo me lo guiso, yo me lo como»: l'honorable conseller és el que dona la subvenció, com a conseller, i, a la vegada, com a president de la Fundació Catalana per a la Recerca, és el que la cobra. A això estàvem acostumats en algun altre nivell del Govern, però encara, a nivell de conselleria, segurament no ens hi havíem trobat. Quarta ca-

racterística, una fundació que té uns recursos essencialment públics i que ha destinat –i seria el cinquè dels seus elements– el 40% d'aquestes subvencions a constituir un fons d'inversió per obtenir rendiments financers: 5.000 milions en cinc anys, 2.000 milions col·locats en fons d'inversió al final d'aquests cinc anys.

Com a mínim, coincidiran amb mi que és una situació relativament insòlita, i és l'objectiu de la interpellació. Podríem intentar concretar la interpellació potser amb algunes preguntes una mica més ajustades: quins són els objectius de la Fundació Catalana per a la Recerca? –i no em llegeixi els estatuts; ja els ha llegit. Però, en tot cas, potser, per concretar-ho més: quins són els objectius del Govern a través o en relació amb la Fundació Catalana per a la Recerca?, quins són els criteris que han guiat el Consell Executiu a mantenir aquestes subvencions amb aquests resultats? Sabem que una bona part d'aquests recursos es destinaven a constituir fons financers; l'ús dels diners és sempre una elecció entre alternatives diferents. Quins eren els criteris que aconsellaven el Govern, per exemple, l'any 1994, a donar una subvenció de 1.200 milions a la Fundació Catalana per a la Recerca, sabent que en aquell moment ja tenia 1.500 milions immobilitzats? Coneixent l'endeutament de la Generalitat, coneixent el nivell de factures que es deixen al calaix, coneixent els problemes en moltes inversions –aquest Parlament ha parlat del Pla d'inversions escolars–, sabem els problemes de les universitats que s'han obligat a endeutar-se, coneixent totes aquestes dificultats, per què el Govern dóna aquestes subvencions? O, dit d'altra manera, quina és la lògica que troba el Govern a permetre que la Fundació Catalana per a la Recerca tingui 2.000 milions de pessetes immobilitzats, mentre el conseller de Governació anuncia que ha de demanar un préstec per poder pagar subvencions compromeses, o mentre, tal com el síndic de Greuges anunciava ahir, hi ha subvencions que triuen més de quatre anys a pagar-se?

Com es pot lligar tot això? A nosaltres ens costa; ens costa lligar-ho i no sabem lligar-ho, i, en tot cas, sempre hi ha una pregunta que és clau, no?: coneixien la resta de consellers, en el moment que el conseller d'Economia i Finances, fent ús de les seves facultats, retalla les inversions per quadrar el pressupost, que després hi ha una quantitat d'aquests diners que van a la Fundació Catalana per a la Recerca per obtenir tan sols interessos? No ho sé. En tot cas, suposo que és una pregunta que s'hauria de fer a la resta de membres del Govern.

Podríem afegir-hi més coses: sobre el control d'aquestes subvencions; sobre el fet que si la informació que la Fundació Catalana per a la Recerca trameta és completa o és incompleta; sobre algunes activitats darreres –darreres– del Departament per intentar controlar això; sobre algun nivell de secretisme de la Fundació Catalana per a la Recerca, que en la publicació dels seus comptes omet balanços i comptes de resultats..., no els que comunica a la Conselleria...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Tindrà torn de rèplica.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, acabo només amb una frase, si m'ho permet, que és mostrar el nostre estupor en veure una situació en què es configura la Fundació Catalana per a la Recerca com un oasi financer en el conjunt d'un govern que es caracteritza, més aviat, per tot el contrari.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, illustre diputat senyor Martí Camicer, bé, el Departament d'Economia i Finances gestiona dos tipus de transferències corrents. El primer tipus correspon a actuacions pròpiament del Departament, consignades a la secció pressupostària del mateix Departament, entre les quals destaca la subvenció a l'Institut d'Estadística de Catalunya; per cert, subvencions, totes elles, no fixades pel conseller d'Economia, sinó proposades pel Govern al Parlament: totes aquestes subvencions, senyor Martí Carnicer, han estat aprovades en cada pressupost i, per cert, no han rebut gairebé esmenes. Li ho dic perquè és el Parlament el que finalment atorga les subvencions a través del pressupost. Això, sigui dit de passada, en contestació a unes paraules que vostè ha dit. Altres transferències corrents es refereixen a polítiques de foment que interessin més d'un departament, els diversos departaments, que no és una secció o una partida fantasma, sinó que realment està especificat tot el detall de les subvencions que es donen; i perquè afecten, de fet, més d'un departament, però en aquest cas les gestiona el Departament d'Economia i Finances, en aquest cas jo en sóc el responsable, responsable d'aquesta Fundació, que tradicionalment estava presidida pel conseller d'Economia i Finances quan jo encara no n'era, i, per tant, vaig heretar, diguem, aquesta funció. En total, 1.579 milions, dels quals 52,8% correspon a l'Institut d'Estadística, el 31,7% a la Fundació de la qual parlem, 50,2% ajut als mercats financers i el 0,3% restant a altres actuacions, com el Col·legi d'Economistes, alguna universitat per a una publicació econòmica, etcètera. Aquest és l'import de les subvencions que respon a una pregunta més de tipus general que està continguda en la interpellació.

Bé, la Fundació Catalana per a la Recerca és una fundació en la qual participa la Generalitat com a entitat fundadora, conjuntament amb entitats financeres –la Caixa d'Estalvis i Pensions, Ibercaja, Banca Catalana–, amb empreses punteres en tecnologia –Telefònica, Fujitsu, Enher, Gas Natural–, i té com a finalitat, evidentment, impulsar la investigació científicotècnica, i col·labora en l'execució de les directrius de la Generalitat en aquest camp.

Jo voldria especificar els projectes importants que ha desenvolupat la Fundació, que és una entitat que jo crec que funciona molt bé, per cert, i que així és reconegu-

da en el món científic, una d'elles és el Cesca, el Centre de Supercomputació que s'emporta un percentatge elevadíssim d'aquestes subvencions de la Fundació i que és un centre amb unes maquinàries, diguem, de gran capacitat, IBM i Cray, no cal citar les marques, però, vull dir, el més ràpid que hi ha en el mercat i que han possibilitat el tractament informàtic d'importants investigacions. I en el Cesca participen les universitats però les aportacions de diners les ha fet la Fundació. D'aquí aquestes partides, senyor Martí Carnicer, i això ja li ho he explicat, li he contestat, i vostè sap perfectament que la major part d'aquestes subvencions van precisament al Cesca, al Centre de Supercomputació, que és la creació més important que ha fet la Fundació. Van també el Centre de Computació i Comunicacions, que ha estat la fusió del Cesca amb el Centre Europeu de Paral·lelisme de Barcelona, que ha creat una entitat que es diu CEPBA i que també sembla que és de les més desenvolupades a nivell universitari a Europa. Van també a la connexió Internet per a les empreses catalanes i, dit sigui de passada, la Fundació Catalana per a la Recerca ha creat amb molts pocs recursos una empresa que es diu Cinet, que està al servei de les empreses i que, segons la informació de Coopers & Lybrand, doncs, ha estat valorada en 1.500 a 2.000 milions de pessetes, havent començat pràcticament de zero en la seva inversió.

S'ha constituït, amb aportació de recursos de la Fundació, l'Institut d'Estudis Especials de Catalunya, en el qual participen la Universitat de Barcelona, l'Autònoma, la Politècnica i el Consell Superior d'Investigacions Científiques, i és el representant a Espanya de la International Space University, i després s'ha fet l'Arella Científica, que és la interconnexió informàtica de les universitats públiques catalanes que es va posar en funcionament el 93, i des del 99 hi ha un servei d'ajuts i beques que presta una efectiva orientació als investigadors de Catalunya en més de 52.000 consultes per any.

A més d'això, hi ha participació en programes informàtics europeus, aplicacions telemàtiques, comunicacions avançades, i en els propers tres anys es rebran d'Europa 500 milions en aquestes actuacions i la publicació d'una revista coneguda per tots els experts, que es diu *TECNO 2000*, i, a més a més, des de l'any 90 —els diputats hi són invitats cada any— es concedeixen els premis als investigadors catalans que s'han destacat per la seva trajectòria científica.

Un seguit d'actuacions realment molt considerable i que demostra l'activitat de la Fundació, que és molt coneguda per tothom i que el senyor Martí Carnicer, evidentment, en la seva interpellació no ha citat, però tot això justifica, evidentment, aquestes aportacions. Aquestes aportacions que, a més a més, han volgut constituir una dotació. Aquí podríem entrar en una filosofia sobre el tema de les fundacions. Miri, la Fundació és un patrimoni afectat a una finalitat, i les fundacions han de viure no de menjar-se la dotació, cosa que passa en la immensa majoria de fundacions catalanes, diguem conculcant la Llei, sinó que s'ha de fer una dotació i és dels interessos d'aquesta dotació més els guanys que pugui tenir la Fundació, més les aportaci-

ons que puguin fer els socis destinats al fons fundacionals, és d'això que ha de viure la Fundació.

Des del primer moment, la Generalitat ha volgut no tenir, per a un tema tan important com la recerca científica, una fundació descapitalitzada i anar quedant com tantes fundacions, buscant les subvencions d'una institució i de l'altra, sinó que ha volgut, amb les seves aportacions, crear un fons fundacional, i això és el que s'ha fet. I quan crees un fons fundacional, doncs, el tens en immobilitzat i el tens en fons d'inversió pública o en qualsevol actiu financer. I allò et produeix unes rendes que et permet de fer les finalitats de la Fundació. I això, el senyor Martí Carnicer..., vostè sap perfectament que és així.

Per altra banda, la Llei en això és molt clara respecte a les fundacions privades. La finalitat fundacional no s'ha d'obtenir mitjançant el consum de la dotació o fons fundacional, s'ha d'obtenir mitjançant les rendes del fons fundacional. I tot això està recollit en l'article 4 de la Llei 1/82, de fundacions privades.

Per què aquest import de subvencions? Doncs, les subvencions s'inicien el 91 com a expressió d'una decidida voluntat de posar en funcionament el Centre de Supercomputació al servei dels investigadors de Catalunya, i de les universitats catalanes, i aleshores d'aquí ve l'inici de les subvencions. Inici de les subvencions que van en aquesta línia d'aplicar el 75% d'aquesta subvenció al Cesca. I per això s'inicia el 91, i amb unes quantitats que responen al cost, i, aleshores, aquesta punta de tresoreria dels 1.900 —vostè l'arrodonia cap a 2.000— milions de pessetes —en aquests moments n'hi ha 990 en fons d'inversió— respon que en aquell moment es produeix una baixada molt gran —i això és conegut— de les màquines en el mercat, i aleshores se suspenen els pagaments per renegociar amb les empreses un preu més baix de les màquines; ho renegocien des de la Direcció General de Recerca i, aleshores, en el pagament, s'estalvien 1.000 milions de pessetes per aquestes màquines, perquè hi ha hagut, en el temps —en el temps corrent, doncs—, una baixada molt gran en el mercat de determinades màquines d'aquest tipus que provoquen, per altra banda, crisis de les grans empreses productores, sobretot als Estats Units. I aleshores, la Generalitat, para els seus pagaments i negocia un nou pagament, unes màquines més posades al dia i s'estalvia uns recursos. I mentre això dura, doncs, hi ha una punta de tresoreria que, evidentment, s'inverteix en fons d'inversió.

En definitiva, senyor Martí Carnicer, i aquí podem diferir quant a filosofia del que és una fundació, vostè potser considera que la Fundació s'ha de menjar la seva dotació i anar vivint de subvencions. Li podria citar una quantitat de fundacions catalanes que fan això i li asseguro que la seva vida és molt insegura i molt migrada. En canvi, si es crea un fons que permeti que les rendes assegurin el funcionament d'una fundació dedicada a un tema tan important com la recerca, em sembla que és una decisió que va prendre el Govern, decisió política en la qual vostè pot està en desacord. Estaria, per altra banda, també, en desacord amb la Llei, li ho dic.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà temps de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Carnicer, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, que el tema és interessant és una prova que el temps se'ns ha fet curt a tots, no? A vostè i a mi, perquè a vostè li han quedat coses i a mi també. Però, en tot cas, intentant resumir-ho, i no entraré en la primera part de la seva intervenció sobre les tasques que ha fet la Fundació, primer perquè segurament no tinc tota la informació per comentar-les, i segon, perquè tampoc és l'objectiu de la interpellació. En tot cas, tindrem altres moments, segurament, per fer-ho i no poso en dubte, en tot cas, les seves paraules.

Escolti, l'eix central de la interpellació és dir..., la política financera del Govern que ha portat a situar 2.000 milions de pessetes inactius en una fundació en un moment que el Govern té dificultats econòmiques.

La gran motivació —anava a dir excusa, però no seria la paraula correcta—, la gran motivació per part seva: no volem crear un fons fundacional. El fons fundacional es crea a partir de les subvencions, dels beneficis, a partir de tot. Vull dir que no em digui que és intocable, perquè segons quina política de subvencions haguessin tingut, tindrien un fons fundacional o en tindrien un altre. Per tant, el fons fundacional és intocable però per voluntat del Govern, que hi ha anat posant unes subvencions que l'han convertit en intocable.

Però, anem a parlar encara que sigui uns minuts de la política de subvencions en relació amb el fons fundacional. Jo crec que aquesta definició de la Llei està pensada per quan els recursos d'una fundació són provinents de fons privats. He participat jo personalment en algun altre cas i ho considero una prevenció raonable. Ara, quin és el sentit que té això quan es tracta de recursos públics? Doncs, miri, que el Govern per enviar 1.000 milions de pessetes a la Fundació Catalana per a la Recerca haurà hagut d'incrementar el seu endeutament de 1.000 milions de pessetes, perquè si no hi hagués hagut la Fundació Catalana per a la Recerca s'hauria estalviat 1.000 milions de pessetes, que haurà pagat al 7%, al 10%, al tipus que correspongués en el moment que fos, i que la Fundació Catalana per a la Recerca, haurà agafat aquests 1.000 milions i els haurà col·locat al banc. Segur que el recurs que obté la Fundació Catalana per a la Recerca és inferior al que ha pagat el Govern.

Per tant, és el negoci del Robert i les cabres, això. Vull dir, segur que per tindre un fons immobilitzat perquè la Fundació tingui diners al Govern li surt molt més car

que els recursos que la Fundació obté. Per tant, no em vingui..., no és una bona raó. Quan es tracta de fons de recursos per a una fundació i aquests recursos són públics, si l'alternativa d'aquests recursos és l'endeutament, millor que el Govern hagués plantejat: «Què tenim, 2.000 milions? Aquests 2.000 milions què donen? 300 milions l'any? Doncs, escolti, ja els hi donaré jo cada any». Doni'ls el producte teòric o constitueixi's el Govern en banc de la Fundació, que és una altra alternativa, i llavors segur que no tindríem aquest tipus de problemes. Per tant, honorable conseller, jo entenc que aquesta no és una raó suficient. Entenc que és la raó que vostè dóna i, a més a més, no dubto que siguin els plantejaments del Govern perquè vostè així ho ha expressat. En tot cas, jo el convido, i en la Moció li plantejaré essencialment dir: «Escolti, parlem-ne, d'això.» Que el Govern entri una comunicació, que em sembla que està previst en el Reglament, sobre quins són, quin és el capteniment del Govern en relació amb la Fundació Catalana per a la Recerca. Discutim-ho. I si la majoria d'aquesta cambra acorda destinar un fons per capitalitzar la Fundació Catalana per a la Recerca, aquest tema no li tornarem a plantejar més. Ara, discutim-ho, que sigui un acord d'aquesta cambra, que no sigui una decisió unilateral del Govern sobre política econòmica, política de recerca i política financera, de dir: «Enviem recursos a la Fundació Catalana per a la Recerca.»

El tema dels ordinadors, si tinguéssim temps, ja en parlàrem, però, en tot cas, tenim algunes informacions que difereixen de les que ha donat vostè. Difereixen, simplement, són diferents, però la realitat és que tampoc, segurament, no disposem de temps suficient per fer-ho. En la Fundació hi ha altres elements. Vostè sap, perquè n'han parlat, que hi ha situacions relatives al personal de la Fundació que ens preocupen, que hi ha situacions relatives al personal de la Fundació que no acabem de veure clares, que li hem sol·licitat informació, que vostè ens n'ha donat, que li n'hem reclamat més perquè la que ens ha donat considerem que no és suficient. Esperem tenir-la tota, entenem que els temes que afecten persones és bo tindre la informació abans de fer cap tipus de pronunciament per no afectar innecessàriament ningú, però el que sí que voldríem és tindre tota aquesta informació per poder fer els plantejaments necessaris.

I l'altre tema que li volia plantejar en relació amb la Fundació, i que seria una manera que tots plegats sortíssim de dubtes, sobre l'ús racional dels recursos econòmics. Aquesta cambra té ponents especialitzats per revisar comptes: la Sindicatura de Comptes. En la nostra Moció, no directament en la Moció, perquè hi ha un problema d'entramat legal, sinó a través d'una proposició alternativa, però també donant-hi suport des de la Moció, li plantejarem que la Sindicatura de Comptes pugui anar a la Fundació Catalana per a la Recerca a analitzar l'ús que la Fundació ha fet dels recursos de la Generalitat. No pot anar molt més enllà, i plantegi's també la coherència d'una fundació privada amb un 90% de recursos públics. És quelcom que no acaba d'encaixar.

Gràcies, senyor president.

3310

El president

Se li ha acabat el temps. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, dir al senyor Martí Carnicer que en el tema de la Sindicatura de Comptes totalment d'acord. És a dir, la votarem conjuntament si està a la seva Moció, perquè em sembla que és molt bo que s'examinin i, a més a més, vostè sap que hi ha hagut una auditoria feta any per any per Coopers & Lybrand a aquesta Fundació, i que, per altra banda, el Cesca, que és el fill més important de la Fundació i al qual ha anat la majoria de recursos de la Fundació, ha estat intervingut per la Intervenció de la Generalitat, i també hi ha prevista l'actuació de la Intervenció de la Generalitat en la Fundació.

Per tant, en aquest aspecte totalment d'acord, i tota la informació sobre la Fundació, la que vulgui, perquè jo crec que precisament és una institució que ha funcionat molt bé. I, a més a més, m'agradaria que la Sindicatura de Comptes pogués fer, encara que sigui privada, una valoració d'aquesta empresa Cinet que li dic que està valorada en 1.500 a 2.000 milions, creada per la Fundació a partir dels seus coneixements i a partir de la seva intervenció en la xarxa Internet al servei de les empreses.

Miri, aquí estem discutint una opció política que, si vostè estigués al Govern, diria coses similars a les que jo dic ara, segurament. L'opció política és considerar que es fa poc, des d'una comunitat autònoma, per la recerca —que es pot fer poc, perquè els recursos se'n van, sobretot, als grans serveis—, i que, aleshores, destinar-hi una quantitat és una opció política important. Destinar-la-hi des d'una fundació privada, per incorporar aquí la participació aquí d'altres entitats financeres i d'altres empreses del país, o fins i tot de fora de Catalunya, com la Telefónica, que hi puguin participar, segurament s'haurien d'obtenir més recursos d'aquestes empreses i, per tant, multiplicar les aportacions del Govern. Aquesta és una fundació que té uns quants anys, però que és relativament jove, i voldríem fer una fundació..., i aquesta també és la diferència de la nostra apreciació política, però jo crec que, en un debat més aprofundit, vostè vindria a les meves posicions, que és important que la Fundació pugui actuar a partir de les rendes que produeixen el fons fundacional o la dotació, com es diu jurídicament, perquè, si no, és una fundació que està pendent de les subvencions o, en aquest cas, de les aportacions de les empreses, i en un any de restricció pressupostària no hi ha aportació.

Miri, el fons fundacional ha estat constituït pels 500 milions de les aportacions de les entitats del principi —entitats entre les quals hi ha la institució Generalitat i un conjunt d'empreses de Catalunya i de fora de Catalunya, d'empreses espanyoles o estrangeres— i per l'aplicació dels resultats positius de l'activitat, i aquest és el fons fundacional. I en els comptes del 95 l'import és de 1.323 milions de pessetes, 332 invertits en immo-

bilitzat i la resta, 990 milions, en inversions financeres. I els resultats d'aquestes inversions financeres han permès, han contribuït, a part de les activitats que fa la Fundació, que tingui resultats positius, i uns resultats positius que han disminuït sempre, i amb escreix, l'aportació o la subvenció de la Generalitat. Vostè diu: «Vostès fan una aportació amb endeutament.» Bé, escolti, és que tot govern, segurament, té endeutament i tot govern fa una política de recerca, d'una manera o d'una altra. Per tant, això és un cert sofisme. A vostè li diria: «Les polítiques de recerca de tot Europa estan finançades amb endeutament.» Bé, d'acord, perquè tot govern té endeutament i tot govern té una política de recerca. Per tant, aquest argument no em convenç; és una opció política que ha pres el Govern.

Miri, les subvencions comencen quan es tracta de fer el Cesca, i de pagar les màquines, i segons un pla de pagaments, i comencen amb 1.000 milions de pessetes; arriben a una punta de 1.198, l'any següent, 1.100, i l'any 96 van ser de 500. Per què? Gràcies a les rendes del fons fundacional i gràcies, també, als resultats de la Fundació. La Fundació va tenir uns resultats, el 94, positius, de 226 milions de pessetes, i la subvenció es va rebaixar de 405. Els resultats el 95 foren positius també, però molt més baixos: 44 i mig milions de pessetes, i la subvenció el 96 es va rebaixar de 66 milions de pessetes. És a dir, que sempre, aquests resultats de la Fundació, vinguin de les rendes dels actius financers, vinguin de les activitats de la Fundació, s'han aplicat a reduir la subvenció de la Generalitat, que ha passat de 1.000 a 500.

Per altra banda, senyor Martí Carnicer, miri, tots els recursos dels quals disposa el Govern són aprovats, fiscalitzats i, com que l'oposició fa bé la seva feina, molt fiscalitzats per aquest Parlament; aquesta subvenció està en el pressupost, pot tenir esmenes, pot tenir debat, i això, normalment, ha passat sempre en els debats, i amb poques esmenes, però em sembla que un debat sobre l'activitat de la Fundació, el Govern està sempre disposat a tenir-lo, perquè em sembla que podem presentar uns resultats positius.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president.

Interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç

El president

Passaríem al darrer punt de la sessió d'avui, que seria substanciar conjuntament, d'acord amb el conseller que ha de respondre les interpellacions, el punt vuitè i el punt tretzè de l'ordre del dia. El primer és la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de

serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, de fet, avui, a aquesta hora, que entenc que és una mica feixuc –però em sembla que el tema s'ho val–, estem aquí parlant, o intentarem interpellar el Govern, senyor conseller, perquè, de fet, aquesta interpellació no només va dirigida a la seva Conselleria, tot i que el programa està dintre de la Conselleria de Benestar Social, sinó que, òbviament, com a mínim, a tres altres conselleries, en tant que afecta també una etapa que nosaltres considerem una etapa educativa, encara que no obligatòria en les lleis actuals; per tant, també afecta la Conselleria d'Ensenyament, també afecta la Conselleria de Sanitat i, òbviament, també afecta la Conselleria de Justícia, en tant que és la responsable de la Direcció General d'Atenció a la Infància. Per tant, avui parlem d'un sector de nens i nenes de petita i primera infància amb trastorns del desenvolupament. Ells no són un *lobby* de pressió, perquè ells tenen problemes. Tenen problemes molt diferents, tenen trastorns mentals, són autistes, tenen paràlisi cerebral, tenen trastorns sensorials, tenen trastorns psicomotrius. Per tant, amb més motiu nosaltres, aquest Parlament, s'ha de convertir en allò que vol dir la necessitat de passar de la teoria a la pràctica.

Senyor conseller, la meua intervenció tindrà tres objectius fonamentals: serà un, primer, intentar reconèixer el camí fet fins ara. S'ha de reconèixer que el Govern de la Generalitat, l'ICASS, el seu propi Departament, del qual vostè en aquest moment és el conseller, ha fet un esforç, un esforç que ha recollit –i en això cal insistir– tota la feina feta per la iniciativa social en aquest camp, una iniciativa social que ve de lluny, i aquí m'han passat dades que des de l'any 1965 es va crear el primer centre. Per tant, el primer és el reconeixement històric d'un camp que jo diria amb escreix, sense aquesta iniciativa social i, evidentment, també amb un suport –que, en tot cas, després qüestionarem en part– del Govern de la Generalitat, i tampoc voldria oblidar els ajuntaments, perquè, evidentment, els ajuntaments de Catalunya –amb això que es porta ara, amb una cohabitació clara en el tema de serveis socials– han pogut possibilitar avançar en polítiques d'igualtat per a nens i nenes amb trastorns del desenvolupament. Per tant, el reconeixement històric d'uns professionals que, moltes vegades amb precarització, s'han convertit en la veu d'aquests nens i nenes que no tenen veu per si sols. Per tant, aquesta és la primera intenció d'aquest debat.

La segona, evidentment, és una anàlisi de per què fem la interpellació, aquesta interpellació, davant d'una situació que pensem que genera inquietud, inseguretat, por, entre els familiars, els tècnics, les entitats i els partits polítics. En tot cas, aquest partit polític que jo, com a diputada interpellant, estic representant, el Partit Socialista.

I la tercera, òbviament, són les propostes, propostes polítiques. Avui no es tracta, senyor conseller, nosaltres

no hem vingut aquí per canviar cap llei; no es tracta de canviar ni tan sols cap reglament. Es tracta de possibilitar allò que vostès mateixos, com a Govern, diuen en les seves pròpies lleis, reglaments i plans d'actuació social, i em limitaré a posar sobre la taula i a preguntar al conseller del Departament de Benestar Social per què no avancem en aquesta línia.

L'any 85 es crea un programa sectorial, un programa dins el Departament, en aquest moment, de Sanitat i Seguretat Social; avancem en el temps i s'hi inclou el servei d'atenció precoç a dintre del sistema públic de serveis socials a Catalunya, i evidentment és una prestació de serveis socials. Les lleis d'aquest país, des de la Lismi fins la 4/94, reconeixen que aquests infants amb trastorns del desenvolupament tenen drets, drets clars, i per tant vol dir que, en conseqüència, qui té l'obligació, per llei, de fer una provisió d'aquests serveis és el Departament de Benestar Social. I aquesta és la primera constatació i, en tot cas, és una execució, la pràctica d'allò que diuen les lleis.

Per un altre costat, aquesta diputada s'ha rellegit el Pla d'actuació social 92-95, el que fa referència al tema d'atenció precoç, i diu clarament allò que compartim, senyor conseller. Vostè està acostumat i, d'alguna manera, els darrers temps, ens ha dit que nosaltres som demagogs, que nosaltres només critiquem i no aportem... Avui, senyor conseller, li ben asseguro que estem d'acord en aquest capítol; el PAS del 92-95 diu explícitament: «Els serveis d'atenció precoç són allò que han d'instrumentar els drets que tenen els infants amb trastorns de desenvolupament, i han de fer una tasca fonamental de prevenció, de sensibilització, de diagnòstic, d'intervenció terapèutica amb els nens, amb la família, amb l'escola bressol, i a més han de fer recerca, investigació i docència.» No només això deia el PAS del 92-95, sinó que deia, concretament, que s'havien d'anar incrementant els mòduls fins arribar al cost real, i no només això, senyor conseller, sinó que parlava de concerts amb entitats d'iniciativa social que formen la major part de la xarxa d'atenció precoç en aquest país. Avançant, el darrer PAS que el Consell Executiu ha aprovat darrerament continua dient el mateix: parla de territorialització, de sectorització dels serveis, parla de concertació, parla d'avançar en el foment de grups de pares, parla d'incentivar l'atenció precoç mòbil a domicili. Per tant, encara que sigui per aquesta vegada, senyor conseller, estem profundament d'acord en la teoria, però, evidentment, ara el que hem de fer és una anàlisi de la realitat del que ha passat aquests darrers anys, i la inseguretat política, la por, la inquietud que està en els professionals, que els tenim aquí, en els familiars que estan a casa perquè estan cuidant, evidentment, aquests nens, i vostè sap que, quan un té un nen amb trastorns del desenvolupament, la dependència que genera és molt important. I probablement per això, per aquest motiu entre molts altres, els pares no són tampoc un *lobby* de pressió. Per tant, els familiars, nosaltres els representem com a representants del poble.

Per tant, la xarxa d'aquest país és molt clara: tenim quaranta-quatre centres d'atenció precoç, trenta d'iniciativa social, només sis de gestió de l'ICASS i vuit de gestió per ajuntaments directament, tot i que, evident-

3312

ment, no és la seva obligació i ho fan perquè, evidentment..., ho fan substitutòriament. Per tant, estem, en aquest punt, en el mateix PAS, fins a l'any 2001, es diu que cal augmentar els equips en nombre de sis més, eh? Nosaltres li podríem fer una esmena –a la Moció en parlarem–, pensem que, potser, el nombre de sis nous equips és poc perquè probablement les terres de Lleida i les terres de ponent mereixen un nou equip. Però, en tot cas, vostès, en el mateix PAS, ho plantegen.

Quants atesos fan anualment? Quantes persones atén aquesta xarxa mòbil? El nombre és important. Atenen 3.000 persones, 3.000 nens i nenes anualment; en l'última memòria, com a mínim, aquestes són les dades. I vostès mateixos, senyors consellers, diuen que n'han d'atendre fins a 5.000, que són el nombre que diu l'Organització Mundial de la Salut que seria aproximadament, si els arribéssim a atendre, el 2,5 de persones, de nens que tenen algun risc o algun trastorn del desenvolupament.

Ara, evidentment, ja passo a l'última part, la part de crítica política i d'aportació política. Evidentment, aquests documents estan bé, senyor conseller, hi estem d'acord. El dret a l'atenció precoç és un dret per als infants i les seves famílies, s'ha d'instrumentar a través dels equips. Com fem això? Però cal reflexionar, eh? Continuem amb subvencions graciabls anuals a aquestes entitats i als ajuntaments que no ho cobreixen –vostè ho sap perfectament– al cent per cent. Com pot ser, senyor conseller, que després de tants anys..., vostè ha defensat sempre l'atenció precoç, fins i tot en contra d'altres veus, d'altres veus que deien que no calia. Però com pot ser que des dels equips d'atenció pedagògica, com pot ser que des dels hospitals pediàtrics, com pot ser que des dels serveis socials d'atenció primària es derivi a la xarxa d'atenció precoç una entitat o un ajuntament que no sap si l'any vinent podrà continuar, que no sap si a final de mes podrà continuar pagant el seu personal? Això no pot ser, senyor conseller. Estem parlant d'un servei públic; estem parlant d'un servei que es mereix la concertació. Igual que fa Sanitat. Vostè sap perfectament que hem reclamat des d'aquesta tribuna la clarificació. Això no és un programa aleatori, senyor conseller; això és un servei públic a què tenen dret els infants i per tant l'única via possible és la compra d'un programa, la provisió de serveis a través d'un concert. Aquesta és la primera pregunta, senyor conseller, per què des de l'any 85 cap aquí el Govern de la Generalitat no ha concertat aquestes entitats que gestionen l'única xarxa, excepte els sis centres específicament gestionats pel mateix ICASS.

Per altre costat, estem preocupats; estem preocupats perquè aquesta diputada, aquest Grup Parlamentari segueix bé els pressupostos, i vostè ho sap: per primera vegada, el pressupost d'atenció precoç ha baixat, senyor conseller, i això és un indicatiu de preocupació política. Com pot ser que baixi un pressupost d'atenció precoç quan vostès reconeixen que cal sectoritzar, que cal ampliar i que cal continuar? I l'altre punt fonamental: què pensa vostè d'haver perdut la possibilitat de la gratuïtat? Com pot ser que un Govern que diu que treballa pels drets socials, diu, inclou en un decret de preus l'atenció precoç? Això és regressiu –veig que el

temps se m'acaba–, aquest és un tema fonamental. Tres preguntes simples: Com pot ser que vostès planifiquin i diguin que cal ampliar i el pressupost vagi a la baixa? Com pot ser que diguin que són importants els serveis d'atenció precoç i no concertin, i continuem cada any, any rere any, tenint subvencions? Com pot ser que paguin a cent vint dies a les entitats? Com pot ser que no estableixin un marc molt més clar de relació? Com pot ser que els ajuntaments, any rere any, continuïn cohabitant amb aquesta necessitat imperiosa, diria ideològica, de continuar avançant en allò que són drets dels infants?

Aquesta és la crítica política. En tot cas, en el torn de rèplica continuarem amb quines serien, des del nostre punt de vista, les possibilitats de sortida per consolidar i avançar en...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies. *(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* Facin el favor de guardar silenci.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç

Per substanciar l'exposició de la interpellació del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. En primer lloc, l'objectiu avui de la nostra interpellació no és criticar, no és fer una crítica global de la política de la Conselleria, sinó fer propostes per avançar en un sector, el de l'atenció precoç, que pensem que té una gran importància; propostes que, sincerament, crec que estan recollides al tercer Pla d'actuació social i, per tant, fem propostes per a la seva aplicació, o sigui que, així, avui no trobarà vostè, senyor conseller, una crítica global, sinó propostes concretes entorn del sector d'atenció precoç. Aquest sector s'ha implantat encara relativament fa poc temps, malgrat la importància dels seus objectius. El concepte d'atenció precoç inclou el conjunt d'intervencions adreçades a la població infantil, en la petita i primera infància, que presenta disminucions, trastorns o desharmonies o risc de partir-les, amb l'objectiu de potenciar la seva capacitat de desenvolupament i benestar.

Existeix una xarxa de quaranta-quatre centres d'utilització pública; set són de titularitat municipal, set de titularitat pública que depenen de l'ICASS, directament de l'ICASS, i trenta que són de titularitat privada. En primer lloc, cal fer una valoració positiva, tant pel que fa referència a l'extensió de la xarxa des de l'any 85 com a les mateixes característiques del sector, que crec que, sincerament, hem de valorar la seva concepció interdisciplinària que incideix simultàniament sobre els àmbits sanitari, social i educatiu i va dirigida als nens i a les nenes i al seu entorn familiar i social. Aquest model és reconegut i valorat i és un referent per a la

resta de l'Estat. També una de les característiques més valuoses de la xarxa d'atenció precoç és la sectorialització, que permet, sent cada centre responsable d'una zona, mantenir la coordinació amb tots els dispositius de l'atenció a la infància, assegurant així una intervenció global i coordinada. Per tant, concepció interdisciplinària i una concepció de sectorialització del sector que crec que són característiques importants de l'atenció precoç a Catalunya.

Estem parlant d'un sector que incideix qualitativament sobre la població infantil amb problemes d'adaptació, integració en funció de trastorns de diferents característiques; és a dir, és un sector que garanteix l'exercici dels drets de l'infant i, per tant, partim de la concepció de drets, de drets de l'infant. Cal partir d'una concepció, per tant, d'universalització d'aquest servei, un servei que és un servei sociosanitari; per tant, pensem que la política cap a aquest sector ha de continuar, ha de ser la de garantir els drets de l'infant. I des d'aquest punt de vista, partint d'aquesta valoració positiva, hem de subratllar, tal com està recollit al tercer Pla d'actuació social, que hem de seguir fent passos per generalitzar aquest servei social, i és aquest l'objectiu de la interpellació d'avui i de la moció que el nostre Grup presentarà en el següent Ple.

Quatre aspectes que crec que són importants. Primer: la cobertura. L'any 96 es van atendre un total de 3.056 infants a tot Catalunya menors de sis anys. Aquesta xifra representa al voltant de l'1,12% de la població infantil en aquesta franja. Els estudis de referència situen la prevalença de les disminucions en un 2,5%, segons l'Organització Mundial de la Salut; objectiu de cobertura –el 2,5%– que està assenyalat al tercer Pla d'actuació social. Si hi afegim la dimensió preventiva i l'atenció als factors de desenvolupament biològic, psicològic i social no inclosos específicament en el concepte de disminució, la xifra s'eleva al 5%. En tot cas, per situar-nos en una cobertura del 2,5%, hauríem d'ampliar al voltant de mil vuit-centes places i dotar-nos d'un finançament pressupostari adequat per a aquest objectiu, contemplant l'ampliació de centres on hi ha més dèficit: Tarragona, Lleida... Aquesta idea de més finançament, més pressupostos i més centres no és una idea que proposem nosaltres, és una idea que ja està recollida al tercer Pla d'actuació social i, per tant, fem la proposta i farem la proposta que fem passos ja en aquest camí. Al tercer Pla d'actuació social es diu que cal un augment de sis centres i, per tant, fem propostes en aquest sentit.

Un segon aspecte important per fer avançar el sector és que en l'ordenació quedi assegurat el concepte de sectorialització per mantenir i desenvolupar al màxim els nivells de coordinació que avui existeixen entre els professionals de l'atenció precoç i els diferents dispositius d'atenció a la infància.

Un tercer aspecte –i penso que aquest és molt important– és que avui el finançament de la Generalitat dels centres privats via subvenció cobreix un 80% del servei –un 80%. El 20% del cost del servei no cobert via subvenció de la Generalitat, de la Conselleria, de l'ICASS, als centres privats –el 20% restant– depèn de la col·laboració municipal o bé del pagament del servei

per part de la família de l'usuari. Això comporta, com a mínim, des del nostre punt de vista, dos fets diferenciadors i dos greuges comparatius. El primer, que depèn si l'usuari, la seva família, tingui a la seva zona i per tant s'adreça a un centre de l'ICASS, a un centre municipal o privat, que tindrà el servei gratuït, o haurà de pagar. Això trenca la gratuïtat i també l'equitat. Dependrà de la localitat on visqui la família de l'infant, de la titularitat que tingui aquest centre –en un centre s'haurà de pagar pel servei i per un mateix servei en altres centres, no s'haurà de pagar. Des del nostre punt de vista això trenca la gratuïtat i trenca l'equitat.

Però hi ha un altre fet diferenciador, un altre greuge comparatiu, que és de caràcter més global i és que una persona –i ho hem comentat en diferents ocasions, en diferents debats–, una persona que tingui una malaltia del cor, que vagi a l'Institut Català de la Salut, no haurà de pagar per una intervenció sanitària, mentre que la família d'un nen amb discapacitat, per exemple una paràlisi cerebral, que necessita un servei d'atenció sociosanitària en un centre d'atenció precoç, per una intervenció haurà de pagar. Per tant, per nosaltres, sent un servei que pertoca als drets de l'infant i que aquest, l'infant, no té capacitat de decisió, la gratuïtat ha de ser un factor de garantia per ser atès, així també com la garantia d'equitat. Això serà possible amb un millor finançament que tendeixi al cent per cent del cost del servei, però també amb un altre aspecte que per nosaltres és de vital importància. Un últim aspecte: que es tracta de garantir un sistema de finançament adequat dels centres privats.

La subvenció anual representa un dèficit en la gestió empresarial, perquè la subvenció parteix d'una concepció de subvencionar activitat, mentre que el servei és continuïtat, és continu. Parteix la subvenció d'adreçar-se a la despesa corrent, però no a la inversió, i, per altra banda, existeix un retard important en el pagament de la subvenció. El mes de juny, amb un retard de sis mesos, encara no ha arribat la subvenció del 97 a molts centres d'atenció precoç. Això representa una càrrega financera, una càrrega de crèdits financers per als sectors, per als equips professionals, que augmenta fins i tot el cost del servei. I, per tant, des del nostre punt de vista, caldria fer propostes per avançar cap a un sistema de concertació plurianual amb correspondència que és un servei públic i, per tant, l'Administració ha d'assumir el cost global del servei.

Per tant, són quatre aspectes importants per fer avançar aquest sector i, des d'aquest punt de vista, la nostra interpellació té com a objectiu fer propostes i escoltar també el senyor conseller quines propostes fa en aquest sentit. Quatre qüestions importants: primer, suficiència pressupostària per garantir que puguem arribar als indicadors de cobertura i centres que estan situats al tercer Pla d'actuació social; segon, un nou sistema de finançament per als centres privats que garanteixi qualitat i estabilitat pel treball positiu que estan fent els equips de professionals de l'atenció precoç; un tercer aspecte que és, en l'ordenació, mantenir la sectorització del servei i la concepció multidisciplinària del servei, i, per últim, i això, per nosaltres, és una qüestió de concepte...

3314

El president

Senyor diputat, se li ha esgotat el temps; té temps de rèplica.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, acabo, un segon.

...per nosaltres és una qüestió de concepte i és que, partint dels drets de l'infant, aquest servei ha de ser gratuït i partint de l'equitat del servei d'atenció precoç.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, tant per a la interpellació exposada per la diputada senyora Geli com per a la interpellació exposada pel diputat senyor Lora.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora i senyor diputat interpellant, realment, qualsevol actuació sempre pot ser millorada i aquesta n'és una, i aquesta millora, quan es dirigeix a persones que necessiten atenció, és tant més necessària. És tant més important aprofundir com ho podem fer de cara a cercar aquesta millora. Per això, jo, normalment, agraeixo sempre les interpellacions o les substancials que es fan en el Parlament, també les col·laboracions que poden arribar de fora, perquè la petulància de creure que tot és perfecte, això és el primer pas de fer les coses malament.

Ara, no està de més destacar..., vostès ho han fet i jo ho agraeixo; a més els agraeixo el to, perquè, realment, quan és difícilment possible aquesta col·laboració, la crítica és vàlida i sempre positiva si es basa en aspectes concrets i veritables, que moltes vegades les desqualificacions generals, doncs, aleshores no fan possible d'aprofundir-hi. Vostès avui, els dos interpellants, han fet una presentació molt correcta i molt positiva, que agraeixo. Ara, jo deia que s'ha de constatar on som, perquè aquest és un camp, el de l'atenció precoç, en el qual —com ha dit la senyora Geli; també em sembla que ho ha dit el senyor Lora— Catalunya és referent per a la resta de l'Estat i, en relació amb qualsevol país d'Europa, doncs, nosaltres ens hi podem comparar adequadament. Alemanya —jo, la setmana que ve hi seré per contrastar, en unes jornades que hi ha amb els governs dels Quatre Motors d'Europa, a Stuttgart, contrastarem, amb l'estat de Baden-Württemberg, precisament aquest aspecte, entre els aspectes contrastarem l'atenció precoç— i també els països nòrdics tenen una situació, doncs, que no desmereix la nostra, però que en certs aspectes és millor, en algun aspecte, i, per tant, nosaltres realment hi hem d'aprofundir, en aquest aspecte. Nosaltres estem, en aquest aspecte, bé.

Això s'ha de reconèixer —com ja ha fet la senyora Geli— que en tot el camp dels serveis socials, en el qual Catalunya és referent per a la resta de l'Estat, s'ha de reconèixer bàsicament a la iniciativa social. Les admi-

nistracions sí que fem el que podem i el que hem de fer, però nosaltres no podríem arribar al lloc on hem arribat si no hagués estat pel treball, per la iniciativa, per l'esforç de la iniciativa social. I aquest és un camp clar, ja s'ha dit.

Va començar, la primera entitat, va començar el 65, i hem anat progressant moltíssim. L'any 88, quan em van donar la responsabilitat de dirigir el Departament de Benestar Social, teníem una trentena de centres; avui n'hi han..., vostès han dit quaranta-quatre; jo no sé si m'he descomptat, però a mi em sembla que són quaranta-set. Però és igual; vull dir, en tot cas, com que ara no tinc aquí tampoc la possibilitat de comprovar-ho, és igual. Per tant, hem fet un bon camí endavant, i això s'ha de reconèixer a les entitats d'iniciativa social.

Ara, ens falten coses? Evidentment. I hem dit sempre —hem dit sempre—, jo ho he repetit: nosaltres no tenim la possibilitat d'universalitzar els serveis socials, i hem de tendir i hem de fer passes tan ràpides com puguem de cara a universalitzar. I aquest camp de l'atenció precoç està dintre dels aspectes dels serveis socials que han de tendir a la universalització però que no hem assolit i en el qual tenim alguns defectes que hem de superar i que jo suposo que podrem superar, almenys en algun aspecte, relativament aviat.

Primer aspecte que s'ha de dir —ja s'ha assenyalat—, que aquest és un programa interdepartamental; no tan sols compromet quatre departaments, sinó que és interdepartamental, que això és més que l'actuació, doncs, més o menys coordinada de quatre departaments: és l'actuació *integrada* de quatre departaments. I jo crec que aquest és un aspecte innovador que molts països destaquen. I tota l'actuació que intentem fer ara els quatre departaments, d'informatitzar i que els professionals realment puguin treballar coneixent realment les opinions, els documents que els professionals d'altres departaments fan, formulen en funció d'una persona en concret, a mi em sembla que aquest és un aspecte molt i molt i molt important.

Evidentment, parlem d'un camp de drets. Ja s'ha destacat aquí que no tan sols el PAS, el tercer PAS, ara recentment en marxa, sinó que el segon això ja ho assenyalava. I tot el nostre camp i tota la nostra actuació han d'anar dirigits en aquest sentit.

Però jo em voldria centrar, abans d'entrar en el camp concret de millores que tenim encarades per a aquest any, i sobretot els compromisos que el mateix PAS assenyalava de cara al període de vigència d'aquest PAS, i en concret alguns d'ells importants de cara a l'any que ve, jo voldria que repasséssim un moment els objectius de l'atenció precoç, perquè no és tan sols l'assistència a infants amb trastorns o dèficits de desenvolupament de les seves famílies: és intentar la millora de les seqüeles que apareixen en els infants que, per causes diverses, presenten una afectació en el seu desenvolupament i, per tant, un compromís en la seva ubicació en el medi familiar i social; és l'assistència dels infants que es troben en situació d'alt risc biològic, psicològic i social, sempre que aquestes situacions comprometin el normal desenvolupament neuropsíquic de l'infant, i l'atenció als entorns naturals amb els quals l'infant s'anirà rela-

cionant en el curs del seu desenvolupament, treballs de col·laboració amb altres dispositius de la zona –hospitals, pediatres de primària, serveis socials, guarderies, escoles, centres de salut mental, etcètera.

Tot aquest treball integrat és especialment important, perquè tothom coneix que, allò que no s'aconsegueixi amb un infant els quatre anys primers de la seva vida, difícilment després ho podrà recuperar, encara que l'atenció, en altres casos, dura fins als sis anys. Per tant, imagini's si aquesta actuació és important, aquest aspecte del que s'ha fet gràcies a la iniciativa social en col·laboració amb les institucions, pensi si és important que realment l'aprofundim a casa nostra.

Bé, com hem dit, hem passat d'una trentena de centres, l'any 88, als quaranta-set que jo tinc que tenim aquest any. Ara, d'aquesta previsió de l'any 97, s'ha dit: «Oh!, és que el pressupost és inferior aquest any que l'any passat.» Jo hi insisteixo: d'això, n'hauríem de parlar, perquè ens hauríem de... Nosaltres tenim una sèrie de partides..., això, quan aprovem el pressupost de l'any 98, això ho hauríem de tractar, per veure quina manera tenim de superar-ho des d'un punt de vista jurídic. El pressupost del Departament es nodreix de les partides que aprova aquest Parlament i també de les partides, substancials en alguns casos, que procedeixen de l'Administració central. I, aleshores, m'ha dit la senyora Geli, amb molt bon criteri: «Com poden vostès incrementar l'atenció amb menor pressupost?» No, no, és que no n'hi haurà, de menor pressupost. Altra cosa és que la partida inicial sigui menor; aquest és un altre tema. Però això vostès m'ho podrien dir també en velleja, o m'ho podrien dir –no cal dir-ho– en l'atenció primària de cara als municipis, a les subvencions que es fan o els convenis que es fan amb els municipis.

Per tant, aquest any 97 hi ha previst un increment al pressupost global que serà d'un 5%. El mes d'abril, a començaments d'abril, el sector va demanar converses al Departament de cara a parlar d'una sèrie d'aspectes que tenen a veure amb els mòduls. Encara que es va advertir, perquè això era així, que això significava aturar totes les notificacions que estaven en marxa, i sobretot les resolucions, es va fer i es va incorporar aquest increment del mòdul del 5% a les corresponents bestretes mensuals. Això ha ocasionat, realment, retard en els pagaments, que espero que es normalitzaran dins d'aquest mes de juny. Aquesta és la qüestió que al Departament d'Economia i Finances, amb el de Benestar Social, tenim previst.

Després, aquest augment de pressupost significa en xifres absolutes un increment de vuitanta places per al territori de Catalunya, i, el nombre de noves demandes que podran ser ateses no les podem quantificar; per tant, en el circuit d'atenció seran més de cent infants que podran ser atesos als serveis d'atenció precoç. I es crearà un nou servei a la comarca de la Vall d'Aran, dependent del Consell Comarcal; aquest servei facilitarà l'atenció dels infants en el seu territori natural i l'inici d'una tasca de prevenció. I s'estableix un nou circuit als vistiplaus que facilitin l'accés dels usuaris als centres i la seva permanència fins als sis anys, en els casos necessaris, i amb acord dels professionals dels CAP. Un

15% de les places conveniades per a l'any 97 podran gaudir d'aquesta atenció; sempre seran infants amb certificat de disminució.

I ens hem de situar en el desenvolupament futur de l'atenció precoç. Què hem de fer a partir d'aquest any 97? –el 97 ja he dit el que estava previst–, què hem de fer? Considerant vàlid el model assistencial actual, d'un abordatge integral, globalitzador de la problemàtica, des d'una perspectiva interdisciplinària, ens faria falta aconseguir una racionalització dels recursos dedicats a la població infantil objecte de la nostra competència. Per tant, caldria mantenir la xarxa de centres de desenvolupament infantil i atenció precoç com a part integrant de la xarxa bàsica de serveis socials –això s'ha assenyalat.

I després hi ha un altre aspecte en què vostès tenen tota la raó –això està recollit en el PAS, jo vaig voler que hi constés especialment–: tant en atenció precoç com en altres serveis d'atenció a persones disminuïdes que fan una tasca, realment, de servei a la població, de servei social, que realment atenen la gent, nosaltres hem de passar de la subvenció al concert; això és quelcom que és inabordable. Però per a això hem de promoure els mitjans jurídics necessaris..., cosa que el mateix PAS diu que s'analitzaran dins d'aquest any 97, per portar-ho a terme dins el 98 o 99; el meu desig és això: fer-ho dins el 98. Per tant, en aquest aspecte que vostès m'han assenyalat, tenen raó, i aquesta és una qüestió que, ja dic, no la dic ara, sinó que consta al PAS, que per a aquests centres que fan aquest tipus de serveis, realment, la subvenció queda curta, la subvenció..., tota la tramitació és quelcom inadequat. No tan sols perquè..., diu: «És que crea inseguretat.» No, la inseguretat és relativa, la inseguretat que pot crear, perquè ja se sap que el servei ha de continuar; però el que passa és que és una eina que no funciona, que no és l'adequada, i, per tant, això ho hem de resoldre.

S'ha parlat dels ajuntaments. Si volen, com que el temps va ràpid, jo això ho deixaria per parlar-ne en una altra ocasió, però ja saben vostès la meua opinió que els ajuntaments no en tenen competència exclusiva, però en tenen competència si ho volen fer. Per tant, no és exactament el mateix que una entitat privada sense ànim de lucre. Els ajuntaments i els serveis socials en tenen plena competència, però –això sí– no la tenen en exclusiva en aquest cas; si no ho fan, no es pot reclamar –no es pot reclamar. Però, de qualsevol manera, entenem que també les entitats de l'Administració local, realment, tenen obligacions, tenen competències, si ho desitgen fer, en aquest aspecte.

Jo penso que l'any que ve, després, hem de situar l'atenció precoç no en el camp de prioritització, que ja la té, dintre l'atenció a persones disminuïdes en el Departament, però sí situar-la al màxim nivell de la prioritització. Nosaltres, aquest any, hem dedicat la prioritització màxima dels nostres recursos a tot el que era treball de les persones disminuïdes, tant centres especials de treball com tallers ocupacionals. Hem tingut dificultats, perquè sobretot en centres especials de treball, com hem discutit o parlat en d'altres ocasions, aquesta és una competència normativa i financera de l'Estat, però, finalment, doncs, crec que hem assolit un

3316

nivell de reconsideració per part de l'Administració central lògic, i, per tant, no hi haurà –no hi haurà– cap manca de plaça, cap petició en què se'ns demani l'entrada d'un noi en un centre especial de treball o en un taller ocupacional... L'any que ve, una vegada assolit això, i amb el creixement que també s'haurà de fer en aquest camp, l'atenció precoç i, afegeixo, encara que no toca en aquesta interpellació, l'habitatge haurien d'entrar, per poc que puguem, en una situació de prioritat màxima.

Un altre aspecte que en un aspecte immediat hem de proposar és millorar el circuit informatiu; ja m'hi he referit: la nova proposta de circuit informàtic. Aquesta és una qüestió que a vegades costarà, perquè les realitats de cada un dels departaments i de cada un dels centres, doncs, a vegades, això no ho fa tot tan fàcil com es podria imaginar teòricament, però és molt important que els treballadors coneguin realment el que és l'opinió sobre aquell mateix nen que altres professionals d'altres departaments han..., quines actuacions han fet o què és el que n'opinen.

Després hem de millorar les coordinacions en el territori segons el Decret de coordinació de les actuacions de l'Administració de la Generalitat adreçades als infants i adolescents amb disminucions, i hem de realitzar estudis epidemiològics que ens permetin conèixer millor la tipologia de l'usuari que hem d'atendre, i hem de buscar noves estratègies en el camp assistencial i preventiu que ens ajudin a identificar la població diana de la nostra atenció i, per tant, atendre tota la població infantil que ho necessiti, aquestes cinc mil persones que vostès han assenyalat segons el coeficient que dona l'Organització Mundial de la Salut al respecte. Per això hem de treballar, i estem treballant de fet, amb uns indicadors concrets, amb indicadors demogràfics; en segon lloc, amb previsió del nombre de places l'any 2.000 seguint l'índex de l'OMS i la distribució comarcal; amb els canvis de la tipologia dels usuaris, que els tenim presents, etcètera, etcètera.

Voldria referir-me, en els pocs minuts que em queden, a un aspecte que jo creia que l'havíem tractat ja en una altra interpellació, quan vàrem discutir el Decret de preus. Però hauria de revisar, senyor Lora, el que vostè ha esmentat, que això era veritat fins al 19 de març; a partir d'ara, això no és cert. Precisament un dels aspectes que jo vaig assenyalar com a positiu i necessari d'aquest Decret és acabar amb el fet que, segons on vivia una persona, li podia tocar un centre, doncs, amb unes condicions econòmiques, i segons on vivia, li podia tocar un altre centre d'unes altres condicions econòmiques. Ara això no és així, no ha de ser així, i a partir d'aquesta data ho vigilarem, si és que realment hi ha encara algun vici pel qual, realment, això encara actua d'una forma descoordinada. Per tant, això no ha de ser així.

I després, quant al..., només informar, ja que vostès estaven preocupats, que des del 19 de març només hi ha hagut una família que ha hagut d'aportar, segons els barems, una part econòmica. És una família que cobra 850.000 pessetes el mes, brutes, i que aporta 15.000 pessetes. És el que jo els deia quan ho vam discutir: que els barems no estan fets, doncs, amb el nivell que dis-

cutíem. I tinguin per segur que aquest aspecte de la uniformitat del tracte és quelcom que és un dels defectes que nosaltres teníem fins ara i que nosaltres hem de corregir, no?

Jo també hauria d'assenyalar que hi ha altres aspectes a considerar, dintre d'aquesta anàlisi que estem fent, com la nova llei d'educació, la LOGSE, l'etapa del parvulari, i tenir presents els infants atesos en els serveis de rehabilitació hospitalària. És fonamental que el nostre objectiu, l'infant, rebi el que necessita al més aviat i al més a prop al seu entorn natural. Per això hauran de ser els professionals els qui hauran de desplaçar-se per cobrir les necessitats de l'infant i els dèficits de l'entorn. Treballar en aquest sentit seria, serà clau per fer més útil la tasca preventiva i assistencial.

En definitiva, estem dintre d'un camp en què s'ha progressat molt, que som referència, però que tenim dèficits i tenim mancances i les hem de corregir. I per tant, el PAS marca clarament els aspectes en els quals ens hem de centrar; en les revisions que anyalment fem d'aquest PAS ens hem de fixar en el que hem assolit i quins nous objectius ens proposem, i l'actuació del Departament treballa perquè l'any 98 aquest aspecte de l'atenció precoç sigui de la màxima prioritat com avui ho és, doncs, el treball de les persones disminuïdes, i realment fem un salt endavant important en els aspectes que vostès han assenyalat; que, a més a més, amb la informatització dels centres, que s'està portant a terme, ens permetrà avançar també qualitativament d'una forma important.

Bé, encara que jo he tingut el doble de temps que vostès pel fet de l'acumulació, sempre falten coses, però aquest és un tema que n'hauem de seguir parlant perquè, doncs, és molt important com vostès ja han assenyalat. Potser ara, en l'altre torn que faci, doncs, tindrè temps de remarcar algun aspecte que ara m'ha quedat sense fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Geli per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt telegràficament, senyor conseller. Ens alegrem del que avui ha anunciat, perquè jo crec que el sector se n'alegra. Fonamentalment en el tema dels concerts, em sembla que és una notícia molt agradable que seguirem. Però consideracions –eh?–, consideracions d'ordre, de –diríem– propostes polítiques. Primer, hi estem d'acord, hem de consolidar la xarxa, eh? Clarament, la xarxa és l'instrument per garanties de drets. Sense això no podem parlar de drets, parlem d'una altra cosa, però no de drets, i per tant, no són drets graciabls, són drets, i sobretot quan parlem d'infants, estem parlant de nens i nenes de zero a sis anys.

Segon, el territori. Vostè diu que inauguraran o que concertaran un centre d'atenció precoç a la Vall d'Aran. Ens en felicitem. Jo, que sàpiga, el PAS no parlava de

la Vall d'Aran, però, bé, és igual; en tot cas, deu ser el que nosaltres havíem afegit a les terres de ponent, de les terres de la zona de la regió de Lleida; per tant, ens en felicitem i hem de continuar territorialitzant en aquelles zones: terres de l'Ebre, Tarragona, senyor conseller, l'àrea metropolitana de Barcelona i les terres de Lleida, que estan mancades d'equips. Un aclariment, senyor conseller: 44 - 47 és el mateix; 44 equips i 47 centres. Es tracta d'equips que tenen diverses antenes; per tant, estem parlant del mateix nombre; no és que estiguem parlant de qüestions diferents.

Un altre tema, senyor conseller: finançament. Aquesta diputada li asseguro que no té res d'educació de mag; nosaltres només veiem el que escriu la memòria adjunta als pressupostos i només parlem d'allò que diu 940 milions, que és la partida que el seu Govern, el Departament de Benestar Social consigna a estimulació precoç. Ho compto tot, senyor conseller, 940. Si evidentment s'hi afegeixen altres partides, aquesta diputada li agrairia..., i estem d'acord que potser cal buscar fórmules per globalitzar els pressupostos, perquè potser ens estalviariem fins i tot alguna esmena.

Però una consideració, senyor conseller: quan un centre gestionat per l'ICASS val 27 milions, quan un centre gestionat per una entitat d'iniciativa social o un ajuntament 20, vol dir que de 20 a 27 n'hi han 7, i que, per tant, hem d'anar afinant perquè, si no, és discriminatori.

Uns exemples, senyor conseller. El tema de la gratuïtat, que m'agradaria que aprofundís. Nosaltres apostem per la derogació del Decret i específicament en aquest punt d'atenció precoç; ho tenim clar, és irrenunciable per nosaltres per diversos motius, senyor conseller. Vostè diu: «És que els que anaven a l'ICASS era gratuït...» Que pensa que aquesta iniciativa social, que tenim aquí, vol cobrar, senyor conseller? Tots, cada un d'ells –i hem parlat amb tots– volen que el servei sigui gratuït; es veuen obligats que les famílies paguin per arribar a la diferència de 20 a 27, senyor conseller. Pregunti-ho al sector. I jo li voldria recordar que, quan fem números –i jo conec bé aquest sector, senyor conseller, perquè sap que hi he treballat–, cal sumar el que vol dir tenir una persona discapacitada amb un trastorn en el desenvolupament; vol dir menys ingressos perquè una persona de la família, el pare o la mare, ha d'estar sense treballar, senyor conseller; vol dir algú que el porti al centre, senyor conseller; vol dir bolquers per a molts anys; vol dir dietes especials; vol dir aparells ortopèdics; vol dir, vol dir moltes coses, senyor conseller.

Parlem d'un pressupost minso; no es desequilibrarà el pressupost de la Conselleria; estem parlant de 940 milions. I hem fet un càlcul, senyor conseller: entorn de 1.500 milions seria el pagament total de la xarxa; 1.500 milions. Li vull recordar que hi han ajuntaments, curiosament tots de l'àmbit de l'esquerra, que han fet possible que el servei sigui gratuït i aquí els voldria anomenar: Hospitalet de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts. Aquests ajuntaments han sumat a l'aportació de l'ICASS perquè el servei pugui ser gratuït. Per tant, hi ha molta gent que pensa que el servei ha de ser gratuït; estem parlant de barris obrers, estem parlant d'ajuntaments de rendes per *capita* bai-

xes. Evidentment, és clar, amb grups polítics de l'àmbit de l'esquerra. Li podria posar altres exemples, senyor conseller. No vull estendre'm en el tema dels ajuntaments. L'Ajuntament de Badalona té un pressupost de 46 milions per a atenció precoç, una part conveniada amb vostès; però l'Ajuntament, dels seus propis pressupostos, hi aporta 18 milions, senyor conseller. Per tant, ja en parlarem un altre dia de tot això, i n'hem parlat en moltes ocasions.

Per tant, reflexioni, senyor conseller, el tema de la gratuïtat del servei, i no ens posi com a exemple la inequitat. Els centres de la iniciativa social cobren perquè no tenen més remei. Vostès fan uns convenis –ni convenis, algun conveni, l'any passat, a la baixa– de 20 a 27 milions. Els centre gestionat per l'ICASS val 27 milions i el centre gestionat per la iniciativa social val 20 milions. Sap què vol dir, senyor conseller? Que molts dels tècnics que estan aquí van a pidolar als ajuntaments, van a pidolar a les famílies i no sé com arriben fins a poder, com a mínim, viure i atendre amb qualitat. Per tant, aquest tema és important, senyor conseller. Ens expliqui per què es va incloure en el Decret de preus el tema de l'atenció precoç sense l'excusa dels centres de l'ICASS; ens expliqui quins són els diners que pensa recaptar; estem convençuts que no és amb finalitat receptadora. Per tant... I sumin bé allò que han de sumar que vol dir tenir un nen o una nena amb trastorn del desenvolupament.

El president

Se li ha acabat el temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Diputat senyor Lora, per al seu torn de rèplica, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Primer, senyor conseller, coincidim amb vostè que la iniciativa social ha jugat un paper important per a l'avenç del sector de l'atenció precoç a Catalunya, tant en el que fa referència al seu contingut i concepte i la referència que significa per a l'Estat espanyol les característiques que té aquest sector com per l'esforç... (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Lora i Lillo

...l'esforç que fa, que ha fet la iniciativa social de treball concret, de coordinació per fer una realitat l'atenció a l'infant. I per tant, nosaltres el que entenem és que amb una xarxa de centres d'atenció precoç en què tenim trenta centres de titularitat privada hem de fer un esforç de recolzament d'aquesta iniciativa social, un esforç de recolzament perquè estigui en les millors condicions de seguir fent la tasca que estan fent. I des

3318

d'aquest punt de vista saludem l'anunci o la concepció o la proposta que l'any proper puguem arribar a una prioritat màxima d'aquest sector; i també, saludar també la proposta d'arribar a la concertació per a l'any 98 del sistema de finançament de concertació. I per altra banda, jo crec també necessari de fer un esforç, que també el senyor conseller ha anunciat, d'agilitació dels tràmits de les subvencions per a l'any 97. Per tant, des d'aquest punt de vista tindrem oportunitat de recolzar el sector, de fer que avanci quan també al següent Ple discutirem una moció concreta que penso que pot significar també un recolzament d'haver fet un debat i de tenir propostes concretes per fer avançar l'atenció precoç.

Hi ha un aspecte en què no coincidim, i ho dic també amb claredat, sinceritat; no coincidim en el tema de la gratuïtat. Nosaltres, el tema de la gratuïtat i el tema del Decret de preus, per nosaltres, no és un problema de barems –ho vàrem dir l'altre dia–, és un problema de concepció, no de barems, perquè els barems poden canviar; els barems poden canviar. Tot pot canviar –tot pot canviar. És un problema de concepció, que no entenem com un servei d'atenció socio sanitària, que va destinat a l'exercici d'un dret, es pugui contemplar, es pugui contemplar el seu cobrament. I aquesta concepció no la compartim ni la compartim; per nosaltres, gratuïtat significa: xarxa d'utilització pública amb les diferents formes de titularitat que ja existeixen al sector; un finançament suficient. És a dir, és aquesta diferència que parlàvem del 80% que avui significa la subvenció de la Generalitat als centres privats, de passar al 100% de la subvenció mitjançant un sistema de finançament de concertació plurianual. Per tant, garantir xarxa amb un finançament suficient i amb un sistema de concertació plurianual. Per nosaltres, aquest ha de ser el mecanisme d'assegurar una xarxa que pugui permetre la gratuïtat.

Però la concepció, per nosaltres, és que aquest servei socio sanitari ha de ser gratuït, i coincideixo amb la diputada Marina Geli, que planteja que si avui es cobra no és per voluntat dels centres privats, de la iniciativa social, és perquè no s'arriba a la cobertura del cost del servei. I hem d'avançar en aquest sentit. Per tant, fem una valoració, que això també penso que sí; fem una valoració positiva de les propostes concretes que després discutirem al següent Ple, amb la moció que presenti el Grup Socialista i que presentarem també el Grup d'Iniciativa - Els Verds. També li he de dir que aquesta concepció de gratuïtat que vostè té cap a la universalització no la compartim, i que no és una qüestió per a nosaltres de barems; no ens parli de barems perquè no és una qüestió de barems; és una qüestió de concepció. I per tant, des d'aquest punt de vista, penssem positiu que el debat sobre la Moció del següent Ple sigui un debat que pugui ajudar al recolzament del treball que aquest sector fa cap a la infància del nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora i senyor diputat interpellant, insisteixo que el tema del concert és quelcom que jo lamento que vostès no haguessin conegut perquè això està en el PAS, aquest PAS que vostès tant van criticar –es veu– sense haver-lo llegit; per tant, això està allà i per tant això es farà.

La territorialització de la xarxa és quelcom que podem... (*Remor de veus.*) Oh, és clar, això és així, és clar; si això hi és, aleshores cada u... Resulta que avui a tot el PAS se li han cantat lloances; si això ho haguessin fet l'altre dia, no hauríem... Bé, quant a això de la xarxa estem d'acord, hi estem d'acord. Analitzem realment els centres que poden fer falta; ja està previst i, per tant, doncs, fem-ho, i aleshores amb el mateix sector ho assenyallarem.

Li ha sobrat aquest aspecte, aquesta... –senyora Geli, amb tota cordialitat, ja sap tot el respecte que vostè mereix, que ja sap que li tinc–, li ha sobrat aquest aspecte demagògic dels ajuntaments d'esquerra, perquè el que vostè ha dit, entre altres coses, no és veritat. L'Ajuntament de Cornellà, entre altres coses, cobra, i no n'hi ha cap de Convergència i Unió que cobri dels que tenen... (*Remor de veus.*) No, vostè ha dit que tots els d'esquerra no cobraven. (*Remor de veus.*) Bé, doncs jo ho he entès així.

El president

Volen fer el favor de callar, si us plau?

El conseller de Benestar Social

Aleshores aquesta és una qüestió que això li ha sobrat, li ha sobrat; simplement, era aquesta la qüestió; perquè en tot cas jo podria dir que cap de Convergència i Unió cobra, amb la qual cosa estaria en el cert.

Ara, davant d'aquesta qüestió, vejam si ens aclarim en la qüestió de la gratuïtat. Vostès m'han dit: «Hi ha centres que es veuen obligats a cobrar perquè vostès no paguen el cost total, el 80 i el 100%» –m'ha dit tant el senyor Lora com la senyora Geli. Això ho he dit pel dret i per l'inrevés, ho vaig dir l'altre dia, ho he dit avui, no sé com ho he de dir: això és quelcom a resoldre en el transcurs d'aquest any; precisament d'aquí deriva la modificació de la normativa. Jo vaig dir que el sistema anterior era injust perquè segons quin centre podia tocar cobraven una part i segons quin centre podia tocar no cobraven, i que això ho havíem de superar, i això aquest any es superarà. No sé si, vaja, no sé com ho he de dir. Per tant, aquesta situació que es dona, dintre d'aquest any, el director general de l'ICASS en cada un dels que es troben en aquesta situació establiran les bases de cara a corregir aquesta situació.

L'altre aspecte és aquest dels preus. Jo, amb tota cordialitat, jo en la situació en què ens trobem jo crec que aquí l'únic cas que hi ha hagut des del 19 de març, que és una família que cobra 850.000 pessetes el mes. Jo crec que..., no em sento amb cap culpabilitat que pagui les 15.000 pessetes que paga per l'atenció precoç; no em considero cap culpabilitat.

Una altra cosa han dit, que barris obrers, no sé què més... Si no han de pagar res! Pagaven fins ara, però la nova normativa, reitero, possibilitarà que no s'hagi de pagar ni una pesseta. Deixin-m'ho aclarir, perquè aquestes qüestions, a base de repetir coses que no són exactes, doncs, és clar, ens podem confondre, no? «És que els barems poden canviar.» Oh!, poden canviar els barems, poden canviar els decrets, poden canviar les lleis, pot canviar tot. En tot cas, critiquem les coses quan canviïn d'una forma inadequada, però no fem previsions que realment no hi ha motiu per fer-les, si és que realment no existeix... Tot pot canviar a la vida; arreglats fórem si no poguessin canviar les coses!

Per tant, jo crec que estem en el bon camí, en aquest camp avançarem –i en tots, però ara estem parlant d'aquest–, i, en tots aquests aspectes que vostès han assenyalat, jo no veig cap inconvenient, cap inconvenient en aquest aspecte, per poder arribar a punts de vista molt coincidents –molt coincidents–, sense voler reobrir –que estic disposat a reobrir-ho, però no pas avui, que no toca– debats ja fets sobre aspectes que ja ha assenyalat no només el conseller que els parla; és que altres persones de diferent signe polític estan en la posició que defensa el Departament en aquest camp, que no és –ho reitero i perdonin la insistència, perquè és que vejam si acabem–, no és, realment, que segueixin els centres cobrant una part als usuaris, que això s'ha d'acabar, i tot està previst perquè acabi aquest any.

Jo..., veurem les mocions que vostès han assenyalat, m'agradaria molt que les poguéssim recolzar des del Grup que dona suport al Govern, però, en tot cas, el nostre..., el treball del Govern i el camí que porta i els motius que assenyalen són els que jo els he dit, que estan reflectits en el PAS i que estan reflectits, per altra banda, en tota l'actuació del Departament. No s'hauria pogut fer aquest avenç tan important que s'ha fet a Catalunya en aquest camp –i en altres també, però en aquest camp– sense una voluntat del Govern de voler anar endavant; perquè jo he fet totes les lloances, tots els cants al sector de la iniciativa social, però el Govern ha estat al seu costat, perquè, si no, no s'hauria avançat; això és inqüestionable. Per tant, jo celebri aquest debat, els agraeixo el to, els agraeixo que haguem pogut, realment, contrastar opinions, i estic a la seva disposició en cada un dels aspectes del que vostès desitgin de cara a seguir avançant, perquè, com han dit molt bé vostès,

no tan sols es tracta de nens que necessiten atenció, sinó que és la part de la població que necessita una atenció més decisiva. El que no s'aconsegueixi amb aquests nens els primers quatre anys de la seva vida, no ho aconseguiran mai més. Per tant, nosaltres estem realment molt segurs, molt decidits, que no passem un any més sense que realment acabem de donar..., sempre ens mancaran coses, sempre hi haurà coses a millorar, però sense que acabem de donar el tomb definitiu que aquest sector necessita de cara que a tots els nens, tots i cada un dels nens, qualsevol nen que hi hagi a Catalunya que necessiti aquesta atenció, se li pugui donar amb la major qualitat que ells mereixen.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat... La senyora Marina Geli em demana la paraula; em dirà per què la demana? (*Pausa.*) Per contradiccions? Un minut.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor conseller, no, només per aclariments per contradiccions. Jo li he dit que hi havien tres ajuntaments..., insisteixo, la iniciativa social, que gestiona el 70% dels centres d'atenció precoç, cobra, senyor conseller, perquè vostès no paguen el 100% del seu servei. Jo he dit: dintre d'aquesta, hi han tres ajuntaments que paguen la diferència, i li he esmentat tres poblacions catalanes obreres, fonamentalment, que són l'Hospitalet, Sant Feliu de Llobregat i Sant Vicenç dels Horts. Jo, que sàpiga, estan governats pel PSC i per Iniciativa per Catalunya. Aquest ha estat el meu aclariment. No he parlat dels set ajuntaments que gestionen centres, que també li he de dir que tots, menys Martorell, són de l'àmbit de l'esquerra.

El president

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i set minuts.